

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

24 OCTOBER 1935 - No. 42

LOSSE NUMMERS 15 CENT

SCÈNE UIT DE FILM „KERMIS DER IJDELHEID”
(RADIO-REMACO)

MERKWAARDIGE

Kleuterslagwerk-kapel, dirigent Betty Low, een zesjarig meisje te Londen. Het is wel een merkwaardig verschijnsel — een kind dat in slagen vermaak heeft gevonden!

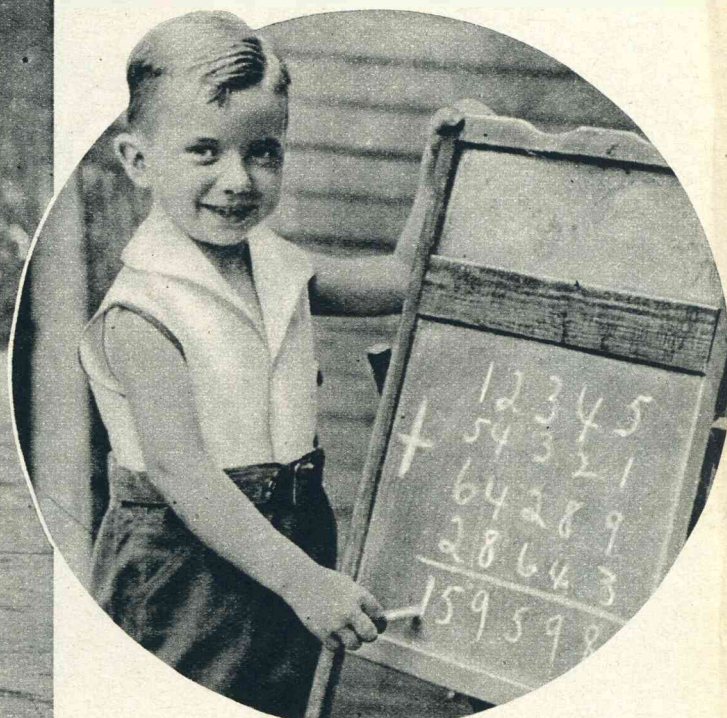
Honderdachtenveertig kilogram weegt dit meisje uit het Donauland; is dat voor een kind van negen jaar niet een beetje erg zwaar op de hand?

Het zonderlinge jeugd-talent van dezen knaap van elf, is, dat hij meer op Ghandi lijkt dan d' echte Ghandi zelf.

't Chineesche meisje juffrouw Ho-a-king heeft als geleerde geen beteekenis; en toch — vraag haar het moeilijkste ding... zij slaat den bal nooit mis!

Een rekenenie is dit joggie van vijf (en zijn moeder kan lezen noch schrijven). Als die ooit iets bij de belastingen wordt, zie dan maar uit z'n handen te blijven!

KINDEREN

Verheugt u, ouders, als uw kind
heel niet merkwaardig is:
te vaak loopt jeugd-merkwaardigheid
merkwaardig jeugdig mis!

Ziehier Billie Barber, een knaap van elf jaar,
met een heele vracht op zijn schouders;
hij treedt in een circus als Goliath op
en als steunpilaar voor zijn ouders.

Dit kind van vier kreeg eens een kogel in haar hoofd bij 't spel.
Dien kreeg men er niet uit, maar 't kind speelt nog, en voelt zich wel!
Hoe menigmaal op later leeftijd ook krijgt zulk een miss
iets in haar hoofdje, dat er nooit meer uit te krijgen is!

Een zomersproetenwedstrijd is men
te Chicago laatst begonnen;
dit tweetal heeft, met duizend punten vóór,
den eersten prijs gewonnen.

Roemeentje, zeven jaar en klein van stuk;
verslaat volwassen schakers stuk voor stuk;
een meester zelfs brengt hem niet van zijn stuk,
krijgt op geen stukken na zijn stukwerk stuk!

Dit schaapje, twee jaar oud, is niet content
met pop of bal, maar wel met een serpent;
is dat een oefening voor later dagen,
als slangen met twee beenen haar belagen?

S.O.S. OP ZEE!

door Willem Outerson

DE kleine Arthur Mackenzie zat in den salon van het groote stoomschip „River Town”, varende van New York naar Buenos Ayres, waar zijn vader woonde, en luisterde met gespannen aandacht naar de radio. Uit den luidspreker klonk een scherpe, bevelende stem:

„Politie-auto's — attentie! Politie-auto's — attentie!”

De omroeper van de politieberichten rapporteerde een overval, een ongeluk of een verdacht individu, dat in de buurt van een of ander huis was gesignaleerd. Straat en huisnummer werden er bij opgegeven en de mannen in den dichtst nabijzijnden wagen kregen bevel, om zoo spoedig mogelijk ter plaatse poolshoogte te nemen. Arthur had geen belangstelling voor deze bijzonderheden. Zijn kinder-geest was uitsluitend getroffen door de woorden, waarmede de oproep aanving. Zijn moeder vertelde hem, dat er in de stad duizenden en duizenden auto's reden en hij meende, dat de man van de radio ze alle zei, waar ze heen moesten gaan. Hij keerde zich naar zijn moeder.

„Mama, zijn er auto's op zee?”

„Nee, lieveling, op zee varen alleen schepen.”

„Waarom zegt die radio-man dan tegen ons „auto's”?”

„Hij spreekt niet tot ons, kind.” Mrs. Mackenzie vond het moeilijk hem een uitleg te geven. „Hij is in de stad, honderden mijlen hier vandaan en zijn woorden zijn bedoeld voor de mannen van de politie-auto's in de stad.”

„Maar waarom hooren wij het dan, als hij niet tegen ons spreekt?”

„Zijn stem gaat door de lucht en we kunnen hem hooren omdat dit radiotoestel is afgestemd op het station, dat zijn woorden uitzendt,” verklaarde zijn moeder.

Dit was te moeilijk voor Arthur en hij keek haar met groote oogen aan, totdat zijn weetgrage geest den zin te pakken had, die hem trof: „Gaaf zijn stem door de lucht, mama?”

„Ja, kind. De menschen te land en op zee kunnen hem duizenden mijlen ver hooren.”

„Heeft hij dan zóó'n groote stem?”

„Nee, dat komt omdat hij voor de radio spreekt. Jouw stem zouden we ook overal kunnen hooren.”

Arthur dacht hierover na. Hij zou de waarheid in twijfel hebben getrokken, indien iemand anders dan zijn moeder het hem had gezegd. Zij wist alles en jekte nooit.

„En wat is dan voor de radio spreken, mama?” vroeg hij haar weer.

„Dan spreekt men in de lucht, jongenlief.” Zijn moeder was blij zóó'n eenvoudig en toch waar antwoord te hebben gevonden.

Dit vond Arthur wonderlijk. Hij wendde zich weer naar het toestel en luisterde naar de waarschuwendende woorden. Ondertusschen overwoog hij op kinderlijke manier het antwoord van zijn moeder, maar begripen deed hij het niet. Mrs. Mackenzie keek haar zoontje lachend aan en vond, dat hij voor zijn leeftijd verstandige vragen kon stellen.

„Politie-auto's — attentie! Politie-auto's — attentie!” riep de stem in den luidspreker.

De kapitein stond op de brug van het groote stoomschip en staarde naar de dunne slierten mist, die langs de oppervlakte van de zee dreven. Van tijd tot tijd sloegen de flarden over den boeg van de „River Town” en hulden de dekken, luiken en luchtkokers in een doorzichtig waas.

De kapitein voelde de vochtig-kille lucht tegen zijn gezicht slaan en trok onwillekeurig met gefronst voorhoofd de schouders op. Hij liep naar het middenschip en voegde zich bij den eersten officier.

„Wat denk jij er van, Harley?” vroeg hij.

„Dat het tegen zonsoudergang flink mistig zal zijn,” antwoordde Harley.

„Ja,” sprak de kapitein, terwijl hij naar de zee staarde. „Ik ga vóór dien tijd een paar uur slapen. Roep me, wanneer het erger wordt.”

„Ja, kapitein.”

De kapitein ging naar de kaartenkamer en strekte

zich uit op een divan. Harley liep op de brug heen en weer. De kapitein maakte zich veel te bezorgd over 'n beetje mist. Hier, in deze zuidelijke wateren, was geen drukke scheepvaart en had men weinig kans een schip tegen te komen.

Zoodra hij vaststelde, dat de mist dikker werd, ging hij naar de kaartenkamer en wekte den gezagvoerder.

De kapitein stond onmiddellijk op, schoot een oliejas aan en betrok zijn post op de brug. Een zware mist omhulde het schip aan alle kanten.

„Laat de signalen in werking stellen,” zei hij tegen Harley.

„Ja, kap'tein.”

Harley blies op zijn fluitje en gaf het bevel door aan een bootman. Kort daarop stond een matroos bij den schoorsteen, trok aan het koord en de fluit sputterde en morrelde tot het water door den stoom naar buiten was gedreven. Toen loeide haar diepe basstem over de zee. Harley nam zijn plaats in bij de scheepstelegraaf.

„Halve kracht,” zei de kapitein.

Harley drukte den handle omlaag en even daarna verminderde het schip zijn vaart. Blindelings gleed de „River-Town” door den mist, die kil en klam over de dekken zweefde. Van de zee was niets meer te zien.

Om zes uur kwam de tweede officier Harley aflossen, maar deze bleef.

Eenige minuten voor middernacht hoorden de drie officieren op de brug het gefluit van een stoomschip, ver weg, aan bakboord-zijde. Met regelmatige tusschenpoozen gaven ze antwoord, maar zelfs de kapitein kon den koers en de positie van het andere schip niet bepalen. Ze kwamen gevaarlijk dicht bij elkaar. De derde officier had zijn hand aan de telegraaf, maar de kapitein durfde het er niet op te wagen om de snelheid te wijzigen. De mannen stonden doodstil, iedere zenuw gespannen. Plotseling weerklonk vlakbij het geloei van een misthoorn. Een donkere massa doemde op in den mist, eenige meters achter de brug, aan bakboord.

„Volle kracht vooruit!” schreeuwde de kapitein. De officier rukte den handle omlaag, doch de monsterachtige voorsteven van het andere schip trof hen reeds midscheeps.

„Stoppen!” riep de kapitein uit. „Schip ahoy! . . . vaar . . . langzaam . . . vooruit!”

Maar de „River-Town” had nog een snelheid van zes of zeven knopen en wrong zich los uit den gehavenden voorsteven van het andere schip, dat nu op volle kracht achteruit voer.

De telefoon van de machinekamer rinkelde. De kapitein nam den hoorn op.

„Een groot gat onder de waterlijn . . . het water stroomt naar binnen. Ik heb alle pompen in werking gesteld, maar ze zullen het wel niet bolwerken. Naar schatting kunnen we nog een paar uur blijven drijven.”

Toen Arthur naar bed moest, waren zijn gedachten nog steeds bezig met het wonder van „praten door de lucht”, dat je duizenden mijlen ver kon hooren. Moeder had het gezegd, dus het was zoo!

Om half twaalf ging Mrs. Mackenzie even naar haar zoontje kijken — hij sliep rustig. Ze zat naast zijn bed en een gelukkige glimlach speelde om haar lippen bij de gedachte, dat ze spoedig thuis zouden zijn.

Eensklaps werd ze met kracht tegen den grond gesmaakt. Ze hoorde een luid gekraak en het scheuren van ijzeren platen. Arthur was door den schok uit zijn bed gerold en staarde zijn moeder met verschrikte oogen aan. Ze tilde den jongen op en hield hem in haar armen. Weér vernam ze een hevig gekraak, gevolgd door snelle voetstappen in de verbindingsgang. Vrouwen gilden — opgewonden mannenstemmen stelden vragen en daar tusschendoor de kalmeerende antwoorden van den steward. Hij klopte bij iedere hut aan en zei iets van booten en dek. Ze wachtte tot hij bij haar deur was.

„Mrs. Mackenzie,” riep hij. „Kleed u aan en kom zoo snel mogelijk met den kleinen jongen naar het

bootendek. Maak u niet ongerust — daar is geen reden voor. Neem alleen wat kleeren mee!”

De steward herhaalde verderop zijn waarschuwing en zij bleef in een vreemden, half verdoofden toestand luisteren. Toen kleedde ze zich zelf en Arthur haastig aan, nam hem bij de hand en zei, met een poging om te glimlachen:

„Kom, jongenlief, we gaan eens op het bootendek kijken wat er aan de hand is.”

Ze wilde de deur openen, maar dit gelukte haar niet. De grendel was toch los. Ze trok harder — zonder resultaat. Steeds en steeds weer probeerde ze het opnieuw, maar de deur bleek door den schok ontzet en muurvast in de sponningen geklemd. Zoodra dit tot haar doordrong, maakte een ontzettende angst zich van haar meester. Ze wilde gillen, maar beheerschte zich — voor het kind!

Het lawaai in de gang was verminderd, zoodat men haar dringend en smeekend verzoek om hulp duidelijk kon hooren. Een passagier bleef even staan, zette zijn schouder tegen het paneel, maar er kwam geen beweging in. Hij rende door, roepende, dat de deur zat vastgeklemd en hij er niets aan kon doen. Kort daarna deed een vrouw een zelfde poging. Ze trok zenuwachtig aan den deurknop en snelde verder met de belofte een steward te zullen sturen.

Doch er kwam geen steward. Als een waanzinnige hervatte de moeder het bonzen. Arthur bemerkte haar angst en begon te huilen. Dit deed haar besluiten een anderen uitweg te zoeken. Er was niets, waarmee ze de deur kon openbreken en onder de patrijspoorten golfde de zee.

In de gang hing thans een diepe stilte. Uit de verte hoorde ze stemmen en het piepen van takels. De booten werden neergelaten! Het schip zonk! Nu wist ze het zeker — en zij zat met haar kind gevangen in een hut! Wanhopig keek ze om zich heen. Zou ze door een patrijspoort probeeren de aandacht te trekken van iemand in de booten? Met hernieuwden moed besloot ze tot dit laatste redmiddel.

Gelukkig had de vrouw, die beloofde een steward te zullen sturen, woord gehouden. Voor ze er toe overging een patrijspoort te openen, hoorde Mrs. Mackenzie iemand door de gang snellen. Ze bonsde weér op de deur en gilde om hulp.

„Eén oogenblik, mevrouw,” antwoordde de krachtige stem van den eersten officier. „Gaaf u achter de deur vandaan, dan zal ik haar openbreken.”

De opluchting na de spanning van de laatste oogenblikken deed haar in tranen uitbarsten. Arthur en zij zouden worden gered van een vreeselijken dood: te verdrinken, opgesloten in een zinkend schip. Ze hoorde nauwelijks wat de officier zei — schonk geen aandacht aan zijn waarschuwing. Toen hij zich met volle kracht tegen de deur wierp, viel deze luid krakend naar binnen en trof haar tegen den slaap. Bewusteloos zakte ze ineen.

„Bliksems!” mompelde de officier. „Dat spijt me!” Hij bemerkte Arthur, die bleek en bevend naar zijn moeder staarde. „Zoo had ik het niet bedoeld, jochie. Maar ik zal je moeder in de boot dragen — houd jij me maar aan mijn jas vast.”

„Ja, mijnheer,” zei Arthur zacht.

De tweede officier zorgde snel voor een matras en legde deze op den bodem van de laatst-overgebleven boot. Hierop lieten ze Mrs. Mackenzie rusten en haar bontmantel diende als deken. Arthur werd naast haar gezet en de tweede officier sprong ook in de boot. De kapitein en de eerste officier lieten haar zakken — het schip had al zóóveel water gemaakt, dat de oppervlakte van de zee niet ver meer verwijderd was.

De officier gooide de takels los en keek naar boven, in de verwachting, dat de anderen onmiddellijk zouden volgen. Maar de eerste officier had over de verlaten dekken den kreet gehoord van iemand, die om hulp riep. De tweede officier klom weer naar boven.

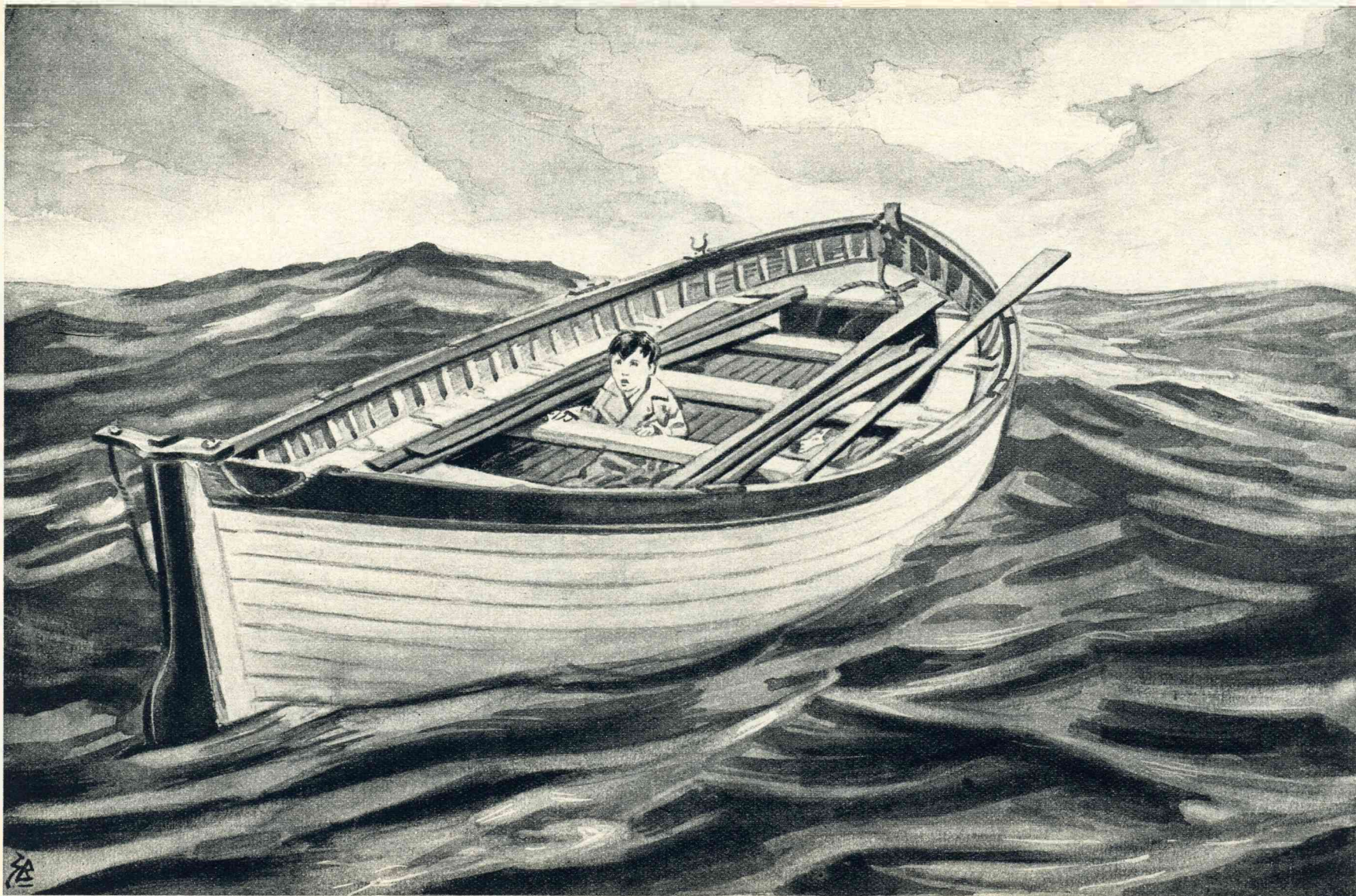
„We hebben nog ongeveer twintig minuten voor het schip zinkt,” zei de kapitein bedaard.

„Gaaf u weg?” vroeg Arthur.

„We komen dadelijk weer terug, mijn jongen,” antwoordde de officier.

Ze kwamen niet terug! De kapitein bleef op zijn post, zoolang de mogelijkheid bestond, dat er nog één passagier aan boord was. Hij moest als laatste het schip verlaten!

De boot met Arthur en zijn moeder dreef langzaam weg en verdween in den mist. De officier had vergeten de vanglijn vast te maken of . . . dit opzettelijk nagelaten om te voorkomen, dat de sloep zou worden meegetrokken voor geval zij niet tijdig terug kwamen. Het was Arthur of hij reeds uren temidden der doodse stilte had doorgebracht, toen hij gekraak en

zwarte ontploffingen hoorde, gevolgd door het geluid als van een woeste branding. De stilte keerde weer. Het kind wist niet, dat de „River Town” in de golven was verdwenen.

Heel uit de verte hoorde hij met regelmatige tussenpoozen den zwaren misthoorn van het andere schip. Hij begreep niet, dat afgedwaalde reddingsbooten werden aangeroepen en deed ook geen moeite om de aandacht te trekken. Eenzaam en verlaten, en eigenlijk te zeer van streek om zich angstig te voelen, wachtte hij naast zijn moeder op den terugkeer van den officier.

Langzamerhand werd het geluid van den hoorn zwakker en tenslotte stierf het geheel weg. De boot schommelde zachtjes op de kalme zee. Arthur luisterde naar het klotsen van de golven tegen de kiel. Hij staarde in den omringenden mist en vroeg zich af, wanneer de officier nu eigenlijk zou komen. Na een tijdje drong het tot hem door, dat deze wel eens kon wegblijven en — hij had er vrede mee. Het kind gaf zijn moeder een kus, luisterde naar haar zachte ademhaling en hoopte, dat ze spoedig wakker zou worden.

Toen zag hij voor het eerst bloed op haar wang en in het haar. Hij begon te huilen en voelde zich angstig en eenzaam in den killen, grijzen mist. De gedachte aan zijn moeder — dat ze zich pijn had gedaan, maakte dat hij zich zelf vergat en verlangde naar de komst van iemand, die haar zou helpen. Plotseling herinnerde hij zich de stem van den man in de radio. Het kind dacht weer aan wat zijn moeder hem had verteld: hij kon „in de lucht praten”, duizenden mijlen ver. Arthur keek naar zijn moeder en legde zijn koud, bevend handje tegen haar gezicht.

„Doet uw hoofd erg pijn, mama?” vroeg hij en wachtte geduldig op het antwoord — dat zij niet gaf.

„Politie-auto's — attentie! Politie-auto's — attentie!”

De stem van den omroeper klonk hem nog in de ooren.

Het kind stond op. Er waren geen auto's op zee, had zijn moeder gezegd; alleen maar schepen. Hij hield zijn hoofdje schuin, met een peinzende uitdrukking op het gezicht, alsof hij luisterde. Weér zag hij den salon en hoorde hij den uitleg van zijn moeder.

„Schepen op zee — attentie! Schepen op zee — attentie! Kom alstublieft en help mama.”

Zijn hoog, zwak stemmetje ging verloren in den

mist, maar dit wist hij niet en vol spanning wachtte hij naast zijn moeder op de matras. Hij hoopte antwoord op zijn boodschap te krijgen. En toen het stil bleef, zond hij zijn „bericht” opnieuw uit, telkens en telkens weer tijdens de lange uren van den eenzamen nacht. Een uur voor zonsopgang stak in het Oosten een zachte bries op, die den mist wegvaagde. Hij kon nu de sterren zien en de heldere maan, die laag stond aan den westelijken hemel. Golfjes sloegen speelsch tegen den wand van de boot en fluisterden van de geheimen der zee. Hij voelde zich opgewekter, hoewel zijn stemmetje schor was van al de „berichten”, die hij had uitgezonden. Een enkelen keer begonnen zijn lippen te trillen, omdat het zoo lang duurde eer er hulp kwam. Maar er móést toch iemand komen om zijn moeder te verbinden? Hij verzette zich tegen zijn vermoeidheid.

„Schepen op zee — attentie! Schepen op zee — attentie! Kom alstublieft en help mama.”

Ongeveer twintig mijlen verder, in zuid-oostelijke richting, voer het stoomschip „Baroda” met een snelheid van achttien knopen. Den geheelen nacht had aan bakboordzijde een groote mistbank gehangen en om op alles voorbereid te zijn bleef de kapitein op de brug. Tegen den ochtend trok de mist op en hij wilde nu eenige uren gaan slapen. De gezagvoerder stond juist op het punt om naar beneden te gaan, toen hij een vreemden tegenzin voelde opkomen. Verwonderd vroeg hij zich af, of hij misschien iets had nagelaten, maar hij kon zich niets herinneren. Ruw keerde hij zich om en wilde toch gaan, maar het was of een onzichtbare hand hem tegenhield. Eenigszins verward staarde hij naar den horizon en zijn aandacht werd getrokken door een donkere stip in het Noordwesten. Hij bleef in die richting turen en trachtte zichzelf te overtuigen, dat het gezichtsbedrog was. Maar hij voelde zich niet overtuigd en — en — als daar nu eens werkelijk iets dreef?

„Ik wil het weten,” mompelde hij.

Dit beteekende een aanzienlijke afwijking van den koers en zijn plichtsgevoel kwam hier tegen in opstand. Maar ondanks de grondige overweging, dat hij zou breken met een jarenlange gewoonte, kreeg de nieuwsgierigheid — die feitelijk meer een onberedeneerde onrust was — de overhand. Hij wendde zich tot den roerganger.

„Stuur West ten Noorden,” beval hij.

„West ten Noorden, kap'tein?”

De tweede officier keek hem verwonderd aan, maar durfde geen opmerking te maken. Turende over het achterdek naar de zich wijzigende schuimbaan van de „Baroda”, bemerkte hij boven den oostelijken horizon een smalle lichtstreep — de voorbode van den dageraad.

Arthur zag deze eerste teekenen van den aanbrenkende dag ook en dacht, dat het de lichten waren van een naderend stoomschip. En naarmate de sterren verbleekten en de hemel lichter werd, voelde de jongen zich dieper teleurgesteld. Hij was ook zoo moe en zijn schorre keel stelde hem nauwelijks meer in staat om zijn „bericht” te herhalen.

Maar zijn moeder móést toch geholpen worden en hij hield vol. Voordat de zon boven den horizon kwam, zag hij een klein zwart ding in de verte. Het kon geen schip zijn — want dát was groot, groter dan een huis. Zijn vermoeide oogen vielen dicht, ondanks zijn pogingen om nog wakker te blijven. Toen hij ze weer opende, zag hij vlakbij, in het volle zonlicht, een hoogen muur van staal met daarboven dekken en schoorstenen; iets groots en wonderlijks, dat het witte, schuimende water doorsneed met zijn scherpen voorsteven. Groote blijdschap laaide op in den uitgeputten jongen.

„Mama!” riep hij, „daar komt een schip aan!”

Takels werden gevierd en vastgehaakt aan de boot om haar aan dek te hijschen. Mrs. Mackenzie werd er voorzichtig uitgetild en een dokter onderzocht de hoofdwond.

„Zij zal over een paar dagen weer beter zijn,” stelde hij vast. „Een lichte hersenschudding.”

De kapitein nam Arthur op zijn arm en bemerkte dat de jongen doodmoe was.

„Hebt u me hooren uitzenden?” zei hij met zijn schorre stem.

„Wat heb je dan uitgezonden?” vroeg de kapitein vol belangstelling.

„Schepen op zee — attentie! Schepen op zee — attentie! Kom alstublieft en help mama.”

De kapitein staarde met vreemden blik in het bleke gezicht. Onbewust drukte hij het kind dichter tegen zich aan.

„O,” sprak hij eindelijk, ernstig en begrijpend. „Was jij het?”

Arthur gaf geen antwoord meer. Hij sliep.

Somber, kaal en troosteloos gelijk bijna overal in Abessinië is het landschap langs de spoorlijn Addis Abeba—Dzjiboeti.

L. M. Nesbitt:

HOE IK ABESSINIË ZAG

Kennismaking met Pastori en Rosina

TOEN ik na mijn genezing op een goeden dag ten huize van een vriend, een Engelsch advocaat, vertoefde, ontmoette ik daar een Europeaan, die mij aantrok, wijl hij op het eerste gezicht een man naar mijn hart bleek te zijn.

Ik sprak hem aan in het Engelsch, doch hij antwoordde in het Fransch, dat in Addis Abeba nu eenmaal de omgangstaal der Europeanen vormt. De man bleek een Italiaan te zijn en Tullio Pastori te

heeten. Hij was mijnbouw-inspecteur en overigens een zeer veelzijdig man.

Pastori, een magere man van ruim veertig jaar, met staalgrijze oogen, bleek iemand te zijn met een buitengewoon

volhardingsvermogen, en binnen een half uur tijds begrepen wij elkaar zoo goed, alsof wij reeds tien jaar lang zij aan zij gewerkt hadden.

Als jongeman had hij zijn geboortestad Padua verlaten, om goud te delven in de Australische mijnen; het aldus verdiende geld belegde hij in andere ondernemingen, om het al spoedig geheel weer te verliezen — op een klein bedrag na, dat juist genoeg was voor een reisbiljet naar Britsch-Indië. Maar hier bleek geen werk voor hem te zijn en zoo werd hem dan door eenige Amerikanen aangeraden naar Abessinië te gaan.

Sedertdien was zijn leven er een geworden van rusteloosheid, van zorg en van teleurstelling.

Toen ik hem ontmoette, zat hij juist opnieuw weer in moeilijkheden: hij was bezig te trachten van het Abessijnsche gouvernement een vergoeding te krij-

gen voor de schade, die hij gelegenheid van een plundertocht van inboorlingen aan zijn mijnbezit was toegebracht.

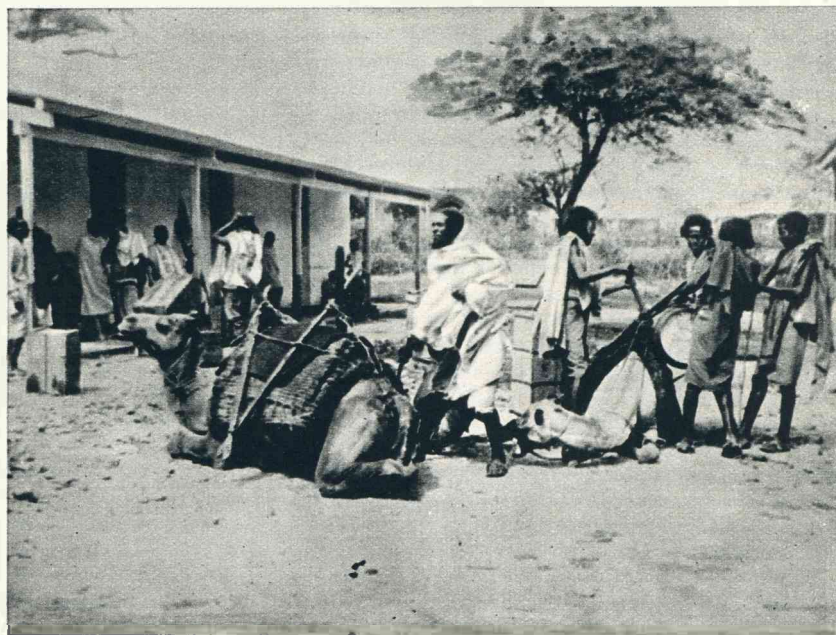
Korten tijd later stelde Pastori mij aan een anderen Italiaan, Rosina, voor. Deze man was ouder dan Pastori, rondborstig, rustig en bescheiden.

Twintig jaar geleden was hij, ofschoon hij in zijn geboortestreek Piemont als gezeten burger leefde, naar Abessinië vertrokken. Al was dan Rosina een man, wien de zucht naar avonturen niet in het bloed zat, een man met een natuurlijke neiging tot een rustig, onbekommerd leven, eens op een dag had iemand hem gesproken over Abessinië, als zijnde een onbekend land van ongekende mogelijkheden. Rosina dacht, dat een kort verblijf in dit nieuwe Dorado ongetwijfeld zijn geldbuidel zou stijven, en hij volgde dus zijn zegsman op diens reis naar Ethiopië.

Juist werd toen de spoorlijn van Dzjiboeti, de havenplaats van Fransch Somaliland, naar Addis Abeba aangelegd en Rosina, die bereid was elken

arbeid te verrichten, kreeg werk aan deze spoorlijn. Maar daar dit werk te zwaar voor den ongeoefende bleek, ging hij zich op den handel toeleggen — met het gevolg, dat hij al spoedig al zijn geld verloren had. Opnieuw nam hij spade en houweel ter hand, want hij was te trotsch om zich gewonnen te geven en naar zijn land terug te keeren.

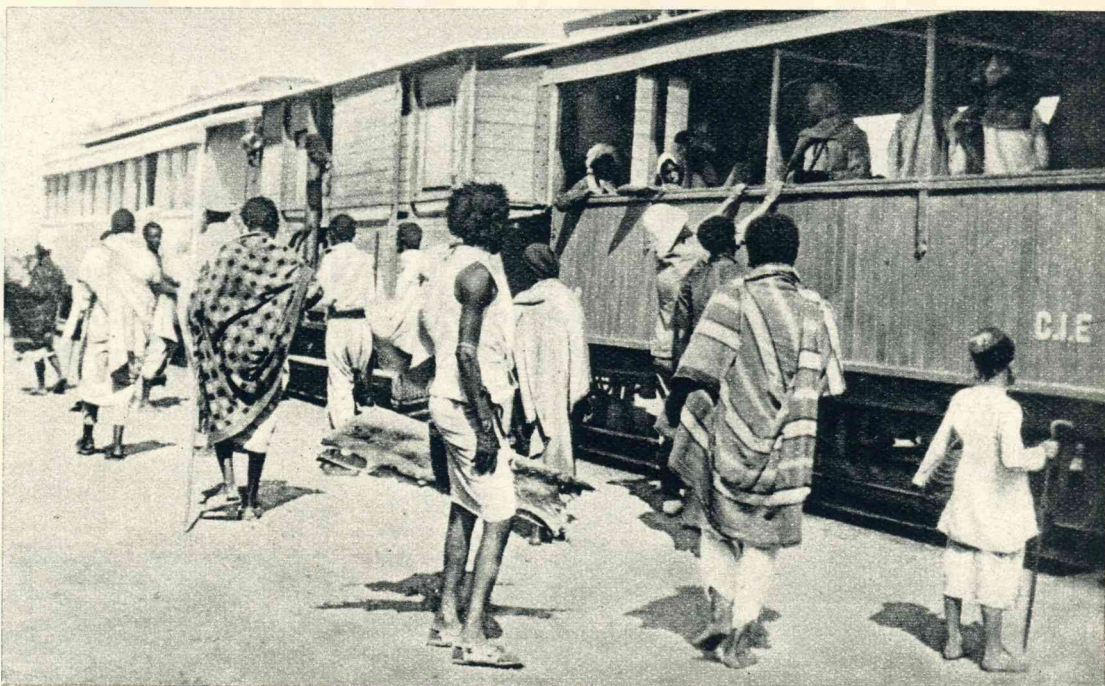
Arme tropische landen zijn niet geschikt voor Europeanen om er zich te vestigen. Gaandeweg wordt de onfortuinlijke avonturier er afgestompt voor de rauwe omstandigheden van zijn nieuwe bestaan, en weldra leggen de lijnen in zijn gelaat getuigenis af van den strijd, die tusschen de beide

Het opladen te Addis Abeba van de kameelen eener karavaan, die naar het binnenland vertrekken gaat. Alle vrachtvervoer geschiedt aldus, behalve in het aller-moeilijkste bergterrein, waar muuldieren de taak der kameelen moeten overnemen.

De Abessijnsche houthakker hanteert nog een bijl, die in vorm geheel gelijk is aan het werktuig, dat voor duizenden jaren bij de oude Egyptenaren in gebruik was.

Een kijkje aan het station van een der plaatsen langs Abessinië's enige spoorlijn in vreedstijd. De exprestrein ziet er volgens Europeesche begrippen als een erbarmelijk locaaltreintje uit.

zijden van zijn karakter heeft plaats gegrepen.

Schaarsch zijn degenen, die ooit een gevoel van dankbaarheid kunnen koesteren, dat zij in dit trieste, kale land zijn gaan wonen, want weinigen zijn zij, die in staat zijn voor hun levensonderhoud iets meer dan het allernoodzakelijkste te bemachtigen in deze omgeving van schrijnend verdriet, van schandalen en van corruptie. Zelden glimlacht de fortuin hier iemand toe, terwijl zij, die hier het meeste succes hebben, in elk ander land als een gevaar voor de samenleving achter slot en grendel zouden worden gezet.

Na een tijdlang weer aan de spoorlijn gewerkt te hebben in een toestand van volkomen apathie, raapte Rosina op een gegeven oogenblik al zijn energie bij elkaar en vertrok naar Erythrea, waar hij zich op den landbouw toelegde en fourage leverde aan de Italiaansche militaire autoriteiten.

Twintig jaar lang vertoefde hij aldus in Afrika, maar keerde toen terug naar zijn vaderland — om na weinige maanden reeds te bemerken, dat hij in de afgelopen jaren aan een ander leven gewoon geraakt was. Zoo vertrok hij weer spoedig naar de Ethiopische Hoogvlakte, met spijt in het hart, dat hij aan dezen aanval van heimwee had toegegeven. Gedurende het korte verblijf in Italië had hij leeren inzien, wat hij gedurende zijn twintigjarige afwezigheid verloren had, en hij wilde nu voorgoed weg uit een omgeving, die hem voortdurend slechts spijt baarde.

Toen ik hem ontmoette, trad hij als agent op voor verschillende Europeanen, die hun zaken in het binnenland dreven.

Café-leven te Addis Abeba

Al spoedig besloten Rosina, Pastori en ik tot een reis in het wilde, nagenoeg onbekende land der Danakil, dat tusschen de Hoogvlakte en de Rode Zee ligt, en nadat zich dit plan gevormd had, ontmoetten wij elkaar bijna dagelijks in een der Grieksche café's op het groote plein, waar het postkantoor staat.

Daar zaten we aan een tafeltje onder oleografieën, die de vorsten der Balkanstaten, den Vesuvius of een of ander schip voorstelden. In deze café's treft men een bonte verzameling vertegenwoordigers van alle Europeesche volkeren aan, een stel ontmoedigde, aan lager wal geraakte zwervers, knoeiers, spionnen en bedriegers. Onder hen vindt men lieden van alle denkbare beroepen en roepingen aan; allen zijn ze in iets gespecialiseerd: sommigen hebben een academischen graad, dien ze zich vermoedelijk zelf hebben toegemeten. Wellicht bevindt er zich onder hen een ongevaarlijk, respectabel mensch, maar dan moet deze toch in elk geval de een of andere zwakke plek in zijn karakter bezitten, want anders zou hij zichzelf wel aan een dusdanig rotte omgeving ontworsteld hebben. Het is iets ongewoons in deze vergaderplaatsen van slam-

pampers een eerlijk mensch te ontwaren en in het geval dat men er een ziet, kan men er zeker van zijn, dat de man hier slechts op de doorreis vertoeft.

Gemakkelijk kan men de achterblijvers in dit land van paupers herkennen aan hun slechtzittende, versleten en verschoten kleeuren. Ze zijn erbarmelijk geschoeid en hebben ongeknipte haren — tenminste voor zoover ze niet den een of anderen inheemschen barbier tot vriend hebben. Sommigen hunner wachten hun kans af om weg te gaan naar een ander oord, het doet er niet toe waarheen; anderen weer hebben alle hoop opgegeven of denken er niet meer aan de Hoogvlakte te verlaten. Dezen slaan er zich

zoo goed en zoo kwaad mogelijk doorheen, door zoo nu en dan — wanneer bedrog, zwendel en valsch spelen niet genoeg opleveren om van te leven — het een of andere karweitje op te knappen, dat er toevallig te doen valt.

Zoodra deze kerels bemerken, dat men over geld beschikt, hetwelk men beleggen wil, beginnen ze tips te geven omtrent prachtkansen, waarvan zij het geheim bezitten. Doch onder alle omstandigheden is er slechts een hunner, die zich met het aspirant-slachtoffer bemoeit, want alle anderen houden zich zoolang afzijdig, tot hun maat zijn prooi loslaat. De voortvluchtige kassier zal u spreken

over den rijkdom, die er met textielvezels te vergaren valt, en hij laat u daarbij een monster betasten. De deserteur of de schriftvervalscher zullen u trachten te interesseeren in een landbouwplan, een mijnbouwonderneming, een nog in te richten luchtlijn of een te formeeren onderneming voor het vervaardigen van valsch geld. Of er komt een hartelijke kerel u vertellen, dat de Hoogvlakte zoo hopeloos arm is, dat u het best doet terstond weer te vertrekken; hij biedt u dan aan, u naar de Rode Zee terug te geleiden, waar ge uw geld het voordeeligt in de paarlvisscherij kunt beleggen.

Ook ik werd door verschillende van deze minzame heeren aangesproken, doch zij zagen allen al spoedig in, dat ik van de overweldigende rijkdommen, die ze mij met hun ongewassen handen aanboden, niets moest hebben. Intusschen vergaten zij nooit mij toe te glimlachen en beleefd te groeten, wanneer het zoover gekomen was.

Pastori, Rosina en ik dan, hadden in het geheim

Twee Danakils, de wreede, bloeddorstige bewoners van de landstreek, van dien naam, waar elke vreemdeling, ook de niet tot de Danakilstammen behoorende Abessijn, onherroepelijk wordt afgemaakt.

Een typisch Abessijnsch dorp, waarvan de hutten bestaan uit eenige gebogen twijgen, waaroverheen dierenhuiden geworpen zijn. In een oogwenk kan een dergelijke hut afgebroken en op den rug van een kameel geladen worden, wanneer gebrek aan water of een rooftocht van een naburigen stam tot een overhaaste afreis nopen.

het feit, dat ze alle de kortste route door het land, d.w.z. van Oost naar West, gevolgd hadden.

De groep van dertien Italianen onder leiding van Giulietti en Biglieri, die in 1881 Boven-Danakil van Oost naar West trachtte door te trekken, werd geheel door de inboorlingen uitgemoord.

Drie jaar later ondergingen Bianchi, Diana en Monari, die van de Hoogvlakte naar de Rode Zee reisden, hetzelfde lot. Een expeditie onder leiding van den Zwitser Munzinger werd eveneens afgemaakt in Aussa in het jaar 1875. Anderen volgden en hun allen ging het evenzoo.

Er bestaan drie karavaanwegen van de zee naar het binnenland, die inderdaad door Europeanen bereisd zijn. Deze karavaanwegen worden vrij gehouden door omkoopning van de stammen, door wier gebieden die wegen loopen. Op die karavaanwegen reist men echter zoo snel mogelijk en het is levensgevaarlijk ook maar een oogenblik over een korten afstand van het karavaanspoor af te wijken. De drie karavaanwegen zijn: (a) die, welke van de havens Tajura en Assab door het sultanaat Aussa naar de Hoogvlakte voert, naar Mofa, Batie en Dessie; (b) de weg door het Zuidelijke deel van den Danakilschen rechthoek, een weg, die sedert de opening van den spoorweg Djibouti—Addis Abeba niet meer gebruikt wordt; en (c) meer een armzalig karavaanspoor dan een weg, een route, die het Noorden doorsnijdt en bijna geen beteekenis heeft.

Wij wilden nu den rechthoek van Zuid naar Noord doortrekken, in een richting, die nog nooit door een blanke genomen was. Geen grootsch opgezette expeditie zouden we uitrusten, want den geheelen afstand wilden we met behulp van dieren afleggen, terwijl alles zoo min mogelijk kosten mocht.

Vijftien inboorlingen van Abessinië zouden we meenemen, en voorts vijftientig kameelen en vier muilieren. Onze bewapening bestond uit twaalf oude geweren en tweehonderd patronen.

Aan het Abessijnsche gouvernement vroegen we geen toestemming voor onzen tocht, terwijl we evenmin onze respectieve gezanten er omtrent inlichtten, want noch een schriftelijke toestemming, noch een vrijbrief zou ons van eenig nut geweest zijn bij de woeste Danakils. Overigens vreesden we, dat ons plan, zoodra we dit bekend maakten, in duigen zou vallen door tegenwerking of verbod van hooger hand.

Wordt vervolgd.

een plan gemaakt voor een gezamenlijken tocht door Danakil. Ieder onzer was een geoefend reiziger in moeilijk, vijandig gebied en ieder onzer bezat de kennis en het uithoudingsvermogen, die voor een gevaarvollen tocht in een ongezond klimaat nu eenmaal vereischt zijn. Wij hadden allen het grootste vertrouwen in elkaars geschiktheid voor een dergelijke expeditie en zodoende waren de voorbereidende maatregelen al spoedig getroffen.

Verscheidene anderen wenschten met ons mede te gaan, maar we hadden besloten niemand mede te nemen, wiens geschiktheid niet volkomen gebleken was. Wij gingen immers naar gebieden, vanwaar nog nooit een ontdekkingsreiziger levend teruggekomen was, en waar niemand de macht had ons te helpen, behalve God.

Mijn beide kameraden wilden de mogelijkheden van een handel op het als rijk en vruchtbaar genoemde sultanaat van Aussa bestudeeren, terwijl Pastori en ik bovendien nieuwsgierig waren, of zich in de te bezoeken streken rijke ertslagen zouden bevinden. Voor mij was echter de belangrijkste factor het aanschouwen van het geheimzinnige, onbekende land. Zelfs al zou het mij het leven kosten, dan toch wilde ik Danakil zien, het land dat tot dusver alle pogingen tot ontdekking had weten te weerstaan.

Danakil, het geheimzinnige land

De strook laagland, die zich van de oostelijke uitloopers der Hoogvlakte tot de oevers van de Rode Zee uitstrekt, bevindt zich op sommige plaatsen van 100 tot 130 meter beneden den zeespiegel. In werkelijkheid vormt zij een deel van de groote inzinking in de aardkorst, die van de Dode Zee tot de groote equatoriale meren loopt, en waarvan de Rode Zee zelf een gedeelte uitmaakt. Slechts de smalle heuvelrij langs de kust belet de wateren van de Rode Zee zich in de inzinking te storten en deze onder water te zetten. Abessijnsch Danakil, of Danakil zonder meer heet deze streek, die een rechthoek van ongeveer 560 K.M. lengte bij circa 160 K.M. breedte vormt. Abessijnsch Danakil wordt door een smalle heuvelrij van Erythreesch Danakil — een gebied van ca. 70 K.M. breedte, dat van Massaua tot Assab loopt — gescheiden.

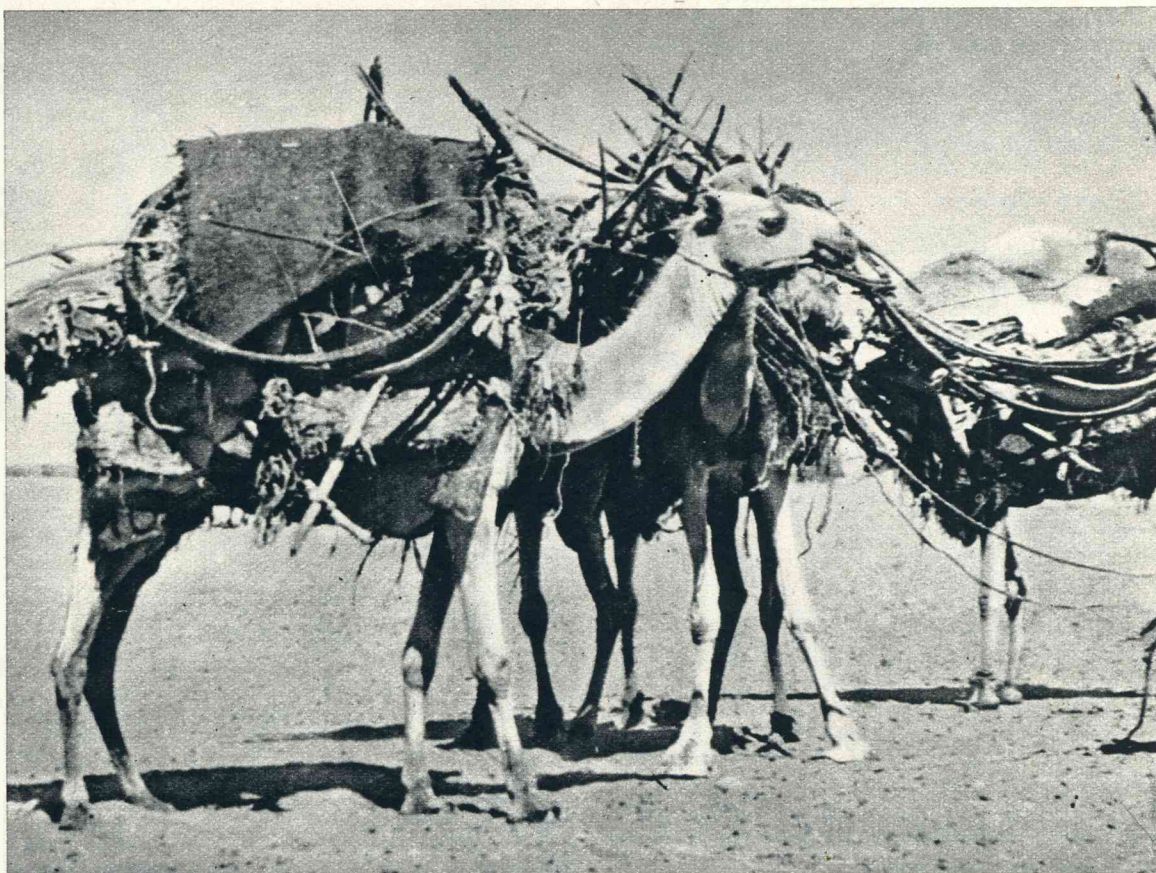
Erythreesch Danakil heeft — waar het aan een scheepvaartroute ligt — ontdekkingsreizigers nooit moeilijkheden opgeleverd; sedert bijna een halve eeuw wordt het door Italië bestuurd.

Zoodra men echter de grenslijn naar Abessijnsch Danakil overschrijdt, verandert plotseling het geheele landschap. De reiziger bevindt zich dan in een woest, onontgonnen gebied, dat door wreede, bloeddorstige stammen bewoond wordt. Hier was tot nog toe iedere expeditie omgekomen, ondanks

In de droge periode houden sommige rivierbeddingen nog een weinig water over, dat zoowel tot drink- als tot waschwater moet dienen.

Het schip der woestijn als vervoermiddel voor woningen. Wanneer gevaar dreigt, worden de hutten der landbevolking met bekwaren spoed afgebroken en per kameel naar veiliger oorden vervoerd.

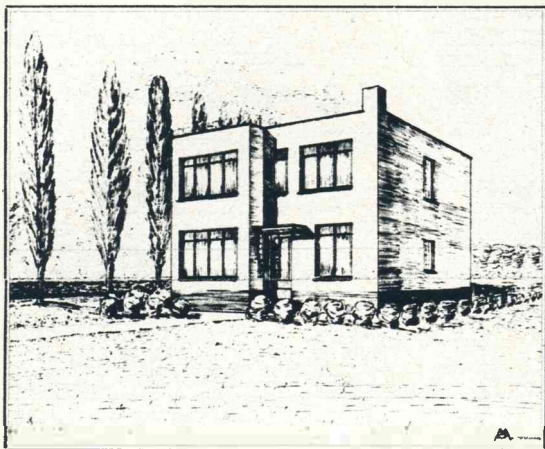

GROOT ROTTERDAM

KANTOOR: STATIONSWEG 24 - ROTTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 50540 - GIRONUMMER 101981

HET ROTTERDAMSCH DIEREN-ASYL

TROTS staat het hier boven: Het Rotterdamsch Dieren-asyl. Zoo- ver zijn we echter nog niet. Gelukkig echter zal de achterstand op dit gebied van onze stad bij andere steden spoedig zijn ingehaald. Want men is druk doende met den bouw van het asyl. We reproduceeren hier reeds een teekening: hoe het wordt. Voorts zijn we eens een kijkje gaan nemen, daar aan den weg naar Gouda. Twee vriendelijke dames van het bestuur geleidden ons en hebben ons een en ander laten zien. Op het terrein, dat men door een primitief houten poortje betreedt, ziet men behalve de werkeet nog slechts de grondwerken. Wel werd in Mei de eerste paal geslagen, doch omstandigheden bemoeilijkten den voortgang van den bouw. Achter het hoofdgebouw, waarin conciërgewoning, dokterskamer, wacht- en provisievvertrek worden ondergebracht, komen de talrijke hokken en een afdeling voor quarantaine. Voorts bevindt zich op het ter-

Hoe het wordt.

rein het aardige begraafplaatsje, netjes door een dichte haag afgesloten en omgeven door geboomte. Hier liggen reeds honderden onzer trouwe huisdieren. Al is het dieren-asyl nog niet gereed, de stichting doet toch reeds nuttig werk. Zwervende beesten kunnen worden opgenomen en in geval van ongelukken helpt men indien men slechts No. 14004 opbelt. Begunstigers hebben een gereduceerd tarief bij de desbetreffende dierenartsen. De z.g. pensioafdeling, waar de dieren kunnen

verblijven, wier eigenaars tijdelijk de stad uitgaan, is dikwijls bezet. Zieke dieren worden reeds in verpleging genomen, voor onvermogenen zoo noodig gratis. Ten slotte kan men zijn huisdier tegen minimum betaling laten begraven. Maar als straks het asyl eens zal gereed zijn, wordt alles nog zeer verbeterd. Alle dierenvrienden zullen de opening verlangend tegemoet zien. Wij hebben dikwijls veel plezier van onze dieren. laten wij dan ook zoo goed mogelijk voor hen zijn. H.

De ingang naar het terrein.

Er wordt aan gewerkt!

Bij haar vrienden.

Een hoekje van de dieren-begraafplaats.

Het onderhouden der grafjes.

Het Rotterdamsche s.s. „Kerkplein”, dat Vrijdag j.l. van Amsterdam naar Schiedam vertrokken was, waar het schip een lading kolen voor Buenos Aires zou innemen, is Zaterdagavond nabij Egmond gestrand.

HOOGE ZEEËN AAN HOLLANDS KUST

De radio-telegrafist van de „Drente” raakte tijdens de redding tusschen het schip en de sloep bekneeld. Hij werd in een hotel te Egmond aan Zee ondergebracht.

De sleepboot „Drente”, welke het s.s. „Kerkplein” te hulp kwam, geraakte onbestuurbaar, doordat een afgeknapte tros in de schroef verward raakte. Een foto van het schip voor de kust te Egmond. De bemanning werd door de dappere Egmondsche kustbewoners gered.

Een gedeelte van het havenhoofd te Scheveningen is bij den laatsten storm over een lengte van 30 meter verzaakt.

VIJFDUIZEND GULDEN

VOOR DE ABONNÉ'S VAN PANORAMA OP 5 DEC. A.S.

Weet ge wel, dat thans nog slechts zes weken ons scheiden van de klinkende St. Nicolaas-surprise, waarover wij u in ons blad van 5 Sept. j.l. uitvoerig hebben ingelicht? Natuurlijk zijt gij ook als abonné in onze registers ingeschreven en is het derhalve mogelijk dat gij één der duizend gelukkigen zult zijn!

Najaars buiten

OPNAMEN TE RIJP
EN OUDE WETERING

NU weldra de winter weer voor de deur staat, het strenge, barre getijde, zijn we er begrijpelijk allen op uit, zooveel mogelijk te genieten van de enkele mooie, zonnige dagen, die ons in het najaar nog geschonken worden. Laten wij die maar beschouwen als „op den koop toe” en ze dankbaar aanvaarden. Het najaar heeft ongetwijfeld zijn bijzondere aantrekkelijkheid en men heeft het voordeel, dat het, bij al den zonneshijn, toch niet warm is. In den zomer lijden we nog wel eens van die overmatige warmte, welke onze wandeling soms minder aangenaam maakt. Als we in den herfst een fraaien dag beleven, incasseeren we dit zonnegeluk, die stralende luchten, die blinkende wateren, zonder bezwaren of onprettige omstandigheden. Het landschap kan in 't najaar ook zoo schoon en zuiver zijn. Boven de reeds dorrende weiden, waar nog de bonte koetjes grazen, drijven de wolkenluchten in al haar pracht van ongewone kleuren en vormen. De boomen worden schameler, het is of zij een droef accent brengen in het landschap: de treurnis om het vergankelijke. Maar het molentje doet moedig aan. Het staat daar zoo dapper en hoopgevend: Na het droeve komt het blijde, na den winter zal lente weerom lachend zijn!

„Maar het molentje doet moedig aan.”

„Het landschap kan dan zoo schoon en zuiver zijn.”

„Het geluk dier blinkende wateren.”

„Waar nog de bonte koetjes grazen.”

„Genietend van de zonnige dagen, die ons nog werden geschonken.”

Rudolf van Weert:

CHANG EN ENG

de Siameesche Tweelingen

SLOT

DAN zegt de vrouw:
„Nee, blijft u — ik bezweer het u! Komt u mee naar boven, misschien kunt u Chang Bunkers helpen.”

„Dat willen we probeeren,” zeggen de dokters.
Met bedenklijke gezichten staan zij om den zieken Chang Bunkers heen. Eng slaat iederen trek in hun gezicht en iedere beweging gade met de waakzame oogen van een lynx. Zij nemen koorts op bij den zieke, voelen hem den pols, bekloppen zijn borst en spreken zacht met elkaar. Dan zeggen zij tot mevrouw Sara:
„Het is longontsteking. U kunt voorloopig niets doen dan bedrust en omslagen. Zijn toestand is zeer gevaarlijk, maar beslist doodelijk hoeft het niet te zijn.”

De jongste der drie dokters liep om het bed heen naar Eng, nam ook bij hem temperatuur op, voelde zijn pols en constateerde, dat Eng volkomen gezond was. Toen de arts zich over hem heen boog, greep Eng hem vast, hield hem bij de schouders en fluisterde hem toe:

„Vijftigduizend dollar, als u ons van elkaar scheidt, dokter.”

Met moeite maakte de geneesheer zich los uit de handen van den opgewonden man. Hij zei:

„Dat mogen wij niet doen. En ik moet u ook eerlijk bekennen, dat wij daar geen van drieën de noodige chirurgische kennis voor hebben.”

„Maar als hij sterft, moet ik ook sterven!”

„Dat kunt u niet weten,” zei de dokter.

Toen riep Eng uit:

„Nonsens! Dat weet u heel goed! Ik weet 't... ik moet met hem sterven!”

De arts gaf geen antwoord.

Eng verviel in een huilkramp. Hij schreide bijna een uur. Toen lag hij kalm naast zijn zieken broer. Zijn vrouw en zijn Chineesche secretaris zaten bij hem. In 't Siameesch gaf hij laatstgenoemde zijn orders. Ook hij had geld in Londen, Amsterdam en Parijs. Hij noemde de bedragen en trof schikkingen. Nu en dan weende hij, eindelijk begon hij met allerlei voorwerpen naar zijn secretaris te gooien, tierde, schreeuwde, vroeg, wat de beroemde dokters uit Philadelphia geantwoord hadden, joeg zijn secretaris naar 't telegraafkantoor. 's Avonds had hij de telegrammen in handen, waarmee de geneeskundigen professor Grosz, dr. William Pancoast en professor John Neill berichtten, dat zij naar Mount Airy zouden komen.

„En dr. Hollingsworth?”

Eng bezwoer zijn vrouw, dat dr. Hollingsworth gevonden moest worden.

„Stuur mannen te paard uit — laat ze in alle richtingen, naar alle dorpen rijden. Dr. Hollingsworth kent Chang's gestel precies — hij moet hem in 't leven houden, tot de andere dokters komen.”

Toen de nacht aanbrak, had men dr. Hollingsworth nog steeds niet gevonden. De toestand van Chang werd steeds slechter. Hij kwam niet meer tot bewustzijn; menigmaal sprak hij woorden, die slechts zijn broer verstond, Siameesche woorden; dan kreunde en rochelde hij.

Eng joeg zijn vrouw en den secretaris de stad weer in; hij liet de drie dokters, die er 's morgens geweest waren, opnieuw halen; hij beloofde hun een vermogen, nu niet meer voor de operatie, want op dit punt was de weigering der geneesheeren onherroepelijk, maar voor 't geval het hun gelukte Chang zoo lang in leven te houden, tot de drie beroemde collega's zouden aankomen. Hij riep nog herhaaldelijk om dr. Hollingsworth, bleef eindelijk stil liggen en staarde wanhopig naar het plafond. Opeens richtte hij zich op en zei:

„Over korten tijd zal Chang sterven. Er is iets, dat naar mijn hart grijpt. Ik heb een gevoel, alsof ik verlamd ben. Brandt de lamp zoo slecht, of verbeeld ik 't me?”....

Kort na middernacht — het was 17 Januari

geworden — stierf Chang Bunkers, alleen in het huis van zijn broer.

Eng lag verlamd van schrik naast zijn dooden broer. 's Morgens tegen half drie overviel hem een wanhopige energie. Hij schreeuwde zoo hard, dat men het in de ver verwijderde buurtschap hooren kon. Hij beval, de drie dokters, die het huis verlaten hadden, opnieuw te halen. Hij bleef maar schreeuwen, dat hij zijn heele vermogen aan hun voeten legde, alles, alles, wat hij bezat, als zij nu de operatie begonnen.

Maar de drie dokters kwamen niet.

Tegen half vier 's morgens richtte Eng Bunkers zich voor de laatste maal op. Hij had een laken over zijn broer laten uitspreiden. Plotseling schreeuwde hij:

„Ik voel het! Nu voel ik het! Nu grijpt hij me aan!”

Toen viel hij op het kussen, bewusteloos van wanhopigen angst. Hij kwam niet meer bij.

Een uur later was hij dood.

De lijken der tweelingen werden na hun overlijden door de inmiddels aangekomen beroemde dokters geschouwd. Uit de lijkschouwing bleek met volkomen zekerheid, dat bij iedere poging, de tweelingen, zoolang zij nog leefden, van elkaar te scheiden, de buikholte geopend zou zijn, zoodat, bij den toenmaligen stand der chirurgische wetenschap, de dood had moeten volgen.

De „Tweehoofdige Nachtegaal” en andere „Siameesche Tweelingen”

Chang en Eng hadden van hun treurig lot, als saamgegroeide tweelingen geboren te zijn, groote voordeelen getrokken. Als arme visschersjongens zijn zij geboren, als rijke grondeigenaars zijn zij gestorven. En hun faam — men kan haast zeggen hun roem — verbreidde zich na de dertiger jaren der negentiende eeuw over twee werelddelen. Sindsdien maakten alle circus-directeuren en ondernemers van wonderbare vertooningen jacht op zulke „attracties”, en men ging alle aaneengegroeide twee-

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Chang en Eng, de origineele Siameesche tweelingen, zijn door den Engelschen zeekapitein Coffin in 1829 naar Boston (Ver. Staten) gevoerd en treden er voor 't eerst in een circus op. De toeloop is overweldigend en de politie heeft de grootste moeite om het publiek in bedwang te houden. Niemand wil gelooven, dat twee levende menschen aan elkaar gegroeid zijn, maar toch zijn allen gekomen om dit wereldwonder te zien. De politie-commissaris, kolonel Murphy, is er zóó van overtuigd, met een boerenbedrog te doen te hebben, dat hij met kapitein Coffin een weddenschap van 1000 dollars aangaat, dat Chang en Eng, wier namen in het Siameesch links en rechts beteekenen, een paar oplichters zijn. Een dokter uit Boston onderzoekt het wonderlijke tweetal en stelt tot z'n groote verbazing vast, dat ze werkelijk aan elkaar gegroeid zijn. Chang en Eng worden Amerikaansche burgers en als vrije mannen eischen zij van Coffin hun persoonlijke vrijheid. Ze trekken naar Europa en laten zich in Frankrijk, Engeland en Holland tegen betaling zien. Later vestigen ze zich in Amerika en vatten dan het plan op te gaan trouwen. Ze worden verliefd op een tweetal zusters en laten door hun butler een aanzoek bij den vader doen. In 1843 traden beiden in het huwelijk. Eng gaat wegens mishandeling een proces aan tegen zijn broer Chang. Hij eischt dat men hen door operatie van elkaar zal scheiden, waarvoor de rechter geen toestemming kan geven. Deze stelt voor, dat beiden een huis laten bouwen, zoodat ze telkens na drie dagen in hun eigen woning kunnen vertoeven, waarmee ze accoord gaan. Eerst in 1870 laten zij wederom iets van zich hooren en treden o.a. te Berlijn op. Teruggekomen in Amerika krijgt Chang longontsteking en Eng vreest dat hij met z'n broer zal moeten sterven. — Nu kunt u verder lezen.

lingen „Siameesche tweelingen” noemen, onverschillig vanwaar zij afkomstig waren. En het is wel eigenaardig: Chang en Eng hadden, toen zij voor 't eerst optraden, gegolden als een verschijnsel, dat nog niemand ooit had beleefd, en dat zich denkkelijk ook wel nooit meer zou voordoen. Toen men echter aan 't zoeken ging naar „Siameesche” tweelingen, vond men die herhaaldelijk.

De eersten, die na de befaamde broeders in 't publiek vertoond werden, waren de „Afrikaansche gezusters” Millie en Chrissie, ook de „Tweehoofdige Nachtegaal” genoemd.

In een klein stadje in Noord-Carolina, in de Verenigde Staten van Amerika, zagen zij in Juli 1851 het eerste levenslicht. Hun vader was een neger, hun moeder het kind van een Mulattin en een Indiaan. Reeds was het echtpaar met zeven lichter of donkerder bruine kinderen gezegend, toen het groote onheil gebeurde. Tweelingen zijn voor den bijgeloovigen neger reeds op zichzelf iets onheilspellends — de geboorte van tweelingen beteekent volgens hen ongeluk en dood. Maar dan saamgegroeide tweelingen!

Klappertandend van angst liep „oom Tom”, zooals hij in het dorp genoemd werd, naar zijn beschermster, mevrouw Smith, een jonge weduwe, die ijverde voor de geestelijke beschaving van de zwartjes in haar geboortestad. Slechts met moeite gelukte het die dame, den doodelijk verschrikten neger in zooverre te kalmeeren, dat hij een eenigszins geregeld verhaal kon doen. Er waren nog geen ongelukken gebeurd; maar niemand, zelfs geen buurvrouw, was er toe te bewegen, in het arme huishouden een behulpzame hand uit te steken. Mevrouw Smith was een energieke dame, die van aanpakken wist als het noodig was. Zij trok zich met grooten ijver het lot der tweelingen aan, want zij was niet alleen een liefdadige, maar ook een zeer slimme vrouw die haar „kans” aanstonds begrepen had.

De tweelingen kregen een eigen gouvernante, leerden lezen en schrijven en vervolgens ook vreemde talen, kortom, zij werden als kinderen van beteren stand opgevoed. Daarna echter ging mevrouw Smith met hen op reis, om hen te vertoonen, en zij maakte uitstekende zaken. Toen de tweelingen ongeveer twintig jaar oud waren, kwamen zij ook in Europa, o.a. te Berlijn, waar zij in 1873 in het Woltersdorff-theater optraden.

In Berlijn werd ook dit tweetal door Virchow, te zamen met den chirurg Von Langenbeck, onderzocht. De groote geleerde heeft uitvoerig verslag gedaan van zijn bevinding. „Ik durf wel zeggen,” schreef Virchow, „dat er weinig levende objecten bestaan, die een zoo groote belangstelling verdienen, en het valt niet te betwijfelen, dat zij veel meer de aandacht waard zijn dan indertijd de Siameezen.”

Millie en Chrissie waren niet op dezelfde wijze saamgegroeid als de Siameesche broeders. Chang en Eng waren xiphopagen, d.w.z. met de uitsteeksels van de borstbeenderen aaneengegroeid, gelijk ook de „Chineesche broeders”, die in 1887 in het circus van Barnum en Bailey vertoond werden. Maar Chang en Eng waren twee geheel afzonderlijke wezens — elk van beiden had zijn eigen afzonderlijke organen. Millie en Chrissie daarentegen waren pyopagen, d.i.: zij waren met het onderste gedeelte van den rug saamgegroeid. Hun gewone houding was aldus, dat Millie haar linker-, Chrissie haar rechterzijde naar den bezoeker toegekeerd hield. In deze houding lagen zij gewoonlijk ook te bed en zij konden op één stoel zitten.

Ondanks deze enge saamhoorigheid bestonden er, gelijk Virchow kon vaststellen, duidelijke verschillen tusschen de twee zusters. Chrissie was sterker dan Millie, daarentegen had Millie een snelleren polsslag. Haar bewegingen waren volkomen aan elkaar aangepast; zij hadden een zekeren tred en konden zelfs dansen, al was het ook niet bijzonder gracieus.

De befaamde „Boheemsche zusters” Rosa en Josefa Blazek, uit Skreychow in Bohemen, waren eveneens pyopagen. Zij traden in 1903 te Berlijn in Kastans panopticum op en werden daar door geheimraad Henneberg en mej. dr. Helene Friederike Stelzner nauwgezet onderzocht. De anatomische toestand der Boheemsche zusters verschilde weinig van dien der Afrikaansche zusters.

Rosa stond rechts, Josefa links. Rosa was 144, Josefa 142 c.M. groot. Ook in andere opzichten bestonden er tusschen haar beiden aanmerkelijke verschillen. Josefa was dik, Rosa daarentegen mager.

De vergroeiingsplaats der Boheemsche zusters begon ongeveer 92 c.M. van den grond, was 23 c.M. lang en had een omvang van ongeveer 94 c.M. Zoowel bij de Afrikaansche als bij de Boheemsche zusters waren de bovenlichamen betrekkelijk kort. Millie en Chrissie hadden beiden een bochel, van de Boheemsche zusters alleen Josefa. In 1922 zijn Rosa en Josefa te Lissabon gestorven, 45 jaar oud.

Dit is het dreigende zwaard, dat steeds boven de hoofden van „Siameesche” tweelingen zweeft. Zij zijn tot voor- of rampspoed met elkaar verbonden. Sterft een van beiden, dan wordt de ander onweersstaanbaar meegesleurd. Deze gedachte is hun dikwijls zeer pijnlijk, vooral wijl er door menschen zonder tact bij de vertooning herhaaldelijk op gezinspeeld wordt. Reeds op dezen grond wenschen de meeste saamgegroeide tweelingen niets vuriger, dan van elkander gescheiden te worden. Bij pyopagen echter bestaat daartoe absoluut geen mogelijkheid, wijl zij gemeenschappelijke lichaamsdeelen hebben, die na de scheiding aan een van beiden ontbreken zouden.

Menschelijkerwijs de meest interessante pyopagen zijn de twee in Engeland geboren, nog levende zusters Daisy en Violet Hilton, die zich reeds sedert lang te San Antonio in Texas gevestigd hebben. Zij zijn zoo knap en bevallig, dat zij reeds op achttienjarigen leeftijd 2000 dollar per week verdienen, alleen door zich te laten zien en dan een beetje muziek te maken. De eene speelt namelijk piano, de andere fluit. In 1933 wilden zij huwen, Daisy met een kapelmeester, Violet met een bokser. De Engelsche regeering weigerde echter hierin toe te stemmen, en ook in Amerika konden zij, op grond van medisch advies, geen toestemming tot een huwelijk krijgen.

De eenige bekende mannelijke pyopagen wonen op de Philippijnen; het zijn de gebroeders Simplicio en Lucio Godino. In de streek hunner inwoning worden zij gevreesd om hun dulle auto-rijden. Lucio is aan een gevoelige gevangenisstraf slechts daardoor ontsnapt, dat de rechter er tegen opzag, zijn onschuldigen tweelingsbroer tegelijk achter slot en grendel te zetten.

Wij komen nu aan de vraag, of aaneengegroeide tweelingen operatief gescheiden kunnen worden. Bij xiphopagen is dat mogelijk. Van de eerste dergelijke operatie, door Doyen te Parijs in 1902 uitgevoerd op de Bengaalsche tweelingen Radika en Dodika, hebben wij reeds in een vorig hoofdstuk melding gemaakt. Deze operatie werd zelfs gefilmd. Ook de operatie der Braziliaansche zusters Maria en Rosalina, die trouwens met het heele uitsteeksel van het borstbeen, van de vijfde rib af, vergroeid waren, mag alleen technisch geslaagd heeten. De beide meisjes waren in een kleine plaats in den Braziliaanschen staat Espirito Santo geboren en werden 30 Mei 1900 te Rio de Janeiro geopereerd. Heel Brazilië eerde den koenen operateur. Maar het duurde niet lang, of de algemeene geestdrift maakte plaats voor ontsteltenis; het werd bekend, dat het eene zusje, Maria, enkele weken later gestorven was.

Meer succes heeft men gehad bij de operatie van pasgeboren Siameesche tweelingen. Tweemaal in 1914, in Maart en in Juli, werden te Parijs aaneengegroeide zuigelingen van elkaar gescheiden. De eerste operatie werd verricht door professor Le Filatre; de kinderen heetten Suzanne en Madeleine en waren drie maanden oud. De beide andere kinderen heetten Anne-Marie en Marie-Anne; hun operateur was de bekende professor Mignot. In beide gevallen zijn de kinderen, voorzover wij weten, in leven gebleven. In het Mercury-Hospital te Baltimore werden in 1931 zeer jeugdige saamgegroeide tweelingen gescheiden; zij moeten de operatie eveneens goed doorstaan hebben. Van twee zusjes echter, die in Maart 1935 te Moskou geopereerd werden, en twee maanden oud waren, stierf het eene aan de gevolgen der operatie, terwijl het andere in leven bleef. Naar verluidt, zou reeds in 1689 een „Siameesch” tweelingspaar, Elisabeth en Catharina Meyer uit Hattingen, Duitschland, in het eerste levensjaar met goed gevolg gescheiden zijn.

Zij spreekt met drie geneesheeren zij wil hun geld opdringen

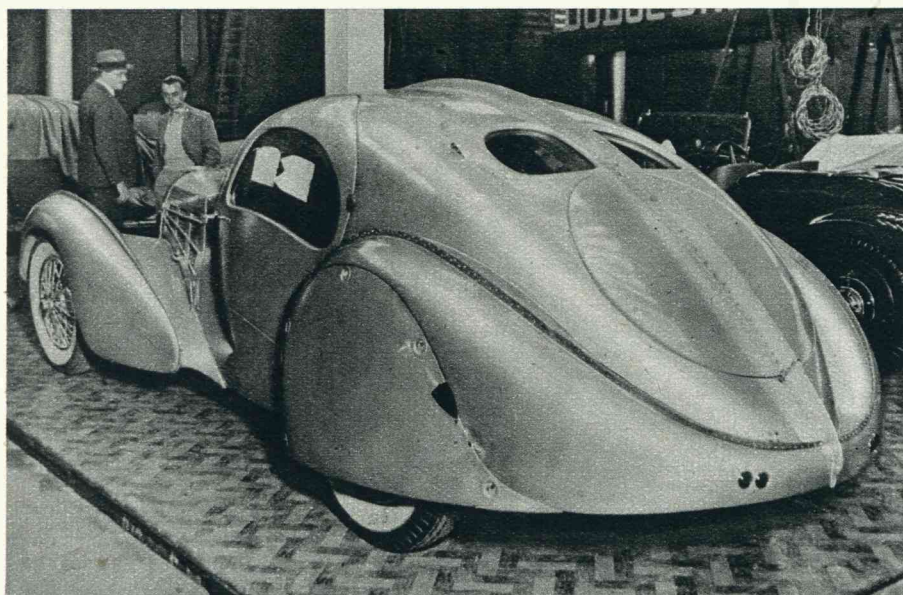

Het „pampasgras” in een kweektuin te Farnham (Engeland) wordt geplukt. Deze grassoort dient voor het samenstellen van bloemenmanden en groenversieringen.

De burgemeester van New York heeft den bewoners der stad verzocht het maken van overbodige geluiden zooveel mogelijk te beperken. De politie ondersteunde dezen oproep door de paarden der bereden afdeelingen met rubber-hoeven te beslaan.

BUITENLANDSCH ALLERLEI

Op de motor-show, welke momenteel in het gebouw Olympia te Londen gehouden wordt, is een nieuwe gestroomlijnde Bugatti tentoongesteld, welke een snelheid kan bereiken van 125 mijlen per uur.

Wegens den slechten staat waarin de wegen nabij hun dorp verkeerren, moeten de hier-naast afgebeelde kleuters elken dag op een ezel naar school gebracht worden. Ze wonen in het Engelsche dorpje Dunton Green (Kent).

Arthur Henderson, de vroegere voorzitter van de Labour-partij en de Internationale Ontwapeningsconferentie, is Zondag j.l. te Londen overleden.

De Italiaansch-Abessijnsche oorlog. Het kamp van Ras Nassiboe, dertig mijlen ten Zuiden van Harrar. Men lette op den Europeeschen officier in 't midden.

De Italiaansch-Abessijnsche oorlog. Troepen van den Negus ten Zuiden van Harrar in de Ogaden leeren hoe ze zich gedragen moeten bij een plotselingen luchtaanval.

Kroonprins Farouk van Egypte gaat studeeren aan de Koninklijke Militaire Academie te Woolrich. Een foto van de aankomst van den prins te Tilbury (Engeland).

In de Hoogstraat vindt men den stroom van het leven, woelend en bruisend.

DE STRAAT VAN ÉÉN

Jongens, die groote verlangens hebben naar poffertjes.

Kiekjes van de Hoogstraat te Rotterdam

IEDERE stad heeft haar hoofdstraat, er zullen echter weinig steden zijn in Nederland, die een hoofdstraat bezitten van één kilometer lengte. Rotterdam nu kan zich hierover beroemen! De Hoogstraat, die de hoofdstraat is en blijft, is „op den kop af” een kilometer lang.

Men zal het met ons eens zijn, dat zulks een respectabel „eind” is.

Wij voegen er nog aan toe, dat dit óók een genoeglijk en afwisselend eind genoemd kan worden.

Wat al winkels, groote en kleine, welk een verscheidenheid van keurige uitstallingen, van kleurige reclames!

Zeer druk is er steeds de passage. Daar zijn de winkelende en wandelende mensen, die vlug hun weg gaan of rustig genieten van de levendige omgeving, die voor de etalages staan te kijken en te keuren, of in de zaken hun koopjes doen.

Vergeten we voorts niet de straatkooplieden, die al ventend en vol ijver hun waar aan man of vrouw trachten te brengen.

In de Hoogstraat, die bijna eindelooze hoofdstraat, vindt men den stroom van het leven, woelend en bruisend, en het is dikwijls een genoeglijk gevoel zich op dien stroom te laten meevoeren, een weinig willoos, zonder bepaald doel. Dan komt men eens uit zichzelf, men wordt opgenomen in dat wemelende leven, 't welk zooveel afwisseling biedt. Men ziet al die mensen, al die personen op zich, met hun eigen wereldje en hun eigen voelen en denken, gaande op en neer, heen en weder, door de niet breede straat,

waar aan weerszijden de fleurige winkels zijn, met de lachende etalages, waarin de goederen en waren sierlijk werden uitgestald. Die mensen zijn een studie waard, in hun eenheid en hun verschil, hun doen en laten, hun gaan en staan, hun uiterlijk en

Een ongewoon geval.

Voorzichtig, moedertje, niet oversteken!

KILOMETER!

kleeding, zooals zij zich voordoen daar in de Hoogstraat.

Aan de hoge gevels klateren voorts de felle reclames in bonte veelheid en boven alles spreidt zich de stille blauwe, vriendelijke hemel.

Er zijn méér belangrijke straten in de Maasstad. Noemen we b.v. alleen maar den Ouden- en Nieuwen Binnenweg, de Kruiskade en niet te vergeten natuurlijk den Coolasingel.

Ook in het Westen en in de overige nieuwe wijken

kan men winkelstraten bewonderen, van een voortdurende drukte en gezelligheid en een zeer levend beweeg. Op die straten komen we ook nog wel terug.

Thans echter wilden we Rotterdams hoofdstraat eens in het licht der belangstelling plaatsen, die hoofdstraat van één kilometer lengte, met haar eigen sfeer en stemming, met haar gezelligheid van winkels en wandelende mensen, die haar van 's morgens tot 's avonds op levendige en bruisende wijze bevolken.

H.

Een diepe blik in de lange straat.

Waar blijft moeder toch?

Zon in de Hoogstraat. — Men lette op de ijverige straatventers.

Luisterend naar de radio, die de uitslagen brengt.

De keeper pakt zijn koffertje.

DE LEEUW VAN DEVENTER

Bij Leo Halle op bezoek

DE Nederlandsche Voetbalbond heeft bijna altijd geluk gehad met den speler, die een der belangrijkste posten bezet in het Nederlandsch Elftal, den keeper. Er zijn er zelfs geweest, wier reputatie zóó „enorm” was, dat ze haast legendarische figuren werden.

De roem van een Göbel was zeer groot, een v. d. Meulen had langen tijd de respectvolle bewondering van alle Nederlanders, die zich met voetbal bezig houden, en dezen zijn zeer talrijk.

Dit respect en die bewondering zijn ook langzaam maar zeker het deel geworden van den Go-Ahead-speler Leo Halle, die in de laatste jaren op kranige en verdienstelijke wijze het doel verdedigt van ons nationale team.

Het is zeer moeilijk om dit doel te doorboren, als Halle het met heel zijn reuzenlichaam, met zijn groote gebaren en zekere grepen en

Leo Halle interesseert zich natuurlijk zeer voor de voetbaluitslagen.

voortdurende scherpe aandacht verdedigt.

Dat is nu Halle's talent en hij is daar misschien wel trotsch, maar in 't geheel niet grootsch op.

Want Leo Halle is werkelijk eenvoudig en bescheiden.

Ook heeft hij het echt sportieve, dat steeds zoo sympathiek aandoet.

Wij vroegen hem schriftelijk om enkele gegevens bij de recente foto's, die een onzer fotografische medewerkers onlangs van hem maakte, in Deventer.

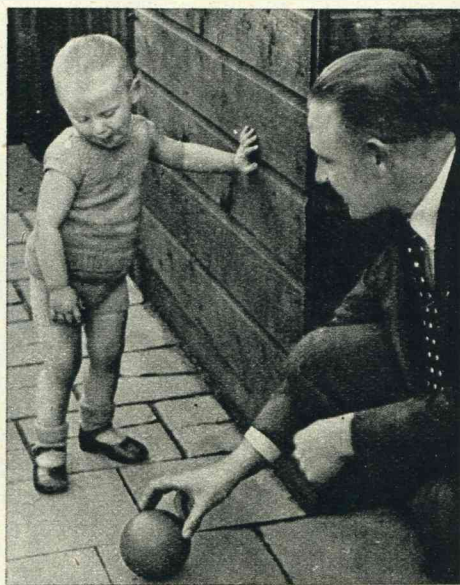
Hij schreef ons een vriendelijk doch kort briefje terug. Hij is geen man van vele woorden! Daarin deelt Halle mee, dat hij als vijftienjarige jongen gedurende een half jaar in het 2e elftal van Go-Ahead heeft gespeeld en met zijn zestiende jaar in 't eerste kwam, waar hij onafgebroken de moeilijke taak van doelverdediger vervulde.

Halle is nu 28 jaar. Hij kwam dus 12 jaar voor zijn

Hij trekt ten vreedzamen strijd.

Oom Leo is ook een kindervriend, getuige dit kiekje met het buurvriendje.

club uit. In 't geheel (de interland inbegrepen) speelde hij 300 wedstrijden. Dat is alles wat we van dezen geduchten sportsman vernamen. Over zijn voetbaldaden spreekt hij liever niet, die spreken voor zichzelf. Zij komen steeds neer op een minimum van doelpunten voor de tegenpartij.

We hopen Halle nog lang tusschen de nationale en stedelijke palen te zien staan en strijden.

Voor wie het interesseert vermelden we nog, dat Leo Halle chauffeur is van beroep, bij de Coöperatie „Ons Belang” in de vriendelijke IJselstad Deventer, en dat hij daar gelukkig leeft met zijn vrouw en kleine dochtertje.

d. H.

Wel grootsch is Leo Halle op zijn kleine dochtertje.

Als onderdeel van de atletiekwedstrijden van D.O.S. werd Zondag het 10 K.M.-clubkampioenschap hardloopen gehouden. Kiekje van den start.

SPORT VAN DE WEEK

EEN vrijwel verloren voetbal-Zondag voor hen, die zich wat hun belangstelling betreft bepalen tot de verrichtingen der eerste klassers. De K.N.V.B. heeft de competitie eenvoudig stil gezet om . . . Ja, waarom eigenlijk? De bekerwedstrijden dienen in eere te worden gehouden. Wij zullen de laatsten zijn om dit te ontkennen. Vooral voor de lagere clubs is het een attractie tegen hooger geplaatste verenigingen te kunnen uitkomen. Er gaat voor hen vaak een propagandistische waarde van dit soort ontmoetingen uit, terwijl ook vanwege verbetering der spelkwaliteit de wedstrijden door de lager geplaatste goden zeker op hoogen prijs worden gesteld. En waarom zou men deze clubs dit genoeg niet gunnen? Een andere vraag is echter, of men er goed aan doet om ten gerieve van de tweede-, derde- en vierde-klassers de competitie eenvoudig stil te zetten. Wanneer men hierdoor het publiek in grooten getale naar de bekerwedstrijden zou voeren, dan was er nog iets voor te zeggen. De praktijk heeft echter bewezen, dat dit niet het geval is. Nu is er een kostbare Zondag verloren gegaan en staat het al weer als een paal boven water, dat de voetballers op het

De voetbalclub N.T.V.V. te Nieuwe Tonge, welke ongeslagen kampioen is van Goeree-Overflakkee. Kiekje van de jeugdige ploeg met reserve.

einde van het seizoen veel meer tijd voor zich zullen moeten opeischen dan redelijk is.

In de lange lijst van bekeruitslagen vinden wij o.a. een 16—1-overwinning van S.V.V. op den derde-klusser Lugdunum vermeld. De scheidsrechter zal daar de doelpunten wel op de goalpalen genoteerd hebben. Dat het de hooger geplaatste teams niet altijd zoo naar den vleeze gaat, wordt echter bewezen door den uitslag van de match Hoek van Holland—R.V.C., die de tweede-klassers met 1—4 van de derde-klassers verloren. De Haagsche derde-klasse-club Vios

„Woudenstein” voor de laatste maal in dit seizoen. De sluitingsdraverijen troffen het bijzonder slecht met het weer. Men ziet hier hoe de heer Elshout er uitzag toen hij de finish bereikte.

sloeg D.C.L. met 2—1. Men kan zich denken, dat in dergelijke gevallen de clubs, welke in de lagere afdeling spelen, een prettigen dag hebben, dien wij ze natuurlijk ook van harte gunnen. Die pret was echter niet minder geweest, wanneer de bond de uitgestelde of afgelaste wedstrijden der eerste-klassers voor Zondag had vastgesteld. Dan was er regelmaat in de afwerking van het programma gekomen en had men niet de eerste schrede gezet op het pad, dat ongetwijfeld voor de zooveelste maal naar zweetvoetbal moet leiden.

De Rotterdamsche atletiekvereniging D.O.S. heeft op het Nenyto-terrein atletiekwedstrijden georganiseerd, ter gelegenheid waarvan ook wederom wedstrijden in het touwtrekken werden gehouden. Op onze linksche foto de ploeg van D.O.S. Aan den rechtschen kant het Delftsche Sandoud.

O! 't ruischen van het ranke riet!
o wist ik toch uw droevig lied!
wanneer de wind voorbij u voert
en buigend uwe halmen roert,
gij buigt, ootmoedig nijgend, neer,
staat op en buigt ootmoedig weer,
en zingt al buigen 't droevig lied,
dat ik beminne, o ranke riet!

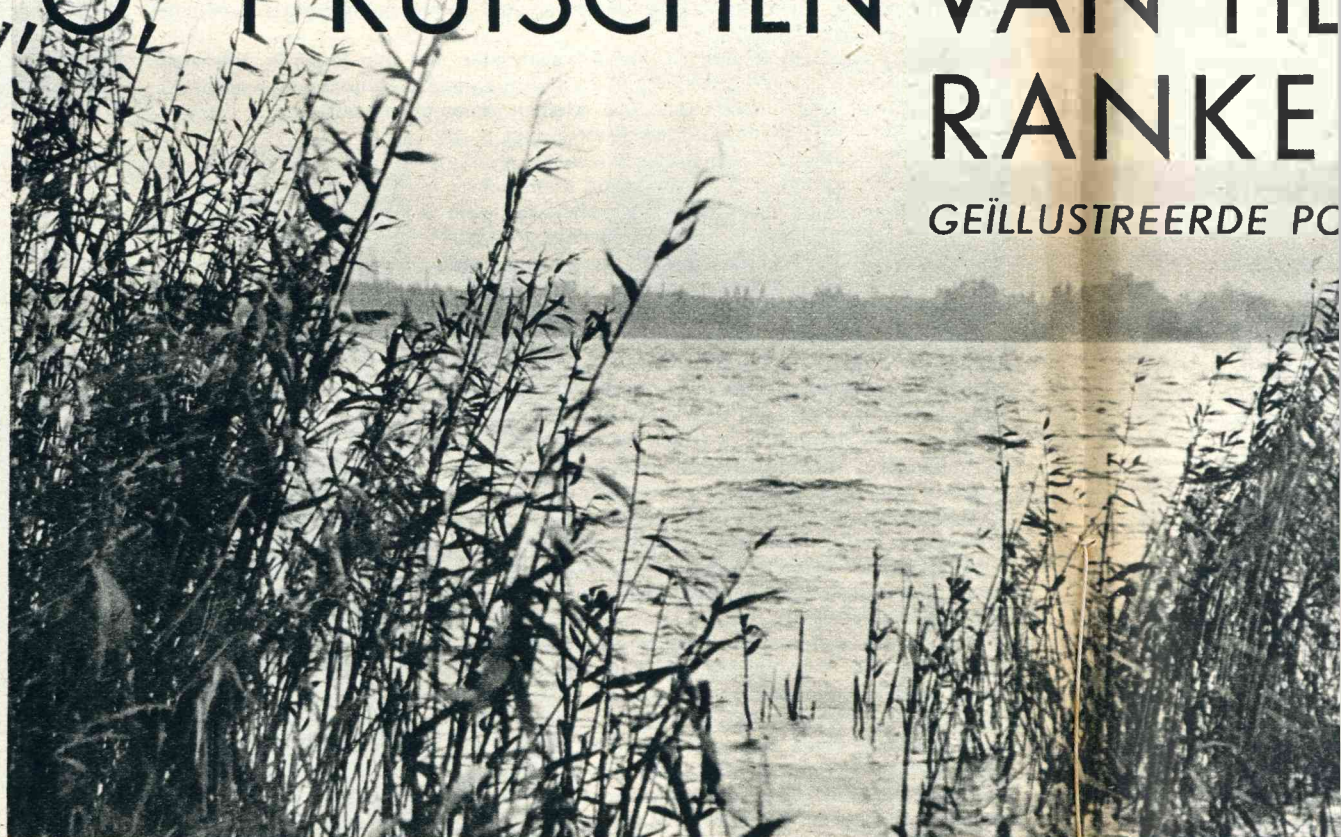
O! 't ruischen
hoe dikwijls d
nabij den still
alleen en van
en lonkte 't ri
en sloeg uw z
en luisterde o
dat gij mij zo

Nochtans, o ruischend ranke riet,
uw stem is zoo verachtlijk niet!
God schiep den stroom, God schiep uw stam,
God zeide: „Waaait!...” en 't windtje kwam,
en 't windtje woei, en wabberde om
uw stam, die op en neder klom;
God luisterde... en uw droevig lied
behaagde God, o ruischend riet!

„O, 'T RUISCHEN VAN HET RANKE

GEÏLLUSTREERDE PO

O neen toch, ranke ruischend riet,
mijn ziel misacht uw tale niet;
mijn ziel, die van den zelve God
't gevoel ontving, op zijn gebod,

't gevoel dat uw geruisch vers
wanneer gij op en neder gaat
o neen, o neen toch, ranke riet
mijn ziel misacht uw tale niet!

☆
 O! 't ruischen van het ranke riet!
 hoe dikwijls dikwijls zat ik niet
 nabij den stillen waterboord,
 alleen en van geen mensch gestoord,
 en lonkte 't rimpelend water na,
 en sloeg uw zwakke stafjes ga,
 en luisterde op het lieve lied,
 dat gij mij zongt, o ruischend riet!

N VAN HET RANKE RIET...."

GEÏLLUSTREERDE POËZIE: GUIDO GEZELLE

't gevoel dat uw geruisch verstaat,
 wanneer gij op en neder gaat:
 o neen, o neen toch, ranke riet,
 mijn ziel misacht uw tale niet!

O! 't ruischen van het ranke riet!
 hoe menig mensch aanschouwt u niet
 en hoort uw' zingend' harmonij,
 doch luistert niet en gaat voorbij!
 voorbij alwaar hem 't herte jaagt,
 voorbij waar klinkend goud hem plaagt;
 maar uw geluid verstaat hij niet,
 o mijn beminde ruischend riet!

O! 't ruischen van het ranke riet
 weergalleme in mijn droevig lied,
 en klagend kome 't voor uw voet,
 Gij, die ons beiden leven doet!

o Gij, die zelf de kranke taal
 bemint van eenen rieten staal,
 verwerp toch ook mijn klachte niet:
 ik! arme, kranke, klagend riet!

DROOMLAND

VIERDE VERVOLG

door Clarence Buddington Kelland

HIER was een hinderpaal. Het woord „hinderpaal” trok zijn geest naar hoofdstuk XVI van het leerboek, waarin gezegd werd: „Als gij voor een hinderpaal staat, hoe onoverkomelijk, hoe onwrikbaar, hoe onaantastbaar die ook schijne, erken dien niet. Is het een man, trotseer hem; is het een vrouw, wees dan driest, onstuimig. Laat uw gedrag zoover mogelijk afwijken van uw natuurlijke aandrift.”

Hadrian slikte; toen stond hij op en rekte zich en sprak met het air van een dictator: „Dat zou heel veel!”

Zij was erg mooi en erg op een afstand en erg koel, toen zij op hem neerkeek — en absoluut niet bang. Zij keek alleen benieuwd en een beetje minachtend.

„Wat dan bijvoorbeeld?” zei ze, met een flauw lachje.

„U hebt een kampvechter nodig,” zei hij. „Ik... bedoel” — en hier zocht hij naar een frappante uitdrukking — „een man, die voor u tot 't uiterste wil gaan. Die ben ik. Wat gedaan moet worden, zal ik doen. Ik bedoel... u hebt wel eens gehoord van ridders, Ivanhoe bijvoorbeeld... nu, zulke dingen als zij deden, kan ik ook doen.”

Zij scheen niet te weten, wat zij doen moest — vrolijk lachen, of medelijdend kijken, of zich koel verwijderen. Zij deed geen van drieën, maar bleef hem stil aan zitten kijken in groote nieuwsgierigheid, want dit was inderdaad iets nieuws.

„Ken ik u?” vroeg zij, niet onvriendelijk.

„U hebt mij nog nooit gezien. Maar dat betekent niets. Ik heb u gezien — uw portretten! Ik wil u dienen tot... zooals men zegt, tot in den dood.”

„Dat is heel aardig van u,” zei ze. „Denkt u, dat ik een kampvechter nodig heb?”

„Ik weet 't,” antwoordde hij met nadruk.

Haar gezicht was nu heel ernstig, en bleek. Zij boog zich naar hem over, en opeens waren haar oogen blauwe diepten van vrees.

„Wat bedoelt u?” vroeg zij met toonloze stem.

„Ik bedoel,” zei hij, „dat gevaar u dreigt.”

„Welk gevaar?” vroeg zij bijna fluisterend.

Hij trok haar taschje uit zijn zak en liet het onhandig voor haar oogen bengelen. „Dit is van u, geloof ik,” zei hij.

„O!” zei ze, en toen nog eens: „O!” en zij deed haar oogen dicht. „Waar... waar hebt u 't gevonden?”

„In de kamer waar hij stierf,” zei Hadrian.

Zij wankelde in haar zadel, en toen zag hij haar lip trekken en bittere minachting in haar oogen komen.

„Is dat chantage?” vroeg zij.

„'t Lijkt me beter, dat u 't terughebt,” zei hij eenvoudig, en hij knikte. „Als u 't hebt, kan niemand beweren, dat u 't daar hebt laten liggen. En nu de revolver. Ik weet niet goed... Ik denk, dat ik die maar in de rivier moet gooien. Ik heb haar heel zorgvuldig afgeveegd, zoodat eh... uw vingerafdrukken er niet op gevonden kunnen worden.”

Zij nam het taschje aan, en verbazing kwam in plaats van de minachting in haar oogen.

„Wie bent u?” vroeg zij. „Wat betekent dit?”

„Ik ben Hadrian Pink,” zei hij, „en het betekent, dat ik tot uw dienst ben. U kunt over me bevelen... eh... tot in den dood.”

„Wat wenscht u van me?”

„Ik zal mijn loon vinden in het bewustzijn, dat ik u gered heb,” zei hij. „Dat ik u behoed heb tegen de gevolgen van uw onberaden, maar ongetwijfeld niet slecht gemeente daad.”

Zij keek naar het taschje. „Wat... wat weet u?” vroeg zij.

„Alles,” zei hij.

„Niemand weet alles,” antwoordde zij met een effen, beheerschte stem. „Ik weet ook niet alles. Ik weet haast niets.” En toen, met van schrik verwrongen mond, riep zij: „U bent er geweest! U bent er geweest! Dus u was 't — u! U moet 't

geweest zijn! Ik... ik dacht, dat...” Zij beet op haar lip.

„Wat was ik? Wie was ik? Waar hebt u 't over?” vroeg hij eenigszins heftig. „U dacht dat wat wát was?”

„U was 't, die hem vermoord heeft! U hebt Cleveland Chorley doodgeschoten!” Zij ging voort: „O, ik ben zoo blij! Ik ben zoo gelukkig! 't Kan me niet schelen, wie u bent! Niets kan me nu meer schelen! Als ik maar weet, dat u hem vermoord hebt! Ik dacht, dat ik nooit meer gelukkig zou kunnen zijn.”

„U praat reinen nonsens,” zei Hadrian geërgerd. „Ik heb niemand gedood... den laatsten tijd. Als u tegen me gezegd had: „Hadrian, die man moet sterven” en u had me een reden gegeven — als 't geweest was om uw eer te beschermen of uw geluk, dan was ik hem te lijf gegaan, en dan was hij er niet licht levend afgekomen. Maar 't zou een eerlijke strijd geweest zijn. Hoe komt u erbij, om te zeggen, dat ik hem vermoord heb? Hoe komt u op 't idee — hè?”

„Hebt u 't niet gedaan?”

„Ik heb 't zeer zeker niet gedaan. Maar ik was ter plaatse — onverwijd. Precies op tijd ben ik verschenen en heb ik gehandeld met... met mijn gewone vastberadenheid en doortastendheid. Ik zag u uit het donkere portaal komen en de revolver in de goot gooien. Maar ik aarzelde niet. Ik deinsde niet af. Ik beklom de trap en vond hem, en toen wist ik, wat u gedaan had. Ik wist, dat u den wolf in zijn eigen hol gedood had.”

„Ga verder! En toen?”

„Toen heb ik uw revolver van de straat opgehaald en uw taschje in mijn zak gestoken, en toen heb ik den boel flink door elkaar gegooid, om de politie van uw spoor af te leiden, en toen ben ik weggegaan.”

Zij bestudeerde hem. Het klonk dol, ongeloofelijk. Het was een onmogelijk verhaal, en toch geloofde zij hem, waarom wist zij zelf niet.

„Wat gaat u doen, nu u zooveel weet?” vroeg zij.

„U redden!” zei hij. „Wat eh... wat kan 't mij schelen, of uw handen nat zijn van bloed! Hadrian Pink is tot uw dienst.”

„'t Is ontzettend, wanhopig! We kunnen er hier in 't publiek niet over staan praten. Maar praten moeten we. We moeten praten.”

„Dat moeten we inderdaad,” zei Hadrian.

„Niet bij mij thuis. Daar durf ik mij niet uit te spreken.”

„Als 't noodig is,” zei Hadrian, „zal ik u ontmoeten aan het einde der aarde.”

Zelfs nu nog kon er een vonkje humor tintelen.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Hadrian Pink, de hoofdpersoon uit dezen roman, verdient zijn levensonderhoud met het bijwerken van studenten voor hun eindexamens aan de universiteit. Hij heeft een bijzonder angstvallige natuur en laat zich gemakkelijk door iedereen op den kop zitten. Juffrouw Joyce, een meisje uit de hoogste kringen, wier portret in talrijke dag- en weekbladen verschijnt, heeft zijn bijzondere genegenheid verworven, hoewel zij hem niet eens kent. Hij besluit zich haar waardig te maken en volgt in het geheim een cursus in karakterbouw. Z'n ingestudeerde houding wordt door de studenten ontmaskerd en Pink accepteert het baantje van directeur van een Luna-park, dat hem door een zijner vroegere leerlingen, Algernon Peck, aangeboden wordt. Op een avondwandeling door een stille wijk ziet hij eensklaps Ariadne Joyce uit een huis vluchten met een revolver in de hand. Ze werpt het wapen op straat; Hadrian steekt het ongezien in z'n zak en ontdekt dat er in het huis een moord gepleegd is. Om de verdenking van Ariadne af te leiden veroorzaakt hij een groote wanorde in het vertrek. Daarna gaat hij naar huis terug. Hij engageert een meisje van een schiettent, Claribel Higg, om hem te helpen aan het samenstellen van een plan voor de opening van het Luna-park. Onverwacht ontmoet hij Ariadne te paard in een park en de stoute schoenen aantrekend, spreekt hij haar aan. — Nu kunt u verder lezen.

„Dat zal wel niet hoeven,” zei ze. „Als we eens thee gingen drinken in den bar van 't Savoy-hotel. Om vier uur.”

„Om vier uur,” zei hij.

„Meneer Pink,” zei ze, „ik heb Cleveland Chorley niet vermoord.”

Hadrian dacht hierover na. Het leerboek had geen geschikt antwoord voorzien voor een dergelijke verklaring. Hij keek haar dus recht in de oogen en deed zijn best.

„Dat zegt u,” antwoordde hij.

NEGENDE HOOFDSTUK

VOOR zijn lunch gebruikte Hadrian 'n kop koffie en een broodje aan een karretje; toen ging hij het park weer in en hield zich daar eenige uren schuil. Hij stond voor een probleem, waarvoor het handboek geen oplossing gaf. Een bende booswichten kon men temmen door de macht van het menselijk oog; men kon zelfs een man als Mike Peck verslaan door het geveinsde vertoon alleen van zielssterkte, maar met de politie was 't iets anders. Het was glad onmogelijk, een politie-macht te braveeren; een detective kon men niet van zijn stuk brengen door een bazige houding. Hadrian wist wel zoowat zeker, dat zulke middelen falen zouden.

Toen hij zoo mismoedig op zijn bank zat, leverde hij zoo'n deerniswekkend schouwspel op, dat een eekhoorn uit een boom naar beneden kwam en hem verachtelijk aankeek. Het diertje begon snibbig tegen hem te praten en beval hem zelfs, op te stappen. Hadrian schaamde zich. Zijn nieuwe leven, waarvan hij ontzaglijk genoten had, was wel van korten duur geweest. Zijn nieuwe positie in de wereld had, met al haar moeilijkheden, een belofte ingehouden. Hij was trotsch geweest op den denkbeeldigen krachtmensch Hadrian Pink, en het deed hem leed, dat die tot een ontijdig einde gedoemd was. Alles was goed gegaan, tot hij zich in de romantiek gewaagd had. In zaken had zijn denkbeeldig ik het heel goed gemaakt; het had verwonnen in de oorlogjes, waar het voor was komen te staan, maar op de eerste aanraking der romantiek was het verkommerd. Dat had een vrouw gedaan!

Hadrian Pink de Groote! Deze titel had een deel van zijn fantasie uitgemaakt. Hij had zichzelf zien voortschrijden van 't eene succes naar 't andere, van de eene glorie naar de andere, tot hij een verheven, allesbeheerschende figuur werd. Hij had zichzelf zien rijzen en groeien, tot de waan een feit was geworden; tot heel het land weerklonk van zijn naam en zijn groote daden. En dat alles had hij vergooid voor een vrouw.

Nu was de gewoonte, zich in te denken in daverende toestanden, aan Hadrian vastgeklonken geraakt, zoodat hij een drama aan 't spelen was, voor hij er erg in had. Alles had hij prijsgegeven voor de liefde van een goede vrouw. Rijkdom, roem, het leven zelf had hij op het altaar der liefde neergelegd. Het was tragisch, maar het was schoon. Onwillekeurig nam zijn gelaat een uitdrukking aan, gelijk Sydney Carton vertoond kon hebben, toen hij het schavot beklom.

„Het is goed,” zei hij met waardige kalmte. „Ik ben tevreden, als ik haar één oogenblik van smart bespaard heb.”

Hij maakte met beide handen een breed gebaar van zelfverloochening. Het was, alsof hij de uiterlijke praal der grootheid van zich had afgestroopt om die voor haar voeten te werpen.

„Leef nu voort in geluk en in vrede, Ariadne,” zei hij. „En moge eens de dag komen — een dag, als jaren vervlogen zijn en gij veilig spreken kunt — dat gij aan uw kleinkinderen, die ook mijn kleinkinderen hadden kunnen zijn, verhalen zult van de nobele en onzelfzuchtige liefde van Hadrian Pink!”

Eenige minuten lang beschouwde hij dit tafereel: de schoone, tengere, witgelokte oude dame, met een dozijn lieve kinderen aan haar knie — hun

het verhaal vertellend van de kracht, den heldenmoed, de groote liefde van een goed man, die alles had gegeven om het leven te redden, en wat meer dan het leven was, van de vrouw, die hij aanbad.

Hij knapte er van op. Er zat iets in. Misschien zou hij nu nooit de wereld omkeeren; misschien was zijn eerzucht tot asch vervallen; maar nog steeds kon hij een romantisch leven leiden, een bestaan van verheven heldenliefde.

„Ik zal tot haar gaan,” zei hij, en hij stond op, en liep den dreigenden eekhoorn voorbij met opgeheven hoofd en een sombere vreugde in 't hart.

Hij ging ongeveer een kwartier vóór den afgesproken tijd het Savoy-hotel binnen en wachtte op de komst van Ariadne Joyce. Eindelijk kwam zij, groot, slank, nu niet in rij-costuum, maar in een meer vrouwelijk, meer betooverend gewaad.

Aarzeland trad hij haar tegemoet.

„Hier ben ik, juffrouw Joyce,” zei hij, even vergetend, zijn tragisch masker te dragen.

„Dat zie ik,” antwoordde zij koel, en zij keek hem doordringend aan, zooals zij het een bediende had kunnen doen.

Hij ging naast haar loopen en zij bracht hem naar een hoek, waar zij uit het gezicht zaten.

„Hier kunnen we praten, geloof ik,” zei ze.

Hadrian, eenigszins verward door haar uiterlijk en haar houding, en door een natuurlijke schuwheid in het bijzijn van een mooi meisje, vatte niet dadelijk den toon van dit tooneel. Hij was er niet in.

„Lijkt mij ook,” zei hij.

„Wou u geld hebben?” vroeg zij.

„Geld? Eh... nee. Hoe komt u er bij! Ik wil alleen... mijn al geven.”

„Al uw wat?”

Hij had er niet op gerekend, nadere omschrijvingen te moeten geven. Het bracht hem van zijn stuk. „Al mijn... nu ja, al wat er is, ziet u. Alles. Heelemaal alles.”

Zij keek hem aan. „U weet natuurlijk wie ik ben.”

„Ja, ik weet het.”

„Nu, wat zei u tegen me, toen ik door 't park reed?”

„Ik vertelde u, wat ik gezien en gedaan had.”

„Vertel het nog eens.”

„Nu, ik... ik kwam voorbij, en toen zag ik u uit die deur komen en de revolver op straat gooien. Dus toen begreep ik, dat u in gevaar was. Ik voelde, dat u bedreigd werd. Dus toen eh... toen ben ik met typische snelbeslotenheid op onderzoek uitgegaan. Ik ging het donkere huis binnen en ik vond dien man, dood. En ik zag uw taschje liggen. Dus toen ben ik, om de verdenking van u af te wenden, den boel door elkaar gaan gooien en uw eigendom heb ik meegenomen — en u teruggegeven.”

„Waarom?” vroeg zij.

„Maandenlang,” zei hij, „is het mijn eenige hoop geweest, gelegenheid te vinden om u te dienen.”

„Was u me nageloopt daar naar toe?”

„Nee. Ik was aan den wandel. 't Was toeval.”

„En toen zag u me uit dat gebouw komen en een revolver weggooien?”

„Jawel,” zei Hadrian.

„En toen trok u de conclusie, dat ik Cleveland Chorley doodgeschoten had?”

„Eh... ja natuurlijk. Licht voor de hand, als ik 't zeggen mag. U komt buiten. U gooit een vuurwapen weg. Boven in de kamer ligt een doode, en uw taschje.”

„Ik heb 't niet gedaan,” zei ze. „Ik heb 't niet gedaan. O... ik heb 't niet gedaan!”

„Ik heb 't heelemaal doorgedacht. U was onder een bedrieglijk voorwendsel daarheen gelokt. U bent zonder erg gegaan. En toen wouen ze u gevangen houden, en toen ze u aanvielen, hebt u zich verdedigd, en toen hebt u hem neergeschoten.”

„Ik heb 't niet gedaan. Ik was er niet heen gelokt. Ik heb hem niet doodgeschoten.”

„Nou,” zei hij, „er kwam niemand

anders uit, en er was niemand anders in. En 't was nogal een rare buurt, dus als u er niet heen gelokt was, hoe kwam u er dan? Ik heb er in de kranten over gelezen. Niemand wist, dat hij daar kamers had.”

„Ik moest er heen,” zei ze. „Ik... ik moest wel. En 't was verschrikkelijk, die donkere trap op te gaan. En die kamer in te stappen. De deur stond open — en daar lag hij. Ik zag, dat hij dood was. Ik schrok ontzettend. Iedereen zou schrikken. Ik weet niet meer, wat ik deed. 't Was zooiets ergs. Ik weet 't echt niet meer. Ik herinner me niet eens, dat ik die revolver opgeraapt heb, maar dat zal wel zoo zijn. Ik was zoo ontzettend geschrokken en in de war. Ik zeg de waarheid! Heusch! Heusch!”

„Ik heb veel gestudeerd,” zei Hadrian, „onder andere ook logica. Ik zou graag gelooven, dat u onschuldig bent, maar 't is lang niet makkelijk. 't Zal wel zeer onaangenaam voor u zijn, dat u een mensch doodgeschoten hebt. Ik bedoel, alle logica is zoek, als u 't niet gedaan hebt. Hoe kwam u daar anders? Iemand als u, die in deftige kringen verkeert en in de krant komt, gaat niet opzettelijk zoo'n buurt in. Dus bent u er heen gelokt. Als u een goede reden kon noemen, waarom u een huis in zoo'n straat binnen zou gaan, zou ik kunnen gelooven, dat u onschuldig was.”

„Ik kan u niets vertellen,” zei ze, en voor 't eerst dreigde het masker, of het vernis, of wat er voor een harde oppervlakte gebruikt wordt, om het uiterlijk van chieke jongedames te camoufleren, weg te vallen. Het evenwicht of het vertoon van evenwicht wankelde. Zelfs een zoo onervaren jonkman als Hadrian kon zien, dat zij niet koud en hooghartig en eigengereid was, maar heel jong en bang en erbarmelijk.

„U kunt mij alles vertellen,” zei hij op zijn meest indrukwekkenden toon. „Zoo iemand ben ik. U... u zou letterlijk verstomd staan, als u wist welke geheimen er... eh... in mijn boezem rusten.”

Hij was er zich volstrekt niet van bewust, dat hij een taal sprak, nooit door een menschelijk wezen gebruikt — dat hij zinsneden napraatte uit den een of anderen antieken hoogdravenden roman. Hij meende stellig, dat zijn woorden strookten met zijn rol, en niet konden nalaten, vrouwen te wekken in het hart van zijn toehoorder.

„Ik kan u niet vertellen... ik kan aan niemand vertellen, waarom ik daar heen ging. Ik kon niet

anders. Ik zeg u nog eens, dat ik niet anders kon! En als u daar niet was komen spionneeren, zou niemand 't ooit geweten hebben. Dan was alles in orde geweest.”

„Ik ben daar heel zeker niet komen spionneeren,” zei hij gestreng. „Ik was er toevallig — door een ongelooflijk gelukkig toeval.” Hij glimlachte met een air van groote meerderheid. „Was dan alles in orde geweest, denkt u? Was 't in orde geweest, als de politie uw taschje gevonden had?”

Zij schrok, en volgens de leer van het ijzer smeden, trok hij partij van haar zwakheid.

„U moet u nooit in zulke avonturen wagen, als u de bekwaamheid mist, er u veilig doorheen te slaan. U hebt 't verbroddeld. Natuurlijk hebt u 't verbroddeld, en als ik er niet geweest was, had u heel leelijk in de knel gezeten. Laat u zulke dingen maar over aan menschen, die er aan gewend zijn en er mee overweg kunnen.”

„Zooals u zeker,” zei ze met een scheutje ironie.

„Lieve kind,” zei hij, „ze zijn voor mij de dampkringslucht. Ze vormen om zoo te zeggen de sleur van mijn dagelijksch leven. Al zocht u 't heele land met een lantarentje af, u zou waarschijnlijk niemand vinden, die tegen zoo'n situatie beter opgewassen was dan ik.”

„Maar... wat gaat het u aan? Waarom hebt u er u mee bemoeid?”

„Het moest zoo zijn,” antwoordde hij ernstig. „Ik heb maandenlang gezocht naar een gelegenheid, om u van dienst te zijn.”

„Maar ik ken u niet. En u kent mij niet!”

„U kent mij niet. Dat is waar. Er zijn er maar weinig, die me kennen. Maar ik ken u al een heelen tijd. U bent de laatste maanden voortdurend bij me geweest. Ik heb u in 't oog gehouden en u bestudeerd, en gelijk ik zooveen opmerkte, ik heb uitgezien naar een kans, om mijn buitengewone talenten in uw dienst te stellen.”

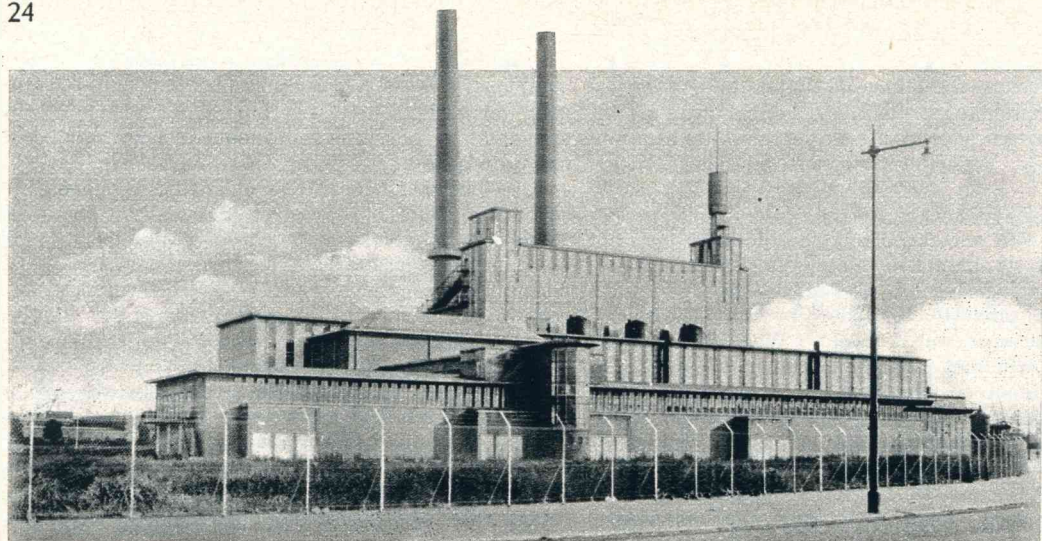
„Waar hebt u me dan gezien?” vroeg zij.

„In de kranten,” antwoordde hij in eenvoud. „Ik heb alle portretten, die van u verschenen zijn, verzameld. Ik heb ze bewaard. Hierdoor ken ik al uw gebaren en al uw gelaatsuitdrukkingen. Eh... juffrouw Joyce, u zou er van staan te kijken als u wist, welke gesprekken ik al met u gevoerd heb. Wat u al niet tegen mij gezegd hebt en ik tegen u.”

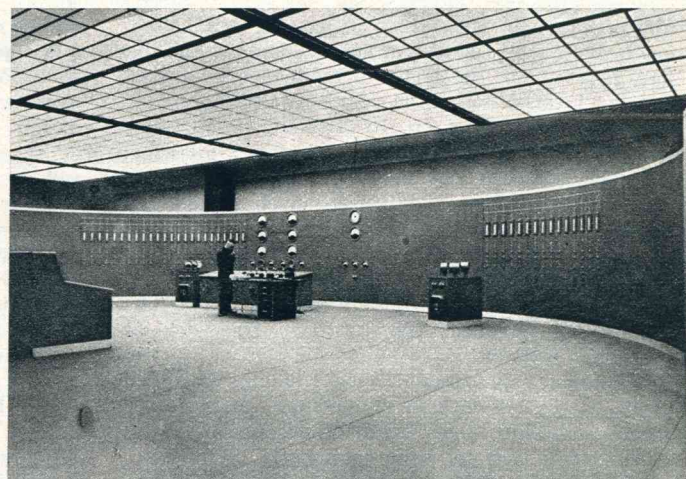
Vervolg op pag. 34

EEN BEWONER
DER PRAIRIËN

Het sierlijke uiterlijk der Electriciteitsfabriek.

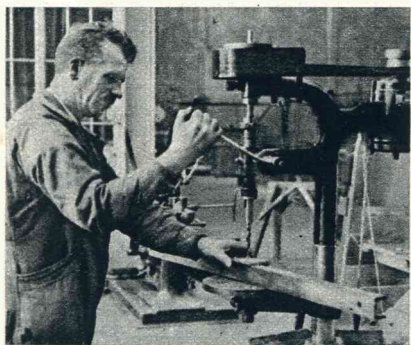

Bij het ingenieuze schakelbord.

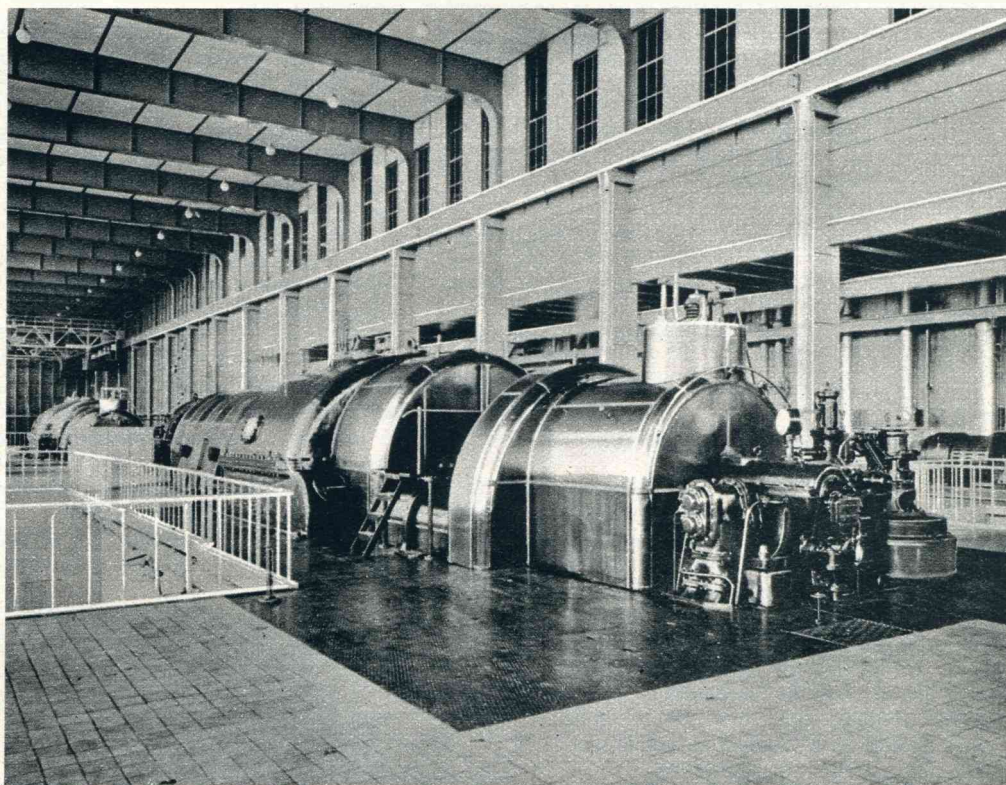
WONDEREN DER TECHNIEK!

DE ELECTRICITEITSFABRIEK AAN DE GALILEÏSTRAAT

Door den Commissaris der Koningin in Zuid-Holland, jhr. mr. Van Karnebeek, werd dezer dagen de Electriciteitsfabriek aan de Galileïstraat te Rotterdam officieel geopend. Wij brachten een bezoek aan dit „wonder der techniek”, zooals de fabriek met recht genoemd kan worden en geven enkele indrukwekkende foto's daarvan. Zooals men weet, voorziet zij niet alleen de groote Maasstad van electriciteit, doch ook tal van gemeenten in de verre omgeving, tot op de Eilanden toe. Wie de machtige machinehal ziet, het ingenieuze schakelbord of het enorme ketelhuis, moet wel onder den indruk komen van de toppunten der techniek, door de menschen bereikt. Jammer, dat de gemoedsbeschaving geen gelijken tred hiermee heeft gehouden, zoodat het in dezen modernen tijd nog mogelijk is, dat een oorlog vol gruwelijke wreedheid tegen alle menselijkheid in de wereld teistert! Van ons bezoek aan deze interessante fabriek, met haar honderd meter hooge schoorsteenen, geven we hierbij de foto's.

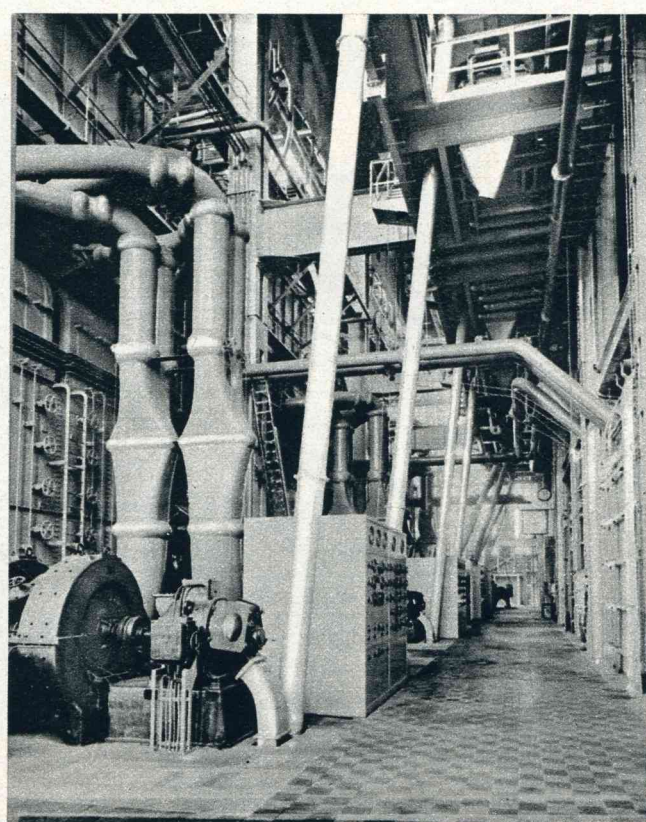
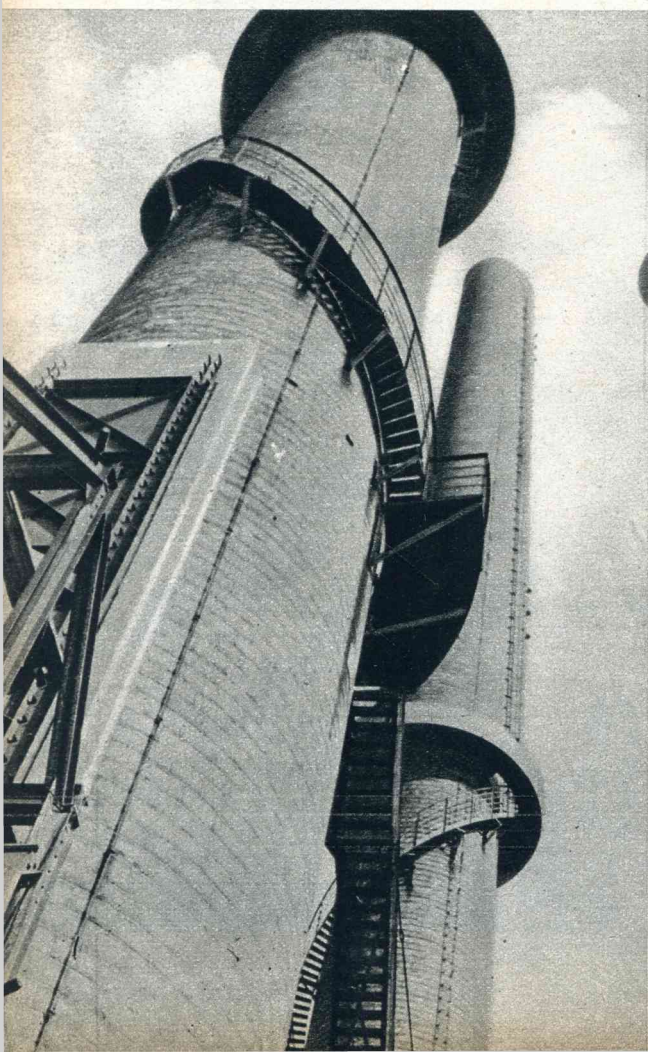
In de werkplaatsen. Electrisch boren.

Het enorme ketelhuis.

Honderd meter hoog!

In de overweldigende machinekamer.

Doe méér electrisch.

De elektrische centrale
Aan de Galileïstraat
— Een modern omvangrijk bouwwerk,
Dat in 't verre Westen staat —
Is den achttienden October
Plechdig in gebruik gesteld:
Zoo werd een bedrijf geopend,
Dat voorzeker medetelt . . .
Een gezelschap hooge gasten
Was dien dag van de partij:
De historie onzer Maasstad
Kreeg een prachtig blad er bij;
Toen tot bouwen werd besloten,
Was de tijd wat meer normaal,
Doch wij wisten door te zetten
En wij slaagden geniaal . . .
De geopende centrale
Is van overgroot gewicht:
Zij verschaft op gulle wijze
Warmte, energie en . . . licht . . .
Naar den raad: „Doe meer electrisch!”
Luistert elk verbruiker graag:
Echter . . . konden de tarieven
Nog een tikje naar omlaag . . .

H A N V A N A R K E L

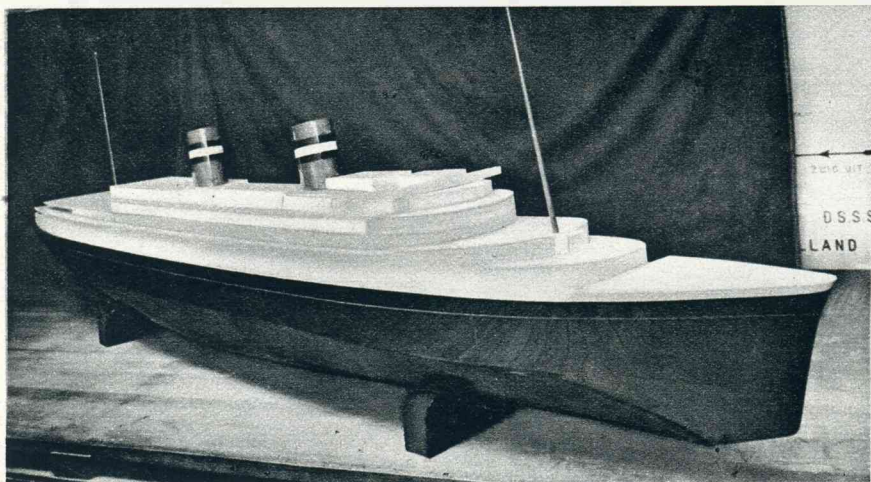

De Commissaris der Koningin, jhr. mr. Van Karnebeek, opende officieel de elektrische Centrale aan de Galileïstraat. Een kiekje van het feestelijk gebeuren. Geheel links de burgemeester van Rotterdam.

Paul Duval te Rotterdam, bij onze abonné's welbekend vanwege de opvoeringen van George, vierde in het Gebouw voor K. en W. zijn koppen artiesten-jubileum. We zien Paul hier in de bloemetjes. Rechts, met witte roos, Jacob Blazer, de oud-dirigent van „Casino”, die zijn zelf gecomponeerden marsch dirigeerde.

De Camera meldt:

Weer werk en welvaart! — We reproduceeren hier een model van het in Nederland nieuw te bouwen schip der Holland-Amerika-lijn: de „Prinsendam” of de „Nieuw Amsterdam” geheten. De nieuwe liner heeft veel weg van de „Normandie”, althans naar het uiterlijk. Wij komen volgende week uitvoerig terug op dit onderwerp.

Vijftigduizend S.A.D.P.-ers kwamen in een drietal vergaderingen in de H.T.M.-remise aan den Fruitweg te Den Haag bijeen, ter demonstratie. — De partijvoorzitter, Koos Vorrink, op het spreekgestoelte.

De heer J. v. d. Tempel te Schiedam is na een korte ongeschiedheid aldaar gestorven. De overledene was meer dan twintig jaar lid van den gemeenteraad.

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

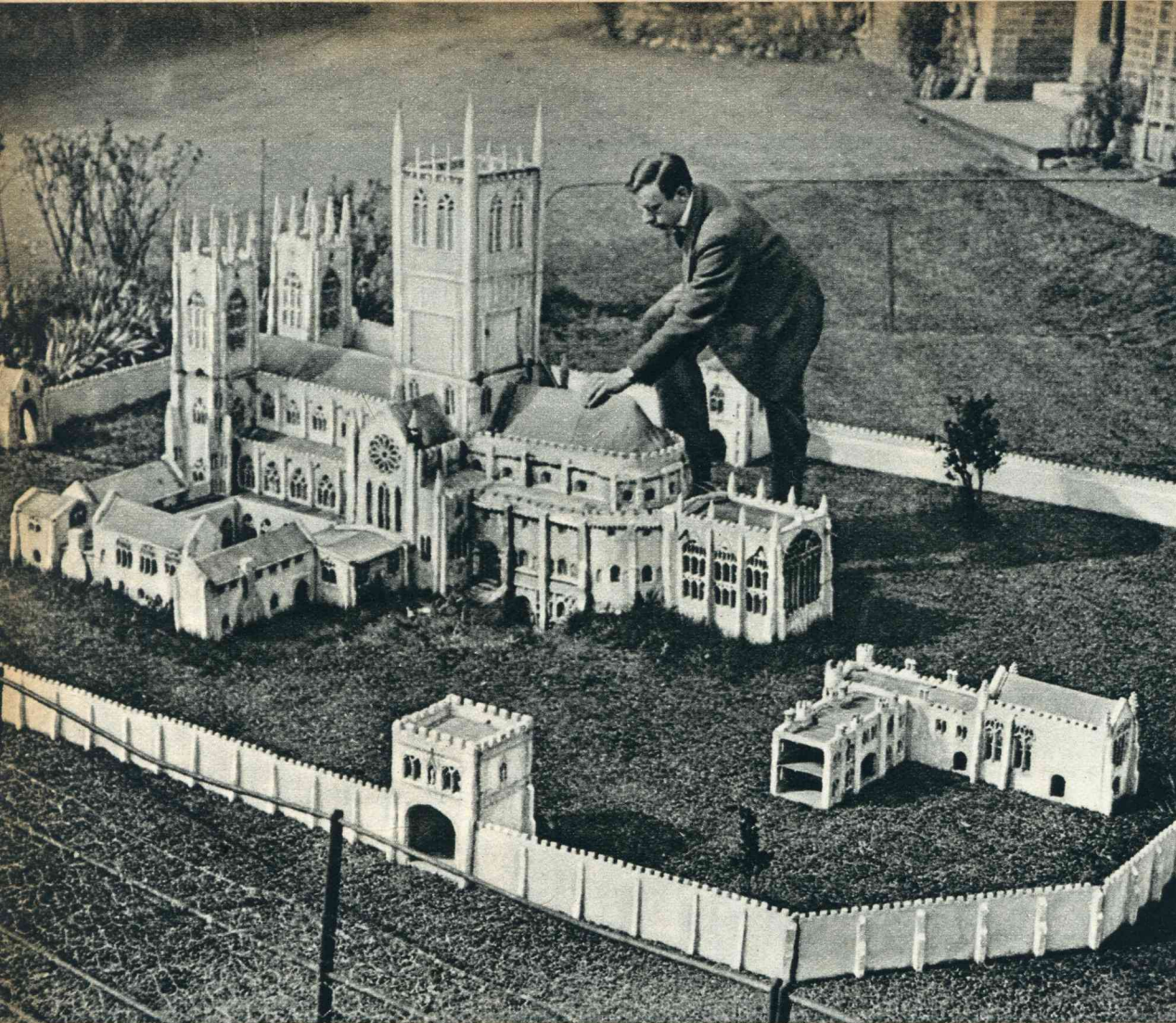
Hallo-hallo, dames en heeren. Heeft u de vlag uitgestoken? Dat deed immers het stadhuis ook! U zult op mijn vraag wel ontkennend moeten antwoorden, want behalve die vlag van het Raadhuis waren er in Rotterdam geen drie-kleuren of stadsvlaggen ontplooid. En toch was daar wel reden voor geweest. Want: het is nu eindelijk zoover. De heeren in Den Haag hebben medegedeeld, dat de tweede Statendam dan toch gebouwd zal worden, in eigen land, op de Rotterdamsche werven. Ja, uw radio-reporter heeft over dat schip, dat er komen moest, al eerder gesproken; en nu is er dan eindelijk reden tot juichen. Er komt een flinke portie werk. En dat is er gekomen dank zij ééndrachtig samenwerken. Want de regeering doet mee om dit werk te financieren en de commissarissen van de Holland-Amerika-lijn en ook de metaalarbeiders zelf hebben concessies gedaan, om het werk mogelijk te maken. De klinkhamers zullen ratelen bij de Rotterdamsche Droogdok Maatschappij, bij Wilton-Feyenoord en bij Piet Smit. Vijf miljoen gulden arbeidsloon schuilt er in den bouw van het schip; daarvan zullen deze velen profiteeren. Er zit toch wel iets zeer opmonterends in, dat juist in dezen tijd Rotterdam de grootste boot gaat bouwen, die ooit in Nederland is gebouwd en dat, terwijl we al bezig zijn, om een heel groote beurs te bouwen. In Handel en in Scheepvaart heeft men dus nog vertrouwen, heeft men — anders werden zulke werken niet ondernomen — verwachtingen voor de toekomst. Het zijn twee daden, die beurs en die boot; en de pessimisten kunnen er iets van leeren.

De tweede Statendam. Ja, dames en heeren, zoo zal het schip niet heeten. Men heeft het ook reeds de Prinsendam genoemd en ook is er opgemerkt, dat het schip genaamd zou moeten worden: de Nieuw-Amsterdam. Er staat natuurlijk nog niets van vast, maar uw radio-reporter voelt veel voor den naam: Nieuw-Amsterdam. Want dat is immers de naam van de stad, waarheen het schip passagiers zal moeten brengen, of ze er vandaan halen. New-York is, men weet het, ten slotte nog altijd een stad die eeuwen terug gesticht is door de Hollanders en die toen inderdaad Nieuw-Amsterdam heette.

Er is trouwens nog een beetje reden tot verheuging. Het gaat in de haven — onze bron van welvaart — een beetje drukker, door al die kolenverscheppingen naar Italië. Aan die verheuging zit een bijmaakje, zult u zeggen, want als Italië niet daar in Abessinië... Maar er staat tegenover, dat als straks tegen Italië sancties — u weet wel, die maatregelen van den Volkenbond — worden toegepast, onze haven daar vermoedelijk ook den niet prettigen weerslag van zal ondervinden.

En nu moet uw radio-reporter weer met een oud onderwerp op de propren komen: de tweede oeververbinding, waarover nog steeds gedacht en gepraat wordt en verder... niets. Want dat die er lang had moeten zijn, bewijzen ook weer de plannen van de Rotterdamsche Aeroclub en van de Nat. Luchtvaartschool, om van Waalhaven naar een sportvliegveld bij Den Haag te verhuizen. Ja, er wonen zooveel sportvliegers in Den Haag en Delft en omgeving, en voor hen is Waalhaven thans zoo moeilijk te bereiken... Maar toch stemt het bitter, dat de Club en de School weggaan uit de stad, waar zij geboren werden en groeiden tot belangrijke instituten voor de luchtvaart. Er staat een vergoeding tegenover: de man, die het eerste vliegtuig in Nederland bouwde, 25 jaar terug, Frits Koolhoven, ziet zijn vliegtuigfabriek op Waalhaven groeien en heeft met stelligheid gezegd, dat hij Waalhaven en Rotterdam trouw zal blijven. Zulke mensen hebben we in de Maasstad nodig. Rotterdam is nog altijd, dames en heeren, de stad die durft. Tot volgende week, op golflengte: Groot-Rotterdam.

Mr. A. Thurlow, een jonge amateur-architect, heeft in den tuin van het rectors-huis te Aythorpe Roding (Essex) een model gebouwd van een kathedraal. Hij is nog bezig aan het model van het bisschoppelijk paleis (rechts op den voorgrond).

CURIOSA

In „training-camp Nr. 3” te Sutton Bridge in het Engelsche graafschap Lincolnshire worden de piloten van de Britsche luchtmacht ingewijd in de geheimen van het moderne luchtwapen. Een soldaat achter het machinegeweer in een twee-persoons „Demon”-vliegtuig.

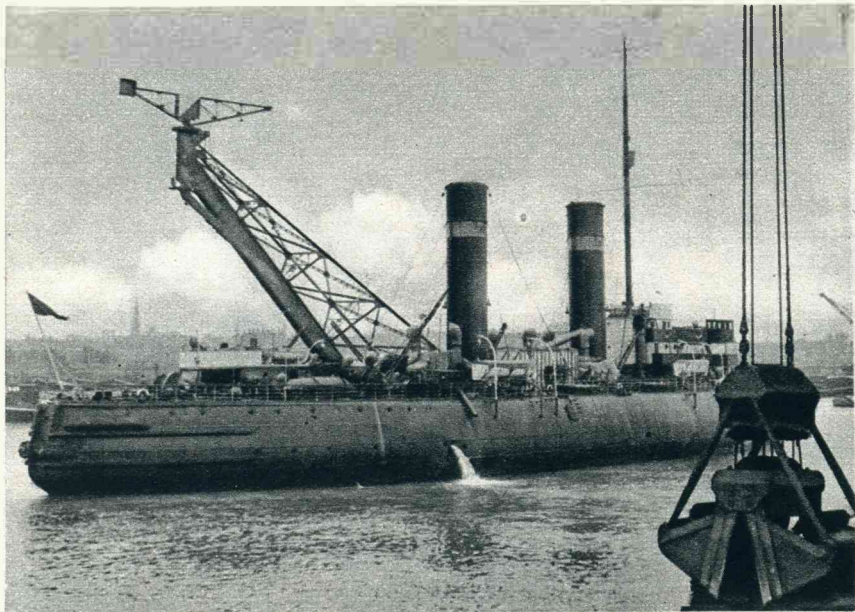
282 regels in één uur met slechts twee foutieve aanslagen — deze prestatie werd geleverd door mrs. James, een Londensche typiste, tijdens een wedstrijd waaraan door driehonderd personen werd deelgenomen. Om dit hooge getal te kunnen bereiken moest ze vijf aanslagen per seconde doen.

Miss Crevelds te Lancing (Sussex) met haar vijf prachtige Samojeedsche honden.

De kleinste school in Groot-Britannië bevindt zich in het rlek Tweedhope Foot (Schotland). Ze wordt bezocht door slechts drie leerlingen van acht tot tien jaar oud, waarvan de jongste twee maal 5 K.M. per dag moet lopen om het onderwijs te kunnen volgen.

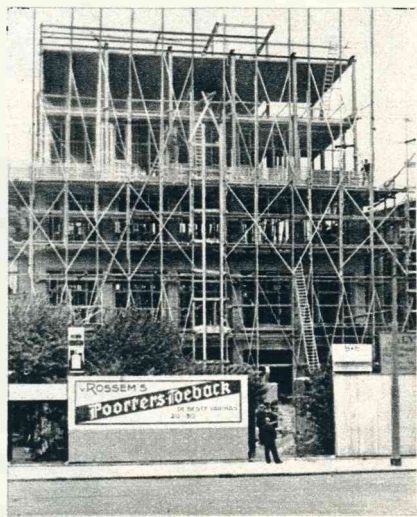
Russische ijsbreker te Vlissingen. — Voor het bunkeren van kolen kwam de „Epmak”, een groote Russische ijsbreker, in de Vulcaanhaven aan. Een kiek van het schip.

UIT STAD EN GEWEST

Bas Pauwe, de internationale voetballer, trad te Rotterdam in 't huwelijk met mej. Annie van Dijk. We kielden Bas en Annie als jonggehuwen.

Op 27 Oct. is de heer K. Liebeek 35 jaar in functie als scheepsteekenaar bij de werf „Gusto” te Schiedam.

De bouw van het nieuwe Zeemans-ziekenhuis aan de Oosterkade te Rotterdam vordert goed. — Een foto van den opbouw.

portret van dr. Euwe, den schaak-grootmeester, onder belangstelling zijner echtgenooten

De heer G. C. Arkensteijn te Maasland hoopt eerstdaags zijn gouden jubileum te vieren als Kath. kerkzanger. Voorts viert hij jubilea in zaak en huwelijk.

Koos Speenhoff kan dichten, componeeren, zingen en voordragen. Ook teekent hij goed! We zien hem hier de laatste hand leggen aan een

VRAAGT EEN
ADRES VAN

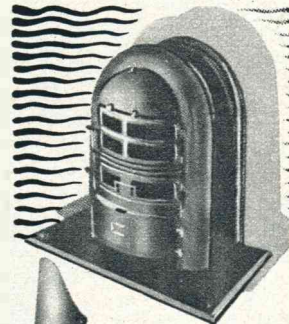
EEN ZIEKEN OF EENZAMEN NEDERLANDER

om daarheen
geregeld Uw
nummer van
„Panorama”
te kunnen
zenden aan:

J.P.C. MEEUWSE

Amstelveenscheweg 253, A'dam-C.

Strooken (zonder postzegel)
worden dan toegezonden

Half zoveel kolen
Dubbel zoveel
warmte!

Haarden, die de kolenbaas niet graag ziet, maar U des te liever, dat zijn Van Zwol-haarden. Als het geld U op de rug groeit, koopt dan een haard waar U wilt, en anders... bij 'n door-kneet vakman, die U kan raden, keuze heeft en billijk is. Van Zwol is als zodanig bekend in stad en land. Kom voor 'n haard ook bij hem eens kijken, 't zal U niet spijten.

C. ZWOL

Haarden - Kachels - Fornuizen
Nieuwe Markt 19 - Rotterdam
Rotterdamsche Dijk 247 - Schiedam

KERSTBOEK 1935

Tot onze spijt moeten wij onzen abonné's mededeelen, dat een Kerstboek in deze uitgave dit jaar **niet** zal verschijnen. Technische bijzonderheden zijn oorzaak, dat wij dus dit jaar de reeks van Kerstboeken hebben moeten onderbreken; wij kunnen echter thans reeds de belofte afleggen, dat wij het volgend jaar weder een Kerstboek zullen publiceeren. Op veelvuldig verzoek hebben wij aan onze agenten en bezorgers toegestaan, onzen abonné's ditmaal een exemplaar aan te bieden van een eenigen tijd geleden verschenen

WINTERBOEK

Omvang, uitvoering en inhoud van dit Winterboek wijken geheel af van het tot heden bij ons gebruikelijke. De prijs is in verhouding tot de uitvoering zeer laag gehouden en bedraagt per stuk f 1.—. De inhoud is bestemd voor rijpere lezers.

R E C E N S I E S

HAAGSCHE POST: „Dit prachtige werk, dat een unicum genoemd mag worden op grafisch gebied. Het vormt een kostbaar bezit en is een prachtig geschenk voor de komende feestdagen.”

MAASBODE: „Het uitmuntend verzorgde boekdeel, dat o.a. keurige staaltjes van modern drukwerk vertoont.”

NW. R'DAMSCHE CRT.: „Het boek is een blijvend sieraad voor Uw bibliotheek. Het zal Uw kinderen en kinds-kinderen vertellen hoe knap men in 1934-35 een boek wist te maken; het zal hun zeggen, wat onze teekenaars en etsers, schrijvers en dichters presteerden, hoe kranig onze schilders konden reproduceeren, kortom het boek geeft een staal van wat de schepende kunstenaar mans is.”

ALG. HANDELSBLAD: „Maar ook op zich zelf beschouwd kan dit rijk geïllustreerd Winterboek een aantrekkelijke uitgave worden genoemd.”

VEREENIGDE KATH. PERS.: „... zoozeer de aandacht weet te boeien, dat de nadere kennismaking een niet meer te onderdrukken voldoening aan de gezonde mensche-lijke weetgierigheid is.”

„Valt de uitvoering met den meesten lof te prijzen, de inhoud blijkt daarnaast alleszins belangwekkend, hetgeen den bezitter niet minder zal verrassen.”

„Woont Uw boekhandelaar niet vlak naast de deur? Getroost U de wandeling of belt hem op. Voor een luttel bedrag koopt U meerdere genoeglijke avonden en een dierend bezit.”

Het huis, dat haar gastvrijheid verleende, moet Becky Sharp tegen haar wil verlaten. Men wenschte haar namelijk niet als familielid te accepteren — wel als wees.

KERMIS DER IJDELHEID

In hetzelfde jaar, dat men het feit herdenkt, dat Lumière voor veertig jaar de film uitvond, ziet deze eerste in natuurlijke kleuren opgenomen film het licht, waarvan Radio-Remaco de gelukkige eigenaresse is.

MET het kleuren van films is men tot voor kort niet bijster gelukkig geweest. Verschillende malen zijn te dien opzichte reeds proeven genomen, doch steeds deed het resultaat denken aan onhandig gekleurde prentenboeken. Vanzelfsprekend zat men echter niet stil en eindelijk vond men een procédé, dat, hoewel niet volmaakt, toch voldoende perspectief bood om er op voort te bouwen. De welbekende kleurenfilm *La Cucaracha* was het eerste product van het nieuwe systeem, dat aan de wereld ter goedkeuring werd voorgelegd, en het succes was verbluffend. Oogenblikkelijk is men toen, onder leiding van den bekenden regisseur Rouben Mamoulian, begonnen met het vervaardigen van een gekleurde hoofdfilm en die zal nu, waarschijnlijk reeds bij het verschijnen van dit blad, in circulatie komen. Op de film zelf zullen we niet dieper ingaan, omdat men zich bij de keuze van het onderwerp voorname-

Becky Sharp (Miriam Hopkins), het meisje, uit de ijdelheden van het leven najoeg en roem en eer als voornaamsten levenseisch stelde. In dit romantische prietel accepteerde zij een aanzoek, waarvan zij later weer berouw had, omdat een nog deftiger personage naar haar hand dong.

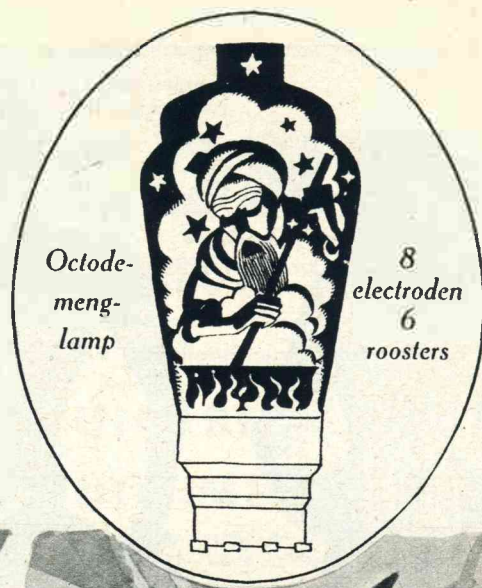
lijk heeft laten leiden door de gedachte, dat men iets moest hebben, waarbij kleuren een natuurlijke plaats innemen. En wat was voor dat doel mooier dan een militaire film uit den Napoleontischen tijd, toen de soldaten in een indrukwekkende, sierlijke kleedij waren gestoken? Die schitterende kleurentoover van toen krijgt men nu in al haar pracht en schoonheid weer te aanschouwen. Als men deze film ziet, kan men zich nauwelijks voorstellen, dat men al dien tijd maar genoeg heeft genomen met het stugge zwart-grijs, waarin alle warmte ontbreekt. Met dat voor oogen durven we dan ook voorspellen, dat men binnen afzienbaren tijd even ongemakkelijk tegenover een zwart-witte film zal staan, als nu tegenover een stomme film. Dit ten spijt van den enkeling, die met onwrikbaar conservatisme blijft vasthouden aan het bestaande en totaal vergeet, dat zwart-wit eigenlijk een zeer onnatuurlijk filmbeeld is. Want zóó is het leven zeker niet, nergens en nooit...

„Kom, ouwe jongen — kijk niet zoo zuur.... Ze is toch wel aardig, niet?”

Schier ONHOORBAAR geluid van ontwakend leven

wordt met den 525^A waarneembaar gemaakt dank zij
de Octode Menglamp!

Uitzendingen van verre, krachteloos
of zwak, worden door den 525a
krachtig en even diep weergegeven
als de Nederlandsche zenders. Zelfs
met zwakke oogen leest men zonder
bril de namen op de overduidelijke
afstemschaal! Geperfectioneerde
automatische fading-compensatie.
Alle tonen komen tot hun volle recht!
De eindlamp herbergt een wereld van
volume – de luidspreker is uitgerust
met een extra zware permanente
magneet.

PHILIPS'

»OCTODYNE«

525^A
f.137.50

PRODUCT VAN DE GROOTSTE RADIO-INDUSTRIE TER WERELD. UW EIGEN NATIONALE INDUSTRIE.

Zelf gemaakt?

En ik dacht dat je niet naaien kon!

Eerlijk gezegd is het mij met behulp van zoo'n gemakkelijk KANTEN-KLAARPATROON erg meegevallen. Het ging mij bijzonder vlot af, ook al omdat die patronen direct voor het gebruik gereed zijn.

Maar weet je wat zoo prettig is?

Aan het bureau te Amsterdam, N.Z. Voorburgwal 262, wekelijks op Dinsdag en Woensdag van 9—5½ (17½) uur; te 's-Gravenhage, Stationsweg 95, wekelijks op Maandag van 9—12½ en van 2—6 uur; te Haarlem, Nassauplein 1, dagelijks van 8½—5½ (17½) uur; te Rotterdam, Stationsweg 24, wekelijks op Donderdag en Vrijdag van 9—12 en van 1½—6 uur en te Utrecht, Biltstraat 142, wekelijks op Zaterdag van 9—1 uur, is op bovengenoemde tijden een bekwame coupeuse aanwezig die u GRATIS, ZONDER EENIGE VERPLICHTING, alle gewenschte inlichtingen aangaande het gebruik dezer patronen verstrekt.

Ga er ook eens heen, het kost NIETS!

Patronenkantoor Panorama

Nassauplein 1 — Haarlem

Van bovenstaande modellen zijn patronen verkrijgbaar à 35 cent in de maten 40-42-44-46 aan onze bureaux of door toezending van het bedrag in postzegels, plus 10 cent voor retourporto bij:

De mascotte van de „Meteoor”

door Edward Curzon

SINDS den morgen toen de „Meteoor” was verhaald naar het havenhoofd van Kaap Leeuwin, waar zij gereed werd gemaakt voor de reis naar het Kerguelen-Eiland, had de Grijze Verpleegster rusteloos voor den haveningang gekruist. In haar gezelschap zwom een Thrasher, die met zijn staart sprinkelende waterfonteinen uit het kalme watervlak van den Indischen Oceaan omhoog sloeg.

Het behoort tot de ondoorgroendelijke geheimen van het dierlijk instinct, hoe het haaienpaar van het aanstaand vertrek van de „Meteoor” de lucht had gekregen. Zoodra de bark verhaald was, verschenen zij op het appèl, en zorgvuldig de gevaarlijke plekken vermijgend, waar John Irving zijn stalen haaiennetten had uitgezet, wachtten zij ongeduldig het tijdstip af, waarop de „Meteoor” zou vertrekken.

Jack Bruce, die het bevel voerde over de bark, had de onzure wachters allang opgemerkt. Hij bevond zich op de kampanje met dr. Bottomley, den directeur van het Oceanografisch Station van Kaap Leeuwin. In opdracht van het Station zou de „Meteoor” aan het Kerguelen-Eiland een paar duizend roodgelakte flesschen gaan uitzetten, die dienen moesten, om de richting te bepalen van de zeestroomingen naar en vanuit het Zuidpoolgebied. Dr. Bottomley gaf Bruce zijn laatste instructies voor de reis en merkte toevallig het haaienpaar ook op.

„Kijk, daar spelen 'n paar haaien,” zei hij plotseling. „Als ik me niet vergis is het een Grijze Verpleegster en 'n Thrasher. Brutaal, om zich zoo dicht bij den haveningang te wagen.”

„'t Is de Grijze Verpleegster,” glimlachte Jack Bruce. „De bevolking van Kaap Leeuwin noemt haar de „mascotte” van de „Meteoor”. Sinds jaren is zij gewoon de bark te escorteeren op haar reizen.”

„Dezelfde haai?” vroeg dr. Bottomley verbaasd.

„Altijd dezelfde haai,” verzekerde Bruce. „Zoodra de „Meteoor” naar het havenhoofd verhaald wordt, komt zij opdagen met haar echtgenoot. Als wij uitvaren, blijft de Thrasher achter, maar de Grijze Verpleegster vergezelt ons en keert met ons terug. Zij is dol op den afval van boord en daarin zal het geheim wel liggen van die aanhankelijkheid. Een paar jaar geleden begon ons dat gezelschap te vervelen en trachtte David Lewis haar dood te schieten. Hij schoot haar echter slechts een oog uit en sindsdien waagt zij zich niet meer zoo dicht in onze buurt als vroeger. Zij volgt ons op een afstand van honderd meter, óók als wij in zee omringd zijn door andere haaien.”

„Eigenaardig gezelschap,” lachte dr. Bottomley en belangstellend bleef hij het speelsch gedoe van het haaienpaar nog even gadeslaan.

Een half uur later vertrok de „Meteoor” naar haar bestemming. In haar kielzog zwom een vijf meter lange haai, een „Grijze Verpleegster”, zooals dit soort aan de Australische kusten om de kleur en den vorm van den kop wordt genoemd.

De mascotte van de „Meteoor”, zooals de bevolking van Kaap Leeuwin haar spottend betitelde, had haar Thrasher in den steek gelaten en toen de wind de bark in haar grootzeil greep, en met een snelheid van zeven mijlen naar het Westen voortstuwde, zwom zij het schip met rustigen slag achterna.

Maud Irving had uitgerekend, dat de „Meteoor” veertig tot vijftig dagen onderweg zou blijven, naargelang zij een min of meer gunstigen wind zou hebben. Zoodra Jack Bruce terugkeerde, zou zij met hem trouwen, en alles wat de bark betrof had dus haar grootste belangstelling.

De „Meteoor” had geen radiozender aan boord en het duurde tien dagen, voor Kaap Leeuwin iets omtrent haar vernam. Een praairapport van de „Neptunus” vermeldde dien dag draadloos, dat zij de bark had ontmoet op 94 gr. Oosterlengte en 45 gr. Zuiderbreedte en dat alles wel was aan boord.

„Jack is op de helft, vader,” zei Maud 's middags opgewekt, toen zij die plaats op de kaart had opgezocht.

John Irving knikte. Hij was in berekeningen verdiept, hoeveel zijn haaienhuiden en haaienlevers hem in de afgelopen maand hadden opgebracht en bovendien geloofde hij het wel.

Twee weken later ontving Kaap Leeuwin opnieuw een draadloos praairapport. Thans was het afkomstig van het stoomschip „Southend”, op weg van de Zuid-Orkaden naar Sydney. Het meldde, dat het de „Meteoor” onder de kust van het Kerguelen-Eiland had aangetroffen, bezig met het uitzetten der flesschen. Alles was wel aan boord en Jack Bruce hoopte over drie dagen de terugreis te aanvaarden.

„Nog drie en twintig dagen,” stelde Maud vast en zonder zorg ging zij dien avond slapen. Doch den volgende morgen stond haar gezicht betrokken. Draadlooze berichten maakten melding van een woedenden orkaan, die van de Zuid in aantocht was.

„Hij zal zich wel hebben weten te bergen,” zei John Irving geruststellend, doch heimelijk maakte hij zich even bezorgd als Maud.

Er vingen dagen aan van duidelooze wachten. De orkaan was na drie dagen uitgewoed, doch dit kon Kaap Leeuwin maar half geruststellen. Men leefde tusschen hoop en vrees en keek angstig naar berichten uit.

Eerst een week later kreeg Kaap Leeuwin verbinding met een stoomschip, dat zich ter hoogte van het Kerguelen-Eiland ophield. Dr. Bottomley liet den gezagvoerder verzoeken naar de bark uit te zien en dien heelen dag werd de bevolking gekweld door angstige verwachtingen. Den volgende morgen kwam het antwoord: men had noch in de nabijheid van het eiland, noch elders iets van de „Meteoor” opgemerkt.

Dit negatieve bericht, dat nog geen onheil behoefde te beteekenen, omdat de bark alweer op weg kon zijn naar huis, deed de angstige spanning nog groeien. Er verliep een week — toen nog een week. Als er niets met de „Meteoor” gebeurd was, kon zij elk uur verwacht worden. Maud zat van 's morgens vroeg tot 's avonds laat op het kantoor van haar vader over den Indischen Oceaan uit te turen, maar de „Meteoor” bleef uit. Zij bracht slapeloze nachten door en haar gezicht werd elken dag bleaker en droeviger; en de bevolking van Kaap Leeuwin kwam in een toestand van koortsachtige spanning te verkeren. Dag na dag verstreek — de „Meteoor” was nu reeds elf dagen over tijd. En toen maakte plotseling een radiobERICHT een eind aan alle onzekerheid.

De kapitein van het stoomschip „Icarus” meldde, dat hij zes mijlen ten Zuiden van het eiland Heard eenig wrakhout drijvende had aangetroffen, dat voorzien was van den naam „Meteoor”. Toen begreep Kaap Leeuwin, dat dertien vaders en zonen miste, dat alle wachten hopeloos was en dat de bark met man en muis in den orkaan gebleven moest zijn. . . .

De „Meteoor” verging op het eind van Mei, en in Juni verschenen, zooals elk jaar om dien tijd, heele scholen haaien aan de Zuid-West-Australische kust. De geweldige drukte, die dit tengevolge had voor het bedrijf van John Irving, was een weldadige afleiding voor Maud. Met roodgeschreide oogen ging zij door den dag en eerst langzaam herstelde zij zich van haar smartelijk verlies.

Het was op een morgen in het begin van Juli dat zij, zooals zoo vaak, haar pen liet rusten en haar droevige oogen richtte op de wijde wateren van den Indischen Oceaan.

Plotseling ontsnapte haar een lichte kreet. „Kijk eens, vader, is dat?” . . .

De verbazing belette haar den zin te voleinden. John Irving keek naar den haveningang, waarnaar zij wees. Toen sperde ook hij zijn oogen even open.

„De Thrasher en de Grijze Verpleegster,” zei hij verwonderd. Hij zag plotseling in, dat de verschijning van de mascotte van de „Meteoor” eigenlijk vanzelfsprekend was: de haai was teruggekeerd na 't vergaan van de bark.

„Niets bijzonders,” hernam hij. „Het was te verwachten, dat we haar terug zouden zien.”

Maud gaf hem gelijk, het was niets bijzonders. Maar toch trof haar die terugkeer van de Grijze Verpleegster. Zij was de eenige getuige geweest van de ramp en als zij eens had kunnen waarnemen en spreken. . . .

Diezelfde gedachte hield de bevolking bezig van Kaap Leeuwin. Het gerucht, dat de Grijze Verpleegster teruggekeerd was, had een aantal nieuwsgierigen naar het havenhoofd gelokt. De haai dartelde daar onwetend rond en naast haar zwom de Thrasher, die met zijn staart sprankelende fonteinen uit het water omhoog joeg. De ondiervend wenen plotseling, doch lieten een versche herinnering achter aan de ramp, die Kaap Leeuwin getroffen had.

Ongeveer een week later was Maud aanwezig bij de aankomst der schepen, die de haaienvangst aanbrachten. De wolven der zee waren reeds afgemaakt bij het ophalen der stalen netten, waarin zij gevangen waren, en lagen dood op het dek — lilliputters van anderhalven meter en reuzen, die niet minder dan zeven meter lang waren.

De „Port Jackson” was de laatste schuit, die binnenviel. Zoodra zij vastlag, kwam Cormick, de schipper, aan wal.

„Negen beesten, ik schat ze bij elkaar op zeven ton,” meldde hij John Irving. „Je raadt nooit, wie we nou te grazen hebben gehad, baas. De Grijze Verpleegster. . . .”

Het nieuwtje maakte indruk, hoewel niemand zou hebben kunnen zeggen waarom. Al het volk van den wal verdrong zich op het dek van de „Port Jackson”, Maud en haar vader vooraan. Daar lag de mascotte van de „Meteoor”, een reuzin van zeven meter lengte en met slechts één oog. De slachters hadden haar reeds opengereten en de kervers waren bezig haar van haar huid te ontdoen, waarvan het dure chagrinleder wordt bereid.

„Minstens vijf en dertig liter zuivere medicinale levertraan,” stelde Cormick met voldoening vast, op de lever wijzend.

John Irving knikte, de Grijze Verpleegster was een goede vangst. Een der mannen hield zich inmiddels bezig met het ledigen van de maag van het monster. Hij wierp alles overboord: een halfverteerd cadaver van een hond, den vorigen dag buitgemaakt langs de kust; resten van visschen en zelfs een meterlange wobbetong, die nog nauwelijks dood was. Toen volgden er conservenblikken, een halfverteerde doek en een scherp vaatwerk — alles afval van een of ander schip. En toen hielden allen plotseling den adem in: George Craight toonde twee roodgelakte flesschen, een laatste herinnering aan de „Meteoor”. . . .

Niemand zei iets en Maud, die zich van dit walgelijk werkje had afgewend, viel dat ademloos zwijgen eensklaps op. Zij keek om en begreep. . . .

George Craight liet een van de stevig gekurkte flesschen stukvallen. Zij bevatte een briefje, net als andere flesschen, die tot hetzelfde doel werden uitgezet.

„Beleefd verzoek tijd en plaats van het aanspoelen van deze flesch te willen mededeelen aan het Oceanografisch Station van Kaap Leeuwin.”

Craight las het hardop, alsof het iets bijzonders was. En zijn stem klonk een beetje onvast. Hij frommelde het briefje ineen en wilde de tweede flesch in zee werpen.

„Geef. . . geef mij haar,” hakte Maud zenuwachtig, geschokt door die onverwachte herinnering.

Craight spoelde de flesch af en reikte haar Maud toe. Doch op hetzelfde oogenblik gleed hij uit op het glibberige dek. De flesch viel in stukken aan Maud's voeten.

„Ach. . . jammer,” bracht zij met een verstikte stem uit en haastig bukte zij zich. Zij wilde althans het briefje als een herinnering bewaren. Toen ontsnapte haar een zachte kreet van verbazing: het briefje was beschreven door Jack Bruce's hand. John Irving zag het ook en buiten zichzelf van opwinding rukte hij het haar uit de handen.

„S.O.S. . . .” schreeuwde hij meer dan hij las. „De bark „Meteoor”, thuishoorend aan Kaap Leeuwin, drijft sinds twee weken geheel onttakeld en roerloos in Zuidelijke richting. Ontdekken in de verte pakij's, zijn ongeveer op de hoogte van Enderky-Land. Dit is mijn tiende S.O.S., waarschuw radiografisch Kaap Leeuwin. Jack Bruce, gezagvoerder.”

Voor eenige oogenblikken stonden allen als verlamd. Doch toen maakte zich een onbeschrijflijke opwinding van de bemanning meester. Niemand kon zelfs maar vermoeden, welke waarde dit bericht nog had na zooveel weken, doch de hoop herleefde.

Terwijl de mannen naar den wal renden, om het Oceanografisch Station te waarschuwen, hing Maud krachteloos over de reeling, een flauwte nabij van emotie.

Het duurde nog een volle week, voor Kaap Leeuwin uit haar martelende onzekerheid verlost werd. Het was aan den politiekruiser „Argus”, die aan de kusten van Zuid-Georgië en de Sandwich-Eilanden toezicht uitoefende op de walvischvangst, dat de bemanning van de „Meteoor” haar opsporing te danken had. De bark was een prooi van het pakij's en er was nog slechts voor een week rantsoen aan boord. . . .

Toen het radiobericht van de redding Kaap Leeuwin bereikte, lag er aan den haveningang een eenzame Thrasher te spelen. De Grijze Verpleegster ontbrak, zij had de rol, dien men haar spottend toebedeeld had, uitgespeeld, en bekocht met haar leven. . . .

Voor jongelieden van 15 tot 21 jaar bestaat gelegenheid om opgeleid te worden tot

MARCONIST

ter Zee en bij de Luchtvaart

Brieven franco onder opgave van leeftijd en genoten onderwijs onder motto „Marconist” aan postbus No. 58 te Arnhem.

Eveneens bestaat er voor enige jongelieden van 17 tot 25 jaar gelegenheid om te worden opgeleid tot

Vliegtuig-Bestuurder

en/of

Vliegtuig-Mecanicien

Brieven franco onder opgave van leeftijd en genoten onderwijs onder motto „Vliegtuig” aan postbus No. 58 te Arnhem.

Zeer belangrijk bij aankoop van een vulpen

- 1^e Keuze van de juiste penpunt. WATERMAN heeft de grootste sortering penpunten; alle gouden pennen hebben een Iridiumpunt.
- 2^e Letten op de vulmethode. De hefboom-vulling van „WATERMAN” heeft in de praktijk sedert vele jaren bewezen, de vlugste en veiligste te zijn. — Geen slijtage.
- 3^e Een kleur kiezen, die steeds in de mode is. Nergens zijn de kleuren zóó fraai en zóó verscheiden als bij „WATERMAN”.
- 4^e Den juiste prijs betalen.

WATERMAN

doet niet mee aan ruilaanbiedingen en verkoopt het gehele jaar door, tegen vaste, billijke prijzen. — Deze zijn nu het laagst:

f 6.—, f 7.—, f 8.—, f 8.50 enz.

WATERMAN IS STEEDS AAN DE SPITS

Importeur: H. VAN OOST
FROISSARTSTRAAT 47 - BRUSSEL

Waarom kan mijn kind zoo niet zijn?

Een mooie zomer is het geweest. Uw kind heeft volop genoten van zon, zee en frissche lucht. Ja, en toch. . . is Uw kind nog altijd hongerig en bleekjes. Als zijn vriendjes ravotten en spelen, kijkt het maar droevig toe. Een raadsel? Neen, toch niet. Laat Uw kind een kuur doen met HALITRAN 1200. HALITRAN 1200 bevat 36.000 int. eenheden vitamine A. en 3.000 eenheden vitamine D. Juist deze vitaminen zijn het, waaraan Uw kind behoefte heeft, om ook zoo monter en kwiek te worden als zijn vriendjes.

Aan duizenden moeders heeft HALITRAN 1200 het geluk van gezonde kinderen gegeven. Ook Uw kind zal HALITRAN 1200 helpen. Een HALITRAN-kuur van een geheele maand kost slechts f 1.25.

Halitran is uitsluitend verkrijgbaar bij apothekers en drogisten.

Duizenden doctoren schrijven Halitran voor.

Halitran 1200
uit de lever van Heilbut

60 maal sterker dan gewone levertraan

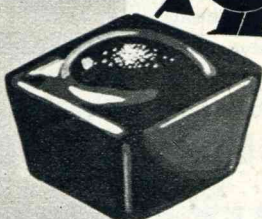
f 1.25 per flacon voldoende voor een maand

Uw Kind komt aan door Halitran

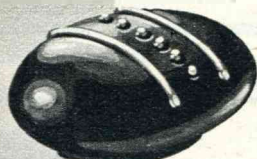
Kiest U maar uit...

Wie het fijne niet eert,
Is DROSTE niet weert!

Zeven nieuwe
Droste-bonbons

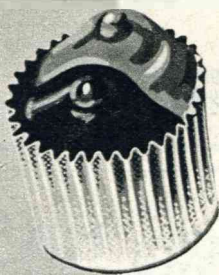
BERNINA - Een nieuweling met een zacht-smeltende vulling: room en amandel.

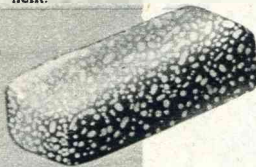
NOVELLA - Met een andere variatie is in 'n vulling van room en amandel een nieuwe smaak verkregen.

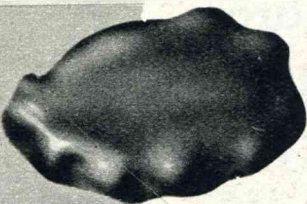
SILVRETTA - Droste's derde in de room- en amandel-serie. Weer een variatie... weer een nieuwe smaak.

LILLIPUT CUPS - Droste's „Vedergewicht“ bonbons. 10 verschillende vullingen. Zeer licht.

MARASQUINTRUFFEL - Zachte room-chocolade met verrukkelijken marasquin-smaak.

NOUGATSCHIJF - Een interieur van zeer lijne croquante gebrande nougat.

CAPRICE - Een lijne bonbon: mandarine-likleur met vruchtengel.

Droste

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het album „Java I“

DE GEHEIME BERGPLAATS VAN EEN DIAMANT

door John Alson

DE familie Sakhnoffsky was sedert generaties in het bezit van een der prachtigste diamanten die er bestaan en daarop had Franz Baer den internationale inbreker nu zijn oog laten vallen. Als hij dezen had bemachtigd zou hij zich voor zijn reis naar Petersburg voldoende beloofd achten. Het was echter zaak hiermede de uiterste voorzichtigheid te betrachten. Om het een en ander te weten te komen, maakte hij het hof aan een der dienstboden van de familie de Sakhnoffsky. Gretl, het kamermeisje uit Duitschland, was heel gelukkig een van haar landslieden te ontmoeten, en daar zij een open, eerlijk karakter had, was het voor den handigen Franz Baer een kleinigheid om alle gewenschte inlichtingen te krijgen. Zij was in het minst niet achterdochtig en beoordeelde hem alleen naar z'n knap uiterlijk.

Op een avond dat Franz Baer ongestoord zijn gang wilde gaan, wist hij zich ongemerkt door den kelder toegang te verschaffen en vandaar de slaapkamer van de Sakhnoffsky te bereiken.

Inderdaad zou alles goed gegaan zijn en de Mahon-diamant van eigenaar zijn verwisseld, indien de vrouw des huizes niet op een voor Baer zeer ongelegen oogenblik door een ontzettende hoofdpijn was overvallen en naar haar kamer was gegaan om een poeder in te nemen. Natuurlijk had zij deze door iemand van het personeel kunnen laten halen, doch eerlijk gezegd was ze blij aan het vroolijke gezelschap te kunnen ontsnappen.

Haar man had namelijk eenige vrienden uitgenoodigd, die ze in haar hart niet bijster sympathiek vond.

Ze trad juist de kamer binnen toen Franz Baer de groote juweelenkist had opengebroken en den diamant in zijn zak had laten glijden. Toen ze den inbreker ontwaarde, begon ze niet te gillen en viel ook niet flauw, doch ze liep direct op de bel toe en schelde op 't zelfde oogenblik dat Baer zich door het geopende raam en langs de gootpijp naar beneden liet glijden.

Het personeel kwam aangelopen en zag een booze, doch volkomen kalme vrouw des huizes. Alles was zóó vliegensvlug in z'n werk gegaan, dat de beschrijving van den inbreker door mevrouw de Sakhnoffsky aan de politie veel te wenschen overliet. Doch detective Komroff had wel voor moeilijker problemen gestaan.

„Dit,” zei hij, „is dezelfde man van de andere inbraken, die gedurende de laatste weken gepleegd zijn.”

Toen hij al de leden der huishouding en daarna het personeel ondervroeg — een uitstekende methode als een dief zoo buitengewoon goed met de huishouding op de hoogte was — kwam vanzelfsprekend de zaak met Gretl aan het licht en hieraan had de detective houvast.

Het was vreemd dat Komroff een bezoek aan Baer's pension uitstelde tot den volgenden morgen, al liet hij diens woning wel bewaken. Dien nacht maakte hij zijn plannen. Hij kreeg van den pensionhouder een sleutel en den anderen morgen omstreeks tien uur openden de detective en zijn twee assistenten rustig de straatdeur. Behoedzaam liepen de drie mannen de trap op en gingen regelrecht naar Baer's kamer. Voor de deur hield Komroff stil. Hij

boog zich voorover en tuurde door het sleutelgat. Het geluk was met hem, want hij kon de geheele kamer overzien. Franz Baer was in gesprek met een anderen man, die af en toe goedkeurend knikte. Terwijl hij sprak, hield Baer den beroemden steen tusschen duim en wijsvinger.

Komroff sloeg dit tooneel verheugd gade, en zag dat Baer opstond, om zich uit een karaf, die op tafel stond, een glas water in te schenken. De bandiet had namelijk voor gewoonte in plaats van koffie of thee water bij zijn ontbijt te drinken. De detective voelde aan den knop. De deur was niet op slot, doch toen hij haar opende, piepte en knarste ze geweldig. Een heftig geschuifel van stoelen weerklonk, toen Komroff met zijn helpers binnentrad.

„Hallo, Baer,” zei de detective vriendelijk. „Kom, jongen, we gaan een wandelingetje maken.”

„Waarom, inspecteur?” vroeg Baer. „Ik heb niets op m'n geweten!”

„Alleen maar den diefstal van den Mahon-diamant, gisterenavond gepleegd,” zei Komroff rustig. „En probeer nu maar niet te doen alsof je er niets van afweet, want ik zag een minuut geleden nog door het sleutelgat dat je den steen in je handen hield.”

„U vergist zich, inspecteur,” zei Baer, terwijl hij beide handen toonde. Zij waren leeg. Komroff was daar echter niet in het minst door uit het veld geslagen. De beide mannen werden direct onderzocht, doch er werd geen steen gevonden. De geheele kamer haalde men het onderst boven, doch het was vergeefs. En toch wist de detective vast en zeker, dat hij den diamant voor z'n eigen oogen had gezien. Volgens Komroff moest de steen in de buurt van de tafel zijn, waar Baer had gezeten.

Misschien had hij hem in het brood op de tafel gestopt, of in de jam. Doch ook hierin vergiste zich de detective. De steen was weg. In de kamer zelf werd geen millimeter ondoorzocht gelaten, terwijl men de beide mannen driemaal heel nauwkeurig fouilleerde.

Niets! De steen was spoorloos verdwenen. Een oogenblik vroeg de detective zich af, of de kerel hem misschien kon hebben ingeslikt. Doch bij nader inzien bleek dit onmogelijk. Geen keelgat zou daarvoor groot genoeg zijn. Bovendien waren er hoogstens eenige seconden verlopen tusschen het moment, dat hij hem in de vingers van den bandiet gezien had en het oogenblik dat hij de kamer betrad.

De steen was er, maar waar?

Plotseling ging den detective een licht op.

Met een snellen greep bracht hij den steen eensklaps te voorschijn en hield hem triomfantelijk in de hoogte.

Kunt u het raadsel oplossen waar de steen verborgen was, waarde lezer? Zoo niet, lees dan hetgeen hieronder staat.

Zoodra Baer een verdacht geluid hoorde, liet hij den diamant oogenblikkelijk in de karaf water vallen. Een zuivere diamant wordt namelijk in water zoo goed als onzichtbaar en al staat men er vlak voor, dan nog is het heel moeilijk hem te zien. Dit schied het bekende resultaat.

Hoe wast men bruinetint BLOND HAAR 2 tot 4 tinten lichter — zonder bleekmiddel....?

Geeft zelfs aan het meest verkleurde
haar de natuurlijke blonde kleur terug.

Blondines, het is opvallend hoe ongeverfd blond haar ieders aandacht trekt; maar wanneer blond haar een matte, vaalbruine tint krijgt, waarom dan riskeeren dat Uw haar nog meer zou kunnen verkleuren en donker worden met verfstoffen, schadelijk bleeken en gewone shampoo? U kunt nu Uw haar 2 tot 4 tinten lichter wasschen met Nurblood, de heerlijke shampoo-washing, die door miljoenen lichte en donkere blondines over de geheele wereld gebruikt wordt. Dezen weten dat Nurblood het verkleuren tegengaat en Uw haar licht, zijdeachtig en betoverend schoon houdt, zonder gebruik van henna, kamille, verfstoffen, peroxyde of schadelijke middelen. Het maakt elke permanent-wave duurzamer. Overal verkrijgbaar. Let op de Hollandsche verpakking, daar alleen de z e de deugdelijkheid waarborgt. Imp.: firma B. Meindersma, Den Haag, A'dam, Sneek. Nurblood schuimt heerlijk en laat geen kalkzeepsluier achter.

NUR-BLOND

DE SPECIALE SHAMPOO VOOR BLONDINES

Kindje verkouden? Inwrijven met Vicks, Moeder!

Vicks is geen inwendige medicijn, die de maag van Uw kindje kan bederven en het lastig maakt. Vicks is een verdampende zalf, die de verkoudheid direct van twee kanten bestrijdt. Op borst en keel gewreven verdampst Vicks en de geneeskrachtige dampen worden direct naar de ontstoken luchtkanalen ingeademd. Gelijktijdig werkt Vicks door de huid als een ouderwetsch papmiddel, maakt het slijm los en geeft daardoor onmiddellijk verlichting. In de meeste gevallen is de verkoudheid al in één nacht genezen.

VICKS

VAPORUB

Chrysanten-pracht

**IK heb mijn
FONGERS
gewonnen!**

... en nu heb ik
nog kans op de extra **f 500.-!**

Dagelijks een dames- of heerenrijwiel
(waarde f 39,50) of f 35.- contant
en 50 waardevolle prijzen
Eéns per maand: **500 gulden!**

Zoudt U niet graag een mooi Fongers rijwiel willen hebben... gloednieuw, voorzien van prima banden en rem? Een dames- of heerenmodel - net zo U wilt. Of misschien verkijst U f 35.- in contanten? Bovendien dingt U mee naar den extra prijs van f 500.- per maand. En 50 personen winnen dagelijks nog een speciaal prijs.

Om deel te nemen aan dezen wedstrijd heeft U slechts het volgende te doen: Palmolive biedt iedereen dag een Fongers 4a (of f 35.-) aan voor den besten brief van den dag, waarin wordt gezegd, waarom men Palmolive zeep verkijst. Op literaire waarde komt het niet aan - het gaat veel meer om de goede idee. De brieven mogen niet langer zijn dan 30 woorden - en zo'n brief schrijven kan iedereen!

3 stuks
37 1/2 ct.

U weet, dat Palmolive de schoonheidszeep der wereld is en dat de olijf- en palmoliën, die erin verwerkt worden, de beste natuurlijke schoonheidsmiddelen zijn. Ook weet U, dat vrouwen in alle landen der aarde verklaren, dat Palmolive méér dan zeep - een schoonheidsmiddel - is!

Probeer U Palmolive nu ook, en schrijf ons dan, waarom U ze verkijst. Met dien brief kunt U een mooien prijs winnen. Vergeet niet, dat U zooveel antwoorden kunt inzenden als U wenscht. Schrijf ons Uw oordeel vandaag nog!

LEES DEZE EENVOUDIGE REGELS:

- 1 Ga naar Uw winkler en koop drie stukken Palmolive zeep voor 37 1/2 ct. Van hem ontvang U alle bijzonderheden.
- 2 Schrijf ons in 30 woorden of minder, waarom U Palmolive zeep verkijst. Vermeld ook den naam van Uw winkler. Wij kijken niet naar literaire waarde - de beste idee zal winnen.
- 3 Stuur Uw opgave naar Palmolive, Postbus 671, Amsterdam-C., onder bijvoeging van 3 zwarte banden van de Palmolive verpakking. Het staat ieder vrij zoo vaak in te zenden als hij wil. Voor iedere inzending 3 zwarte banden bijvoegen.

PALMOLIVE

Dagelijks: een rijwiel en 50 extra prijzen.
Hoofdprijs: ééns per maand van **f 500.-**

DROOMLAND

Vervolg van pag. 23.

Al zat Ariadne nog zoo in angst, al hadden de gebeurtenissen van de laatste vierentwintig uur haar zeer aangegrepen, toch kon zij nog opgaan in nieuwsgierigheid. Zij bekeek Hadrian en poogde zich een idee van hem te vormen; uit te maken, wat hij voor een soort mensch was. Hij zag er niet slecht uit. Hij had ongetwijfeld een paar intelligente oogen. Hij was niet klein en min. Zijn kleeren typeerden hem niet als gentleman, volgens haar betekenissen van dat woord, en zijn gesprekken grensden naar haar opvatting aan waanzin. Maar er was iets eigenaardig eerlijks en overtuigends aan den man. Zij werd zich bewust, dat zij niet meer bang voor hem was. Zij aanvaardde zonder meer zijn verzekering, dat 't hem niet om chantage te doen was; zij kon al bijna aannemen, dat zij een vriend aan hem had. Maar ondanks dit alles onderscheidde zij iets onechts, kunstmatigs, en dit hield haar achterdocht levend.

„Bent u een detective?” vroeg zij.
„Neen.”

„Wat bent u dan?”

Hier was een gelegenheid. In het hoofdstuk van het handboek, dat ging over den omgang met dames, werd gezegd, dat men zich zoo mogelijk moest hullen in geheimzinnigheid, in een raadselachtig waas: „Wek haar nieuwsgierigheid op. Maak haar benieuwd. Laat u niet geheel kennen. Wek den schijn, dat er in uw karakter ongepeilde diepten zijn en in uw hart ongeweten geheimen.”

„Wie ik ben, of wat ik ben,” zei hij met diepe neerslachtigheid, „mag ik u niet openbaren. Laat 't genoeg zijn, dat ik uw vriend ben.”

„Maar wat kunt u doen?”

Hij ging rechtop zitten, hief zijn kin hooger en zag haar aan met een vasten en strengen blik. „Al wat er gedaan moet worden,” zei hij. „Zelf ben ik bescheiden, maar onder mijn vrienden pleegt men te zeggen, dat Hadrian Pink nooit faalt.”

Hij was komiek, of hij was 't niet; Ariadne kon het niet beslissen. Hij was een blaaskakerige idioot of een zeer buitengewoon mensch; zij kon het niet uitmaken. Het handboek deed zijn werk trouw.

„Dus vertel mij alles,” zei hij gebiedend.

„Ik durf niet,” zei ze.

„U moet... of alles is verloren.”

Zij stond op het punt te antwoorden, maar opeens verschoot haar kleur, haar oogen toonden een mengsel van afschuw en vrees, en zij haalde bevend adem.

„Goeden middag, juffrouw Joyce,” zei een zware stem. „Ik sta verbaasd, dat ik u zie vandaag. Werkelijk verbaasd. Maar er is uit de moderne jonge vrouw geen wijs te worden.”

Hadrian keek om en zag een dikken man van een jaar of vijfenveertig, met kleine grijze oogjes en een breed gezicht met zware trekken. Hij keek smalend op Ariadne neer.

„Ik ben nog niet zoo oud,” zei hij, „maar nog in mijn tijd waren de meisjes gewoonlijk een beetje — hoe zal ik zeggen... uit haar humeur, als hun aanstaande bruijom vermoord was.”

Hadrian keek weer naar haar, zag duidelijke sporen van strijd, zag haar

toen de lippen samenpersen en de schouders strak houden.

„Ik wensch met u niet te spreken,” zei ze.

„Da's mogelijk. Maar misschien wensch ik met u te spreken,” zei de man.

Hadrian duwde zijn stoel achteruit en stond op. Hij wendde zich naar den indringer. „U zult wel gehoord hebben, wat juffrouw Joyce zei. Ik weet wel zeker, dat u 't gehoord hebt.”

„Zoo. En?” vroeg de man, en zijn oogen werden spleten.

In zulke omstandigheden, herinnerde Hadrian zich, was het gebaar van groot belang. De houding, de gelaatsuitdrukking, de plaats van de handen, alles moest het zijne bijdragen tot den totaal-indruk van onbevreesdheid, van toemoedigen moed en het vaste besluit, de zaak kordaat af te wikkelen. Hij stak zijn rechterhand binnen zijn jasje, zoodat zijn vingers tot zijn linker-oksels reikten. De wetenschap was hem verre, dat een ware revolverbandiet op die plaats zijn wapen verborgen houdt, maar de onbekende wist dit wel.

„Als u niet onmiddellijk maakt, dat u wekomt,” zei Hadrian, „zal eh... zal het personeel u met stoffer en blik op moeten vegen.”

De onbekende aarzelde. Hadrian bevoogde de hand onder het jasje.

„Als ik vanavond mijn avondgebed doe, zal ik aan aje denken, hoor!” zei de man veelbetekenend.

„Ruk in!” zei Hadrian.

De man maakte een korten draai en liep weg.

Hadrian ging weer zitten en speelde achteloos met zijn theekopje.

„Ziet u?” zei hij langs zijn neus weg.

„Ze beginnen niets tegen Hadrian Pink.”

„Hij vergeeft 't u nooit,” zei ze.

„Nu ja — een vijand meer of minder...” zei Hadrian luchtig.

„Maar kent u hem?”

„Zijn identiteit interesseert me heel weinig,” zei Hadrian. Toen sprak hij een strijdustigen student na: „Hoe grooter ze zijn, hoe zwaarder ze vallen.”

„'t Is een ontzettend mensch. Past u maar op. Ik ben doodsbang voor hem. 't Is,” ging zij indrukwekkend voort, „Mark Trotter.”

Hij haalde zijn schouders op. „Hoort u eens, juffrouw Joyce,” zei hij. „Was u met Cleveland Chorley verloofd?”

„Nee — ja.”

„Nee of ja?”

„Ik... ik weet 't niet,” zei ze treurig. „Ik weet 't niet! Ik ben verschrikkelijk moe, meneer Pink. Ik ben bang. 't Is zooiets verschrikkelijks. 't Is allemaal zoo verschrikkelijk... Ik... ik wil naar huis.”

„Uitstekend,” zei hij. „Maar u hoeft u niets meer aan te trekken. Laat alles maar aan mij over. U kunt uw lot veilig aan de handen van Hadrian Pink toevertrouwen.”

„Ik weet niet... Ik begrijp u niet. Ik ben zoo van streek. Ik zie geen straatje hoop.”

„Onzin,” zei Hadrian. „Ga naar huis en... eh... neem een aspirientje. Zal ik meegaan?”

„Ik ga liever alleen, als u 't goedvindt.”

„Goed, juffrouw Joyce. Mijn werk

**Eén tube
moet het doen..**

of tweemaal Uw geld terug!

DUBBELE INVLOED....
Colgate's Tandpasta heeft een tweeledigen invloed op Uw tanden. Eerstens dringt zij in alle hoekjes tusschen en achter de tanden door en verwijdt grondig alle voedselresten. En bovendien bevat zij een onschadelijk doch feilloos-polijstend bestanddeel, dat Uw tanden hun natuurlijke glans hergeeft.

Colgate maakt Uw tanden dus blanker en schooner. Dit staat zoo vast, dat wij U aanbieden op ons risico een proef te nemen!

VRAAG NAAR „COLKEET”!

DUBBELE GARANTIE!
Koop nog heden een tube Colgate's tandpasta, en borstel daarmee minstens tweemaal daags flink Uw tanden. Als de tube leeg is, zullen Uw tanden schooner en blanker zijn dan ooit. Bent U het daarmee niet geheel en al eens, stuur dan de lege tube aan COLGATE, AMSTERDAM-C., en wij betalen U het dubbele van den aankoop prijs terug. Colgate's Tandpasta beschermt Uw mond en tanden, en houdt den adem frisch.

Dit is het mesje, dat U zoekt.

Zonder de huid ook maar eenigszins te irriteren scheert men zich er snel en schoon mede. De snede van elk mesje is scherp en duurzaam.

Koopt vandaag nog een pakje.

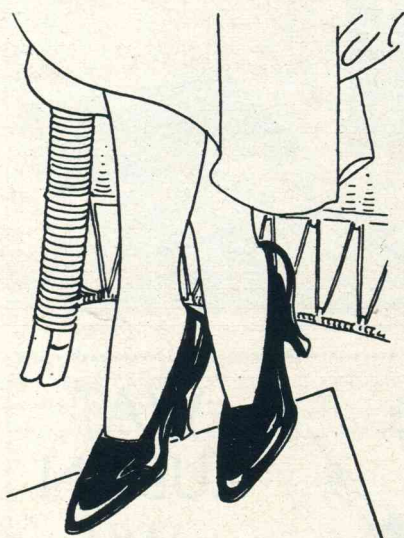
Prijs slechts 60 cent per tien.

Passen op oud-zoowel als op nieuw-model Gillette apparaten.

ROTBART LILA

R.L.H.

..NUGGET..

VOOR
ALLE
SCHOENEN

GEWONE DOOS
10 CT.
GROOTE DOOS
20 CT.

wacht mij. Weest u maar gerust. Er kan u niets meer gebeuren."

Hij hielp haar in haar auto en keek haar na, toen zij wegreed. Toen ging hij naar een telefoon-cel en belde Droomland op.

"Ik wou juffrouw Higg spreken," zei hij.

Zij kwam zich oogenblikkelijk melden. "U spreekt met... eh... u weet wel," zei hij voorzichtig.

"Waar hebt u gezeten?" vroeg zij. "Er is naar u gevraagd. En de politie is er wel al tienmaal geweest. Luitenant Markey zit op 't oogenblik op u te wachten. Komt u maar gauw."

Dus het was zoo. De politie liet nooit los. Ze zaten op hem te wachten. Hij aarzelde.

"Zeg maar tegen den luitenant," sprak hij, met de stem van een martelaar, die den brandstapel gaat beklimmen, "dat ik me over kom geven."

TIENDE HOOFDSTUK

HADRIAN's voeten sleepten, toen hij de trap naar zijn kantoor besteeg. Nu 't er op aan kwam, voelde hij zich lang niet meer zoo'n held en zoo'n martelaar, en hij vroeg zich af, hoe de misdaad eigenlijk heette, die hij begaan had, en wat er voor straf op zou staan. Hij kon niet vinden, dat het loon voor zijn zelfopoffering groot was geweest. Als hij zijn gesprek met Ariadne Joyce goed naging, had ze hem niet eens bedankt. Maar wat hij deed, deed hij niet om loon of dank.

Zoover was hij gekomen met zijn gepeins, toen zijn hand in aanraking met den deurknop kwam en hij dien omdraaide. Een martelaar nu, die zich komt overleveren aan zijn meedoogenlooze belagers, behoort een indrukwekkende entree te maken. Dat moet iets aparts zijn; een aanblik, dien men nooit vergeet — nobel, verheven, tragisch, episch. Maar net toen hij over den drempel stapte, kwam zijn voet neer op een klontje kauwgom — en weinige dingen zijn meer in staat, een omwenteling teweeg te brengen bij iemand, die zich een doornenkrans om de slapen wil gaan drukken. Hij maakte een danspas; hij stond op één been als een landerige reiger en wees naar zijn schoen.

"Ik had gezegd, dat ze 't door moest slikken," zei hij.

"Gom?" vroeg juffrouw Higg belangstellend.

"Ja, gom!" zei Hadrian.

"Ik zal iets halen om 't er af te krabben," zei ze. "Hou uw voet omhoog. Niet op 't kleed trappen."

Daar stond hij dus, in dit zijn groote oogenblik, te hinken en te wankelen, terwijl juffrouw Higg met een brief-opener zijn zool afschraapte. Hij zag een grooten man in burgerkleding bij het raam zitten. Juffrouw Higg sprak knielend de voorstellingsformule uit:

"Dat is luitenant Markey, meneer Pink."

"Ik ben gereed," zei Hadrian. "Zoodra zij de kauwgom er af heeft, ben ik bereid u te vergezellen."

"Waarheen?" vroeg luitenant Markey.

"Naar de gevangenis," zei Hadrian.

"Eerst laat u me den heelen dag wachten," zei Markey, "en dan begint u flauwe moppen te tappen. Hoor eens, meneer Pink, een politie-beambte is óók een mensch. Ik ben beu van dat soort gjintjes, net zoo goed als de vuilnisman, die altijd moppen over vuilnis te hooren krijgt, of een ad-

vocaat, waar iedere idioot dat lolletje van advocaten en leugenaars tegen maakt. De politie heeft nog heel wat meer te doen dan de lui naar de koelkast te slepen. We moeten bijvoorbeeld ouwe juffrouwen de straat over helpen. En we moeten lekkers koopen, om verdwaalde kinderen hun mond te stoppen, tot hun moeder op komt dagen. We moeten aan boertjes van buiten vertellen, waar de Zesentachtigste Straat of de Poellaan is. Als we niets te doen hadden dan inrekenen, was 't leven nog zoo kwaad niet."

Hadrian deed zijn oogen eerst dicht en toen open. Was het mogelijk, dat hij een voorbarige conclusie getrokken had? Zijn geest, hoewel benepen door jaren dwalens langs academische slingerpaadjes, was toch gezond en scherp. Als hij 't goed bekeek — hoe kon de politie weten, dat hij de sporen had uitgewischt in 't vertrek, waarbinnen Cleveland Chorley vermoord was? In ieder geval, er was hoop. Er waren mogelijkheden. Maar zijn positieven was hij kwijt. Hij praatte er maar op los, tot 't klaar werd in zijn brein.

"Wat lekkers?" vroeg hij. 't Was het eerste, dat in hem opkwam.

"Pepermunt," zei luitenant Markey. "Da's uitstekend voor de spijsvertering," zei Hadrian. "En mag ik nu vragen, wat er van uw dienst is?"

"Laat ik liever vragen, wat er van uw dienst is! U hebt 't waarschijnlijk te druk gehad met spullenbouwen om over politie-zaken te denken. U gaat een feestelijke opening houden, heb ik gehoord. Dus dan krijgen we massa's menschen. Zakkenrollers, en alsmaar verdwaalde kinderen om pepermunt voor te koopen. Dus de politie moet maatregelen nemen."

"Zeer juist," zei Hadrian.

"Zoo'n menschenmassa kan lastig worden."

"Zeer juist." Hadrian voelde zich slap in zijn knieën, dus ging hij naar zijn bureau en zonk in zijn stoel.

"We weten best, dat u 't goed aan zult pakken. Maar je krijgt natuurlijk kermisklanten. Hoe gaat 't met de lui, die permissies hebben? En als u 's nachts sluit, liggen er natuurlijk hoopen geld."

"Ik zal heel graag uw voorstellen vernemen," zei Hadrian. "Misschien wilt u een ontwerp-regeling maken! U weet natuurlijk beter, hoe zulke dingen aangepakt moeten worden dan ik. Legt u me maar eens een schema voor. Als ik er niet ben, kunt u eh... met juffrouw Higg overleggen."

"Een agent heeft Porter Vane hier zien rondloopen," zei de luitenant. "Zit die er ook in?"

"Heelemaal niet," zei Hadrian.

"'t Is anders net spek voor zijn bek. Hij zal zich er wel probeeren in te wormen. Laat u maar niet overbluffen."

"Ik heb hem vandaag van 't terrein gezet," zei Hadrian.

"U? Met hoeveel man?" vroeg de luitenant ongeloofig.

"Daar heb ik geen mensch voor nodig," zei Hadrian. "Als ik eh... ze d'r af wil hebben, dan gaan ze d'r af."

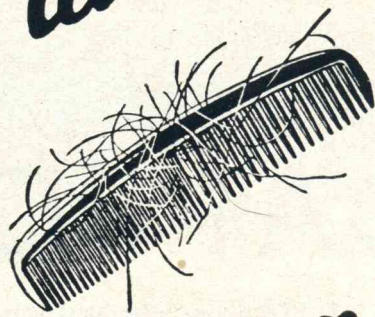
"Nou, dat wil ik nog wel eens hooren! U hebt moederziel alleen Porter Vane er uit geslingerd?"

"Ik heb gezegd, dat ik hem tot appelmoes zou slaan," zei Hadrian. "En toen was hij zóó weg."

Wordt vervolgd.

ROTTERDAM, Stationsweg 24. Tel. Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Int. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Tel. Int. 13473. Giro-nummer 149597. 's HERTOGEN-BOSCH, Stationsweg 27. Tel. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Boschstraat 110. Tel. Interc. 1715. Giro nr. 124690. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

*Als Uw
Haar
uitvalt*

neem

Silvikrin

Thans 3 x sterker
door Neo-Silvikrin

Haren groeien door Silvikrin

Zet een flesch op Uw waschtafel

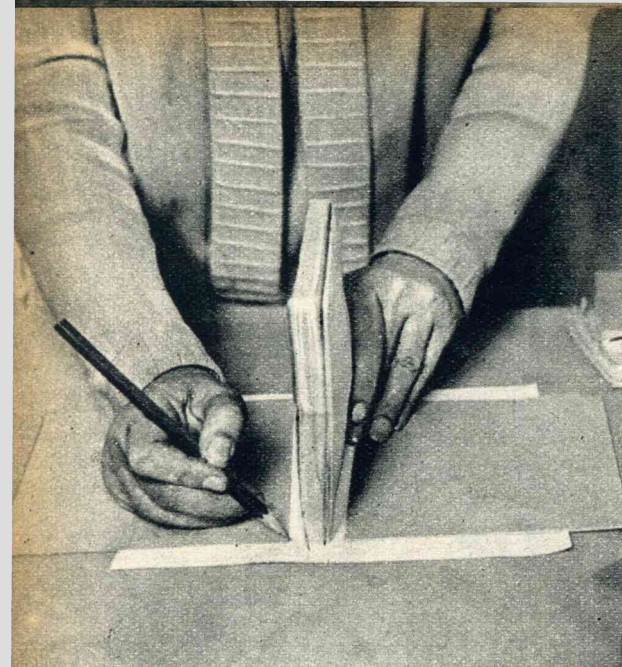
**De Toestand
van haar Maag
weerspiegelt zich
in haar Gelaat**

Deze uitdrukking van lijden, de beangstigende gelaatstreken die men dikwijls onder kennissen of op straat aanschouwt, is in vele gevallen te wijten aan belemmerde verlichtingen der maag.

Behalve de lichamelijke pijnigingen brengt slechte spijsvertering met zich mede duistere gedachten, peinsen over zenuwlijden, waardoor het leven vergald en ondraaglijk wordt gemaakt voor U en voor Uw omgeving. Verwaarloost u de geringste verschijnsels van maagaandoening. Zonder dat men er zich van bewust is, is maagzuur in de meeste gevallen de oorzaak van het lijden van hen die door maagbezwaren gemarteld worden. Maagzuur kan echter geen weerstand bieden aan Gebismureerd Magnesium. Een kleine dosis, gebruikt in een beetje water na de maaltijden, maakt een eind aan de hoofdpijnen, oprispingen en het gevoel van bezwaring, het verheldert den geest en verscherpt het denkvermogen. Binnen een paar minuten kunt U een merkwaardige verlichting opmerken en zoodra Uw spijsverteringsbezwaren verdwenen zijn keert Uw wilskracht en levenslust weder terug. Gebismureerd Magnesium is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.— p. flesch, of f 1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

**GEBISMUREERD
MAGNESIUM**

DAT DOEN WIJ ZÓÓ

NAGENOEG in ieder huishouden komen wel eens gehavende, gescheurde of beduimelde boeken voor, die dan juist vaak tot onze lievelingslectuur behoren.

Voor al gauw onmogelijk uit, als zij veel door de handen zijn gegaan.

Zoo'n boekenplank met groezelige en gescheurde exemplaren vol ezelsoren is een allesbehalve fraai gezicht in een kamer en de huisvrouw, die een hekel heeft aan slordigheid, zal ongetwijfeld graag dit euvel verhelpen, als zij hoort hoe gemakkelijk dit gaat.

Wij kunnen namelijk met heel weinig kosten en zonder veel moeite die arme verformfaaide boeken van nieuwe kanten voorzien.

Echte of imitatie batiklapjes, sierpapieren, linnen, cretonne of perkament zijn hiervoor te gebruiken.

Niet alleen voor herstel en opknappdoeleinden, ook en vooral als zelfgemaakt geschenk leenen zich deze eigengemaakte kanten bijzonder.

In den handel (in huisvlijtwinkels bijv.) zijn allerlei soorten sierpapier te koop. Wij noemen slechts: marmerpapier, glans-, glacé- of sitspapier.

Zij, die aan huisvlijt doen, weten dat men met weinig hulpmiddelen zelf de allerfraaiste resultaten kan bereiken.

Wat wij noodig hebben is: stijfjesel, poederverf of waterbeits, wat aluinpoeder en een kwast, benevens een paar vel wit kastpapier.

Wij gaan als volgt te werk:

De stijfjesel wordt op de gewone wijze aangemaakt en een weinig verdund. Men zorgt er voor, dat er geen klontjes in zijn. Een lepel aluinpoeder wordt erdoor geroerd, waarna men met poederverf of beits de stijfjesel kleurt.

Het papier wordt opgespannen, waarna men de gekleurde stijfjesel met een tamelijk groven kwast erop uitstrijkt. Men kan zowel den gladden als den ruwen kant van het kastpapier bewerken. De stijfjesel wordt niet te dun opgebracht. Door verschillende bewegingen met den kwast, door het trekken van gegolfde e.d. lijntjes met een uitgetand stukje karton, door werken met de vingertoppen of met een stukje hout dat als stempel dienst doet, kan men de meest fantastische figuren te voorschijn tooveren in het gekleurde stijfjeseloppervlak.

Zoo kan men het papier bijv. eerst in schuine streken volsmeren en daarna in de natte substantie met een zachten kwast wolkjes aanbrengen of slangetjes trekken of stippels zetten, al naar de eigen fantasie dat ingeeft.

Een ander soort sierpapier, die wij ook zelf kunnen maken en waarmede wij buitengewoon veel succes zullen hebben, is het saus- of galpapier. Dit maken wij als volgt:

In een grooten fotografiebak gieten wij een afgekoelde oplossing van Iersch mos. Een handvol laat men even doorkoken, waarna het mengsel door een uitgespoeld lapje wordt gezeefd.

Aangemaakte water- of olie verf blijft op deze oplossing drijven, zonder dat de kleuren in elkaar vloeien.

De verf wordt aangemaakt met een mengsel van ossegal en zuiveren alcohol (een half maatje van elk). Dit mengsel moet minstens 14 dagen staan voor men het kan gebruiken.

Een beetje hiervan wordt met verf gekleurd en op het mosafreksel gegoten. Dit herhaalt men met verschillende kleuren.

Met een lucifer roert men erin en zal dan zien, dat

de kleuren niet ineenvloeien maar de mooiste grillige teekening vormen.

Een stuk papier even groot als het oppervlak wordt vochtig (niet nat!) gemaakt met een aluinoplossing. Het vochtige papier wordt nu voorzichtig op de vloeistof gelegd en na enkele tellen even voorzichtig eraf gelicht. De kleuren zijn nu op het papier in dezelfde formatie als waarin zij op de vloeistof dreven.

Het papier wordt na een oogenblik onder de kraan afgewasschen. Het oppervlak van de kom of den bak wordt zorgvuldig afgeschept, waarna men een ander stuk papier dezelfde bewerking laat ondergaan.

Op de bovenomschreven wijze kan men ook zijde kleuren. In plaats van olie of waterverf gebruike men dan batikverf.

En nu gaan wij ons boek inbinden!

Het oude kft wordt zorgvuldig verwijderd. Vervolgens snijdt men een dubbel schutblad voor achter-zowel als voor voorzijde en hecht dit vast aan het boek. Het op maat gesneden kft van stroobord of houtbord hebben wij van tevoren met het sierpapier netjes omplakt, waarbij wij extra zorg aan de hoekjes besteden.

Het schutblad wordt nu op 1 cm. vanaf den rand netjes ingeplakt, waarbij de lijm goed wordt uitgestreken.

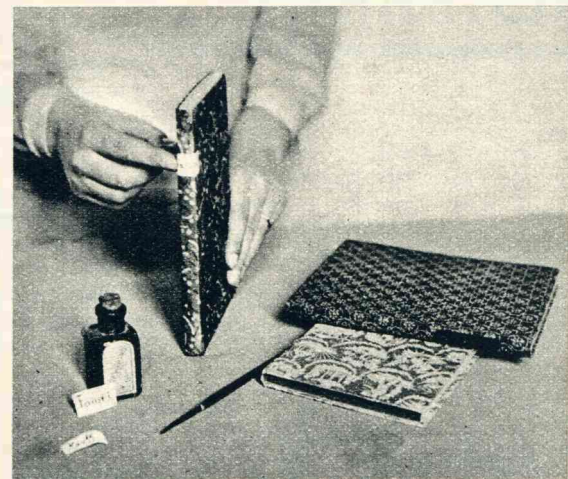
Daarna wordt op het boek een gewicht gelegd. Teneinde den nieuwen band goed om 't boek, dat men kanten wil, te laten sluiten, verdient het aanbeveling, de binnenzijde van den rug langs beide lengtezijden te ritzen.

Tenslotte wordt aan de rugzijde een sierlijk etiketje opgeplakt.

Van verschillende boeken, die naast elkaar staan, behoren de etiketten alle op dezelfde hoogte te zitten.

Van een goedkope ingenaaide uitgave kunnen wij op deze wijze een geschenk maken, dat een zekere waarde vertegenwoordigt.

De kosten zijn zóó gering, dat niemand behoeft na te laten hiermede een proef te nemen.

De huiselijke man

EEN jonge vrouw klaagde er over, dat haar heer en meester zoo bitter weinig belang stelt in haar huiselijke plichten.

Het kan hem allemaal niets schelen... is het refrein van menige klacht. Het is ontegenzegglijk een feit, dat we het allemaal te druk hebben, zowel de man, die in zaken is, als de ijverige huisvrouw. Het is of de dingen die gedaan moeten worden rondom ons uit den grond oprijzen als even zoovele stille verwijten. Zij wachten om gedaan te worden en wij... wel, wij hollen ons „half dood", om een klassieke uitdrukking te gebruiken, en als er dan nog niet eens nota van genomen wordt...

Kort daarna ontmoette ik een huiselijken man en ik moet eerlijk bekennen... ik hoop er nooit meer een van dat soort onder oogen te krijgen!!!

Marny heette het ongeluk (dat is een verbasterde afkorting van Marinus). Marny wist alles, hij kon alles en hij zei ook alles en dat was nog het ergste! Marny wist precies wat de suiker kostte en toen het groote kamerdag was, liep hij regelrecht naar de glazenspons en maakte zijn vrouw er een verwijt van, dat het ding dat-verleden-Dinsdag-pas-nieuw-was-geweest (hoe onthoudt de man het?) er al zoo versleten uitzag.

's Middags aan tafel vond hij de jus te vet, wat hem de opmerking (lees aanmerking) deed slaken, dat-het-wel-op-kon.

De meid moest het aan hem en niet aan de vrouw des huizes vragen, wanneer zij uit wou.

Marny deed voor, HOE men rijst droog moest koken (eerst water en dan au bain marie, dat heb ik tenminste van dien keukenpiet geleerd!!!)

Marny ontdekte, dat er te veel sunlightzeep gebruikt werd en dat het slagersboekje niet klopte.

Marny... het is een akelige, nare Jan Hen en voor de paar centen, die hij met zijn vervelende bemoeizucht uitspaart, ergert zijn vrouw zich voor het driedubbele bedrag dat komt ten slotte nog duur uit!

Dat een man huiselijk is, is goed en prettig, dat een man bij afwezigheid van zijn vrouw thee kan zetten of eieren bakken of een emmer kolen scheppen, dat is zoo erg niet, dat is zelfs een woord van hulde waard, maar dat een man zich begeeft op het terrein van de huisvrouw en alles niet mét maar voor haar bedisselt en zich bemoeit met de kleinste kleinigheid, dat is op zijn zachtst genomen... on-uit-staanbaar!

Hoera voor den huiselijken man, die belangstelt in de vele kleine dingen, die te zamen het dagelijksche leven van de zorgende huisvrouw en moeder vormen, maar... weg met den bemoeial, die onder het mom van huiselijkheid een bedilal en een Jan Hen is!!!!

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

- Maandag :** Gebraden worst met groene kool. Vanillevla met biscuits.
- Dinsdag :** Kalfsgehakt met gestoofde tomaten. Rijst met zoete appelen.
- Woensdag :** Gebraden konijn met appelmoes. Flensjestaart.
- Donderdag :** Gebakken kalfslever met spinazie. Griesmeelschoteltje.
- Vrijdag :** Macaronisoepp met kaas. Tomaten gevuld met rijst en gefruite uien. Gebakken schartong met rauwe sla. Fruit.
- Zaterdag :** Runderlapjes met gestoofde selderijknol. Rijstebrij.
- Zondag :** Kerrysoep. Kalfsborst met worteltjes. Wijnvla.

DE SLANKE LIJN EN NOG WAT

DE slanke lijn — zoo veel begeerd, zoo ijverig nagestreefd ten koste vaak van velerlei ontbering, is niet alles.

Daar hoort nog wat bij.

Verbeeld u maar niet, mevrouw, als gij door naarstiglijk hongeren zoo dun als een lat geworden zijt, dat gij uw doel hebt bereikt.

Slank is elegant — zeggen velen en zij meenen, dat zij het bij het rechte einde hebben, maar zij hebben het mis, want zij zien over het hoofd, dat slankheid zonder soepele gratie niet alleen nog niet mooi is, maar zelfs heel dikwijls verbazend leelijk kan zijn.

De jeugd heeft veelal die benijdbare soepelheid van bewegen, dien elastischen gang en die natuurlijke onbewuste gratie, die de oudere vrouw hoopt tegelijk met een slank figuur terug te zullen winnen.

Dit blijkt maar al te vaak een illusie, die niet wordt bewaarheid. En toch is het zoo eenvoudig! En wat moeten wij dan wel doen om dien benijdbaren staat te verlangen?

Vijf minuten, dames, . . . vijf minuten van den ganschen langen dag opofferen aan het figuur, dat is toch niet te veel!

Evengoed als wij onophoudelijk dienen te arbeiden aan onzen geest en onze persoonlijkheid, even zoo goed moeten wij werken aan de ontwikkeling en instandhouding van ons spierstelsel, opdat wij niet, als de dagen der jeugd onherroepelijk voorbij zijn, op een stoel en een stoof zullen zitten, stijf en pijnlijk in alle gewrichten, zuchtend dat de ouderdom met gebreken komt.

Verweert u tijdig tegen die gebreken; ziet toe, dat zij, als zij komen (en komen doen zij altijd!), geen vat op u zullen hebben. Zorgt tijdig voor afweergeschut, weest paraat en verdedigt u bij voorbaat tegen de aanvallen, die vader Tijd op slinksche wijze tegen u onderneemt.

Het beste is, daarvoor vijf minuten te nemen onmiddellijk na het opstaan. Bezit men volharding genoeg om hieraan vast te houden, dan kan men er al spoedig niet meer buiten. Ook des

avonds voor het slapen gaan moest men vijf minuten nemen, maar . . . het valt niet mee als men moe en slaperig is om dan in een koude slaapkamer oefeningen te doen en de meeste huisvrouwen zullen daar dan ook niet toe te bewegen zijn.

Alleen des morgens vijf minuten — als dat werkelijk wordt volgehouden, dan is dat al prachtig! riep onlangs een dokter uit en dat bewijst wel hoe weinig vrouwen heeren medici in de volharding van ons vrouwen hebben! Reeds de allereenvoudigste oefeningen zijn heilzaam. Wij beelden er hier een paar af. Iedere vrouw kan er zelf zoo veel bedenken als zij maar wil.

Oefening 1. Met aangegloten hielen flink rechtop staan en de handen zoo ver mogelijk recht boven het hoofd strekken. In deze houding zes maal diep in- en uitademen.

Vervolgens van deze houding overgaan in rompbuigen, zoodat de vinger-toppen de voeten raken. Ook dit zes maal.

Armzwaaien, knieheffen, hurken, teenen wippen, beenslingeren, op de teenen loopen, rollen van het hoofd van den eenen schouder naar den anderen, voorlangs en achterlangs, zoodat de halspijeren in actie komen, zijn allemaal eenvoudige en zeer gezonde oefeningen.

Bukken met rompzwaaien, waarbij men telkens een arm achterwaarts omhoog heeft, terwijl de andere den naastliggenden voet aanraakt (zie afb.) is heilzaam voor schouder- en heupgewricht.

Men vergete vooral het diepe uit- en inademen niet bij de oefeningen. Het is van meer belang dan gij denkt.

Zeg niet: ik heb geen tijd, zeg niet: ik ben te moe! Op de dagen, dat gij uw oefeningen doet, zult gij u verrassend fit en lenig gevoelen. Vijf minuten per dag . . . en het kost niets!

Komt, dames, aan den slag!

AMY GROSCHAMP TEN HAVE.

1.2.3. KINDERUURTJE

Lieve Kinderen,

Ik ben de 1.2.3. kabouter en je moet weten, dat ik Sneeuwwitje heel goed ken. Elk jaar in de maand October gebeurt dat sprookje weer en steeds wordt het mooier. En opdat jullie nuzelf het sprookje van dichtbij in onze kabouterkolonie in kleuren en geuren kunt meemaken, heb ik van de zes mooiste tafereelen legplaten gemaakt, waarmede jullie je in de lange winteravonden kostelijk zult amuseeren. Om in het bezit van zoo'n mooie legplaat te komen, behoeft Moeder slechts twee pakken 1.2.3. te koopen, waarmede ze prettiger en beter wast, want 1.2.3. is nu eenmaal Nederlands beste zelfwerkend waschmiddel. 't Beste in elk opzicht! Ook voor jullie, omdat je er zulke mooie legplaten bij cadeau krijgt. Vertel haar, dat 1.2.3. maar 18 cent per groot pak kost.

De 1.2.3. Kabouter

18
ct.
PER
GROOT PAK

1.2.3. DOET DE WASCH!

Handelsonderneming Arsol - Apeldoorn

Bont is een kwestie van vertrouwen.

Wie geen waren- en vakkennis genoeg bezit om zelf te kunnen kiezen en keuren, vrage raad aan een betrouwbaren vakman.

De prijzen van alle soorten bont zijn aanzienlijk gedaald, maar een goed stuk werk van echt bont is en blijft prijzig.

Zij, die rondlopen met de gedachte aan het aanschaffen van een bontmantel, zullen verstandig doen een zoo onopvallend mogelijk model te kiezen.

Bont laten vermaken is duur en het verwerken van extra-velen voor verwijden of verlengen is naar verhouding veel duurder dan een nieuwe mantel.

Een bontmantel moet niet „als aangegoten zitten”, een bontmantel moet soepel zijn en ruim en mag slechts in de verte de modelijn volgen.

Astrakan, persianer, breitschwanz, geschoren lam (veelal in grijs, bruin of donkerblauw), veulen (voor korte en driekwart sportieve mantels) en het nerzmurmur, dat zoo lang uit de mode was, zullen dezen winter veel worden gezien, terwijl ook korte, driekwart en lange molmantels weer meer op den voorgrond zullen treden.

Een heerlijke dracht is de cape van mollenbont, zacht, warm, licht, soepel en niet duur!

Er is dus keuze te over. Wie niet te haastig koopt en zich niet laat verleiden door al te bijzondere modellen, die veel gauwer vervelen dan men denkt, zal ongetwijfeld goed slagen.

Maar ook bij het aanschaffen van een bontmantel geldt... eerst gedaan en dan gedacht heeft menig-een verdriet gebracht!

AMY GROSKAMP TEN HAVE.

Een kwestie van vertrouwen

IK wil ook een bontmantel, sprak het jonge vrouwtje pruilend, al mijn vriendinnen hebben er een en ze zijn zoo vreeselijk goedkoop tegenwoordig. Voor den prijs van een gewonen stoffen wintermantel heb je al een bontjas...

Dat kan nooit veel zaaks zijn... bromde de echtgenoot, die de koorden van de beurs hield.

Wél waar... ijverde de jonge vrouw, er zijn béelden bij... met zulke prachtige hoge kragen en spotgoedkoop... heusch.

Dan zou ik maar eens eerst terdege informeren naar de prijzen van die beelden... en wat voor bont dat is... ried de heer en meester. Ze kunnen wel alles bont noemen... honden- en apenhaar, koeienvel en kattenhuidjes heeten tegenwoordig ook al bont.

Ga jij dan mee kijken morgen? vleide het jonge vrouwtje, maar manlief was niet te vermurwen.

Lang duurde het niet of hij had er spijt van niet mee te zijn gegaan. Toen hij dien middag zijn vrouw uit de tram zag stappen, danste zij meer dan zij liep. Twee vuurroode plekjes op de wangen verrieden een nauw bedwongen opgewondenheid.

Ik heb 'm! riep zij uit de verte.

Duistere voorgevoelens bekropen den heer des huizes. Wát heb je? vroeg hij onnoozel.

Nu, een bontmantel natuurlijk! Een beeld, een pracht, een engel van een jas... een reuzenkoopje... straks komt hij.

In den loop van den avond kwam de engel.

Het bleek een hypermoderne mantel te zijn van een ondefinieerbare bontsoort, die het midden hield tusschen het haar van een gladharigen hond en een

flauwe afschaduw van breitschwanz. Het was een soort Russisch model met uitstaanden klokrok, nauwe mouwen, klein opstaand boordje en dikke zijden brandebourgs als sluiting.

Beeldig hè? zuchtte de jonge vrouw.

Hm... vond de echtgenoot (hm... gesproken door een vriend, kan alles beduiden, maar dit veelzeggend geluid geslaakt door een echtgenoot be-teekent altijd een ongeuite afkeuring!).

Waarom heb je niet een gewonen bontmantel gekocht? vroeg hij.

Natuurlijk had de jonge vrouw duizend en een redenen bij de hand waarom zij juist dit exclusieve model en geen ander had gekozen.

Opgewekt droeg zij de nieuwe aanwinst en vol trots paradeerde zij er mede in de stad. Zij was werkelijk meer dan tevreden met den nieuwen mantel. Maar toen zich na een paar maanden kale plekken en afgesleten randjes vertoonden, bleef er van de aanvankelijke verrukking niet veel over, en toen verschillende groote modehuizen uitsluitend andere modellen brachten, begreep de jonge vrouw te zijn bekocht.

Men had haar een te uitzonderlijk model, dat on-verkoopbaar bleek, voor een zacht prijsje in handen gespeeld en het vooruitzicht, met den opvallenden mantel de eerstvolgende jaren te moeten loopen, vervulde haar met schrik.

Zooiets bedenke men vooruit — een bontmantel is niet iets wat men ieder oogenblik kan aanschaffen — meende de echtgenoot bestraffend, en... wat het ergste was... hij had gelijk!

419. Mantel met tweerij-sluiting. Kraag, zakken en manchetten versierd met stiksels. Verkrijgbaar in bovenwijdte 82 en 86 c.M. Benodigd: 2.75 M. stof à 140 c.m. breed.

261. Mantel van zwarte stof, met grooten loutre-kraag en manchetten. Mantel versierd met stiksels. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigd: 3.20 M. stof à 140 c.m. breed.

262. Sportmantel met groote revers en kleinen sjalk-kraag van persianer; opgestikte zakken; rug met ingezet stuk. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigd: 3 M. stof à 140 c.m. breed.

262

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven 't gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van 't bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA“
NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

261

419

Voor blondines is het nu eenvoudiger

om het teere en daardoor bijzonder gevoelige haar doel-treffend te verzorgen: met Zwartkop Shampoo "Blond-Speciaal".

Zwartkop Shampoo "Blond-Speciaal" is geheel op de structuur van blond haar ingesteld, het is **vrij van zeep en alkali**, ontziet dus het haar en vormt geen kalkzeep, de natuurlijke gouden glans treedt ongehinderd te voorschijn.

Voor donker haar:
Zwartkop Shampoo
eveneens zeep- en alkali-vrij.

Bovendien behoudt U met "Blond-Speciaal" de blonde tint van het haar en krijgt Uw donkergeworden haar onder gebruikmaking van den bijgevoegden Blond-Speciaal-versterker de oorspronkelijke blonde kleur terug.

ZWARTKOP SHAMPODOR
BLOND-SPECIAAL IN GROEN-WITTE VERPAKKING Prijs
20ct
het moderne haarwaschmiddel

ONZE INMAAK IN OCTOBER

Stoofsla

Voor 6 Liter-glazen neemt men 34 krop sla.

Men snijdt van den stronk een klein stukje en verwijdert een of twee der buitenste bladeren, die meestal vuil zijn. Men snijdt de krop dwars door in 3 of 4 stukken; snijdt men deze fijner, dan gaat er bij het wasschen te veel verloren. Gesneden sla moet als alle bladgroenten een paar maal gewassen worden. De sla wordt een kwartier gekookt in een halven Liter kokend water. Men laat de sla uitdruipen, vult de glazen vast aan-drukkend met den stamper en voegt slawater toe tot 1 cm. onder den rand van het glas. Men steriliseert twee uur.

Andijvie

Voor 6 Liter-glazen neemt men 30 struiken andijvie. Men zoekt daarvoor mooie gele struiken uit.

Men snijdt een stukje van den stronk en verwijdert de buitenste groene, harde bladeren. Andijvie wordt als heele struiken ingemaakt, zooals voor slakroppen is aangegeven, of gesneden en behandeld als stoofsla.

Slakroppen

Voor 6 glazen van 1 Liter neemt men 48 kroppen sla.

Roode sla is de beste hiervoor, de buitenste bladeren hebben aan den rand een iets roode tint, deze sla is bijzonder malsch.

Een stuk van den stronk snijden en de buitenste bladeren verwijderen, tot-

dat men een mooi kropje overhoudt. Op dezelfde wijze alle kroppes schoonmaken, daarna goed zuiver wasschen, tot alle zandkorrels verwijderd zijn. De slakroppes koken in 2 Liter kokend water, en gedurende een kwartier op een vergiet laten uitdruipen. Men vult de glazen en drukt met den stamper de kroppen vast op elkaar tot het glas op 2 cm. na gevuld is, voegt koud gekookt water toe en steriliseert gedurende twee uur.

Een zuinige huisvrouw neemt de beste gedeelten van de bladeren die afgevallen zijn eruit, snijdt deze en wast ze. Deze sla wordt gekookt en opgediend als stoofsla.

Appelen

Voor 3 Liter-glazen $2\frac{1}{2}$ K.G. goud-reinetten, bellefleurs of sterappels. 300 gram suiker op 1 Liter water, 1 citroen.

Goudreinetten dun schillen, de andere soorten appelen in kokend water even onderdompelen tot de buitenste schil loslaat en voorzichtig verwijderd kan worden, zoodat de kleur aan den appel blijft.

De appelen halveeren, klokhuis, steel en verdorden bloesem verwijderen. Kleine appelen wasschen, boren met een kleine appelboor om het klokhuis te verwijderen, onderdompelen in kokend water en schillen zooals hierboven is aangegeven.

De appelen in 2 Liter koud water met citroensap van 1 citroen leggen tot alle appelen geschild zijn.

Glazen vullen met appelen en suikerstroop tot 1 cm. onder den rand, 20 minuten steriliseeren bij 85 graden.

De clou van Uw charme

is jeugd en frischheid. Zoo'n typische groene flacon Old-Cottage Lavenderwater bevat het geheim om lang jong en altijd frisch te blijven. De heerlijke parfum van het opwekkende lavenderkruid zal niemand afstooten, neen, het is een feit, dat juist van dezen decenten geur een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitgaat, waardoor speciaal de Grossmith's Old-Cottage-schoonheidsmiddelen reeds zoovele jaren lang de lievelings-toiletartikelen zijn van de vrouw van verfiende beschaving.

Imp.: Rich. Wernekinck & Co., Hudestraat 9, Amsterdam-C.

Grossmith's

Old Cottage

Lavender Water

DE VOGEL DER WIJSHEID

